

Giới thiệu Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?

Liệu bạn có thể từ chối tác phẩm Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?, một câu chuyện ngôn tình ngọt ngào của nhung snowrose. Truyện viết về một đặc công xuyên không thành đích nữ phế vật phù tướng quân. Nàng từ một phế vật trở thành người đứng ở đỉnh cao tại đại lục đó nhưng bị người thân tính phản bội, giết chết. Nàng lại xuyên không thành Rin trong truyện InuYaSha. Cùng dõi theo và đọc truyện để xem nàng như thế nào trả thù, đứng trên đỉnh cao của tất cả các đại lục, nắm trong tay sinh mệnh của mọi người. Và liệu nàng và Sesshomaru có yêu nhau hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Đại lục Thiên Hoa, tại một nơi hẻo lánh của Băng Hoa cung vang lên tiếng thét:

- Trường Thiên, tại sao ngươi dám phản bội ta...
- Ít nói nhảm đi Băng Nhung, ngươi giao ra ngọc bài cung chủ Băng Hoa cung ta sẽ cho ngươi sống
- Tại sao? Băng Hoa cung chủ chỉ có thể là nữ. Nếu là nam sẽ bị thiên địa quy tắc kéo xuống địa ngục ngay lập tức

Lúc đó, 1 người nữ tử mang bạch y chạy đến và nói:

- Băng Nhung, để ta cho ngươi biết tại sao, Trường Thiên yêu ta, ta yêu Trường Thiên. Vì ta muốn làm cung chủ, hắn phản bội ngươi đưa vị trí cung chủ cho ta thì có làm sao.
- Hahaha... Vì yêu? Đừng làm cho ta tức cười nữa. Trường Thiên, sao ngươi ko nói vì ngươi muốn nắm vị trí cung chủ và cần 1 con rồi kia chứ.
- Trường Thiên, người đàn bà đó nói thật ko?
- Tất nhiên là...thật. Nếu ngươi đã biết thì ko cần sống trên đời này nữa. Ta sẽ tìm người khác.

Nói rồi Trường Thiên đem kiếm đâm chết nữ tử kia.

- Trường Thiên, đây là thứ ngươi muốn. Lại đây mà lấy.

Băng Nhung nằm trong vũng máu. Đem miếng ngọc bài ra. Ánh sáng chiếu vào ngọc bài khiến nó phát sáng ra một ánh hào quang chứa đầy huyền lực đủ làm mê đắm những người tham lam. Trường Thiên tiến tới. Tay của hắn cách ngọc bài còn nửa gang tay. Bỗng cảm thấy năng lượng xung quanh dao động mãnh liệt. Hơi thở tử vong bao trùm không gian.

- Ko ổn, tiện nhân này muốn tự bạo.

Hắn bằng tốc độ nhanh nhất đoạt lấy ngọc bài và chạy ra sau nhưng ko còn kịp nữa. Hắn đã bị tan xương nát thịt.

Hồn Băng Nhung đang phiêu lãng giữa trời. "Ày, lại đi gặp mặt Diêm Vương nữa rồi". Lầm bầm lâu bàu nói bỗng dưng Băng Nhung thấy hắc bạch vô thường tiến tới.

- Băng Nhung, đi theo ta.

Đang ngoan ngoãn đi theo hắc bạch vô thường, bỗng Băng Nhung thấy một vầng sáng chứa đầy sinh mệnh lực, nàng cảm thấy có lực đập từ phía sau nàng ở dạng linh hồn nên chưa kịp tránh, khiến nàng ngã vào vầng sáng ấy. Khi quay người lại, Băng Nhung đang thấy hắc bạch vô thường chưa thu hồi cái chân ở tư thế đập, cười nham nhở, buông 1 câu: "Thượng lộ bình an".

Thượng lộ bình an cái đầu tui mi. Sao lần nào cũng chưa thấy mặt Diêm Vương đẹp trai như thế nào là lại bị hai thằng dờ hơi đem tống xuất thế này. Ta thề nếu còn lần sau nữa ta sẽ xử đẹp hai thằng ôn dịch này. Hừ.

Ày. Lần này lại đi vào thân xác em nào nữa đây.

Đang băng khoan bỗng Băng Nhung cảm thấy được một trận đau đớn toàn thân đánh úp lại. Cố gắng mở mắt ra thì... Oh my god, trước mắt là Sesshomaru đang cầm kiếm. Lần trước là xuyên qua làm đích nữ phù tướng quân Hoa Băng Nhung vì dụng mạo hủy và ko có huyền lực nên bị khinh miệt, bỏ rơi ko ai thèm quan tâm sống chết, bị tỷ tỷ làm cho trở thành đồ chơi của người ta hành hạ đến chết, lần này là người bị Sesshomaru giết nên được xuyên qua. Cái vận mệnh gì vậy trời?

Ko biết Sesshomaru biết là người hấn giết ko chết hấn có cho thêm một kiếm nữa cho chết luôn ko. Lúc đó ta sẽ là người đầu tiên vừa xuyên qua chưa đầy 5 phút lại chết tiếp. Người khác mà biết được là cười cho bẽ bụng.

Đang băng khoăn, ta lại thấy Sesshomaru thu kiếm lại. Âm thầm cảm thấy mình thấy mình thật may mắn vì đã ko bị Sesshomaru mặt lạnh giết. Vì sao ta lại biết đó là Sesshomaru? Ở thế kỉ 21 tuy là đặc công nhưng cũng là người một truyện chính công và truyện InuYaSha là truyện ta thích nhất nên mọi tình tiết, mọi nhân vật, đặc điểm của nhân vật ta thuộc lòng. Người trước mắt ta y chang như tạo hình Sesshomaru mà ta đã xem nên nhớ kĩ lắm. Để chắc chắn ta gọi tên hấn. Hấn quay lại nói " Chuyện gì?" với một cái mặt hàn băng vạn năm làm ta cảm thấy y chang mình. "Không...không có chuyện gì" - Đến bây giờ ta cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chẳng biết ta là ai. Ta đi tới dòng suối gần đó, ta dừng lại để nhìn gương mặt mình. Cuối cùng ta nhận ra ta là Rin. Con bé hay đi theo Sesshomaru.

Bỗng tiếng âm u như gọi hồn của Sesshomaru vang vào tai:

- Người là ai? Người ko phải Rin

- Vì sao người biết?

- Khi ta dùng Thiên Sinh Nha cứu người. Khi người mở mắt, ánh mắt ấy ko còn sự ám áp như của Rin nữa. Ánh mắt người thật lạnh lùng và sắc bén.

- Thật nhạy bén nha. Ta ko phải là Rin.

Khi ta vừa nói xong Sesshomaru trên tay đã trở thành độc hoa thảo.

- Ta cứu là Rin ko phải người. Nếu người ko phải là Rin vậy thì đi chết đi.

Độc hoa thảo đã gần tới mặt của ta.

- Sesshomaru đại nhân, người đã tốn công cứu con nhưng con đã ko sống được vậy thì hãy để linh hồn của chị này sống trong thân thể con và đi theo người đi. Coi như đây là nguyện vọng cuối cùng của con.

Ta mất kiểm soát cơ thể trong một lúc khi ta lấy được quyền kiểm soát thì thấy độc hoa thảo dừng lại trước mặt ta. Ta chuẩn bị lách người qua để tránh nhưng cơ thể của Rin vừa bị sói tấn công (đoạn Sesshomaru dùng Thiên Sinh Nha cứu Rin khi dân làng bị sói tấn công nên đã chết hết) và mất nhiều máu quá nên ko thể tránh được nữa thì bỗng nhiên Sesshomaru thu tay lại và nói:

- Người có thể đi theo ta. Dùng gậy rắc rồi là được.

Ta đi theo hấn. Bỗng bị vấp cục đá. Đáng lẽ ta có thể không bị ngã nhưng vì cơ thể mới bị thương nặng nên cứ thế nằm đo đất. Ta xuyết xoa cánh tay bị thương và ta mừng như điên khi trên cánh tay là hai cái không gian giới chỉ khi còn ở thế kỉ 21 thấy ta đã đưa cho ta. Tuy ta chỉ mở được và khế ước một cái. Còn cái kia người thầy chết bầm bảo là đưa cho ng ta yêu, không khế ước được nhưng vẫn sử dụng được một phần nhỏ công năng của nó. Thêm một lần xuyên không nữa ta lại càng nhớ cái thầy già mà lúc nào cũng tư kỷ mình trẻ, tính tình cũng như trẻ con ấy. Không biết bao lần ta phải đi dọn dẹp cục diện rối rắm của hấn. Ta luôn nhớ người nhưng lại không biết còn cơ hội gặp lại người ko ta. Người cho ta vòng tay nên kiếp thứ hai ta mới có thể từ một phế vật thành người có thiên phú huyền lực một cách biến thái. Đôi khi ta hoài nghi có phải sự phụ biết trước tương lai hay không vì ở thế kỉ 21 cái vòng tay này không có nhiều công năng lắm. Ta là cô nhi. Người yêu thương ta như một người cha. Đôi khi ta lại nhớ tới người và muốn gặp lại để có thể kêu lên một tiếng CHA.

Không gian giới chỉ khởi động và ta tiến hành chữa thương cho khối thân thể này trong khi đang đi theo Sesshomaru. Điều làm ta ngạc nhiên đó là, ở nơi này cũng có huyền lực để tu luyện. Thật là lạ mà.

Bụng ta kêu lên. Ôi, xấu hổ quá đi mất. Sống 2 kiếp chưa bao giờ gặp tình trạng này.

- Đi ăn đi- Cái giọng hàn băng vạn năm truyền vào lỗ tai.

Ta lại phải đi nhóm lửa nấu cơm rồi. Những đồ cần để có thể nấu nướng đều ở trong không gian nếu lấy ra thì không gian sẽ tự bổ sung. Giờ đây ta cảm thấy yêu nó hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Kí Ức Bị Phong Ấn

Nhóm lửa, ta lấy thịt heo ra để làm thịt nướng. Jaken lẻo đẻo theo sau nói:

Hừ, thịt nướng người làm chẳng ai thèm ăn đâu.

Không ăn thì thôi. Ai mời người ăn, tự kỷ

Tự kỷ là gì?- Jaken

Tại sao ta phải cho người biết.

...

Cuộc đấu võ mồm cứ tiếp tục cho đến khi ta nướng thịt xong. Ta phát hiện đấu võ mồm với Jaken là một điều thú vị. Vì một cuộc sống không nhàm chán nên Jaken à, chịu khó đi nhé. Một mùi thơm lan tràn khi thịt nướng xong khiến Jaken chảy nước miếng.

Cho ta một miếng đi- Jaken

Lúc trước ai nói không thèm ăn

Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ, cho ta một miếng đi...đi...- Jaken

Nằm mơ

Trong khoảng thời gian tu luyện huyền lực lên lam cấp để có thể tự bảo vệ mình ở cái thế giới này thì nên làm bé ngoan một tí, phải lấy lòng để có gì hần còn giúp mình chứ. Suy nghĩ xong, ta đem thịt nướng đến Sesshomaru.

Ăn đi

Ta không ăn thức ăn của con người- Sesshomaru.

Lúc trước người đã ăn thức ăn của Rin rồi kia mà, không lẽ ta nấu không ngon

Tại sao người biết- Sesshomaru.

Ta biết hết, biết từ quá khứ đến tương lai của người nhưng ta không thể nói. Phật nói:”Thiên cơ bất khả lộ”

Nhàm chán- Sesshomaru.

Một mùi tanh của máu bay lên, lúc này ta mới ý thức được là ta đang mặc nguyên bộ đồ dính máu lúc trước. Thôi đi tắm thay đồ thôi.

Ở đây có suối không?

Đằng kia.- Sesshomaru.

Tích chữ như vàng. Hừ, nói nhiều thêm một chút chết sao.

Chạy ra suối, cởi đồ ra để tắm. Làn nước trong xanh, khiến ta cảm thấy được rất thoải mái. Huyền lực chữa trị xong thân thể ta thấy đan điền bị tàn phá nghiêm trọng nhưng ta không lo lắng vì kiếp trước ta cũng không cần đan điền vẫn có thể tu luyện huyền lực nhờ vòng tay, vòng tay nó có chức năng chứa huyền lực như đan điền của một người tu luyện huyền lực. Ta lại tích trữ chút huyền lực để cải thiện kinh mạch của thân thể. Kinh mạch thân thể này lúc trước bị tắc nghẽn nhưng sau khi bị sói cắn khiến phần lớn máu chảy ra cơ thể làm nó không còn tắc nghẽn nữa nhưng vấn đề bây giờ là thiếu máu. Thiếu 6/10 phần máu cơ thể. Huyền lực nơi này thấp hơn nhiều đại lục Thiên Hoa nên cơ thể chưa tích trữ đủ huyền lực để có thể ăn đan dược bổ máu, ăn vào là nó tan xác luôn. Thật đau đầu.

Tiểu Băng-khí linh của vòng tay xuất hiện.

Đừng lo, cơ thể này có thể chịu được phần máu kia của người- Tiểu Băng

Vậy mau truyền qua đi còn chờ gì nữa

Nhưng phải chịu rất nhiều đau đớn nha.- Tiểu Băng

Nhiều chuyện, bảo truyền thì truyền đi. Ta phải mau cường đại để có thể phá vỡ quy tắc lục địa này đến đại lục Thiên Hoa vì ta phát hiện không chỉ có Trường Thiên phản bội ta mà sau đó còn có một thế lực thao túng chuyện này. Người dám tính kế ta, phải chết thê thảm nhất.

Người cố chịu nha, ta truyền đây- Tiểu Băng

Một dòng máu từ vòng tay truyền sang cơ thể, chạy dọc từng ngõ ngách của cơ thể, chạy tới đâu đâu đón đến đó. Đau thấu tâm liệt phế, đau như tháo từng khớp xương. Nhờ ý chí mà ta có thể vượt qua nhưng được 9/10 còn 1/10 nữa thì bỗng nhiên có một lực lượng khác từ trong đan điền thoát ra cắn nuốt phần máu đang chảy vào. Đau đến không thở nổi nữa. Ta hét lên một tiếng và từ từ chìm xuống dòng suối.

Một đoạn ký ức không phải của ta mở ra.

Một đứa trẻ sơ sinh, sinh ra là người người ngưỡng mộ khi vừa mới sinh huyền lực đã là màu cam. Lên 4 tuổi huyền lực là màu chàm. Người người kính ngưỡng sống trong nhung lụa. Bỗng, mây đen kéo đến cuộc đời đứa trẻ. Cha vì gia tộc mà ngã xuống chết trận. Gia tộc có quy định nếu gia chủ chết trận vợ gia chủ sẽ kế thừa vị trí của chồng. Nhị thúc muốn vị trí gia chủ ấy nên thừa dịp mẹ Rin sinh ra em Rin mà giết chết. Mẹ Rin giao em Rin cho nha hoàn thân tín chạy đi nhưng bị nhị thúc tìm được giết chết nhà hoàn đem em Rin và Rin về nhốt trong ngục tù. Rin mỗi một khắc đều quý gỏi cầu xin cho sữa cho em uống, nhưng bọn họ lại lấy đó làm niềm vui càng thêm đánh đập, chửi rủa, cầu xin là vậy nhưng cũng là bữa có bữa không ba ngày sau em Rin chết. Sau đó mỗi ngày ăn cơm trộn sạn, thức ăn cho chó cũng còn ngon hơn. Con gái nhị thúc tên là Ran ghen tị thiên phú của Rin nên cô uống thuốc phá hủy đan điền trở thành phế vật. Nhưng cô về chưa thỏa mãn. Hai ngày một lần đánh nhẹ, ba ngày đánh nặng sống không bằng chết.

Tam thúc là người không quan tâm thế sự nhưng khi nghe chuyện đem Rin từ ngục cứu ra. Tuy nhiên được một tháng thì một đêm trời mưa tầm tã, tam thúc ôm Rin chạy trốn khỏi sự truy sát của nhị thúc. Nhưng vì tam thúc yếu hơn nhị thúc nên đành phải giấu Rin ở một nơi cây xanh um tùm không dễ phát hiện. “Người đã biết bí mật của ta nên người phải chết”-Nhị thúc. Rin tận mắt thấy nhị thúc cầm kiếm xuyên thủng trái tim tam thúc. Quá đau khổ nên ngắt xiu, ký ức bị phong ấn. Tình đây đã là một đứa trẻ không có ký ức. Chạy đến ngôi làng đó chặt vật kiếm sống nhưng vẫn bị hành hạ mỗi ngày.

Tốt...tốt...tốt lắm. Dân làng kia bị sói giết chết hết thì thật tiện nghi cho họ. Còn gia tộc Hell u, đã như vậy thì hãy chuẩn bị thừa nhận lửa giận của ta đi. Sống không bằng chết ư, ta sẽ trả gấp trăm lần. Ta đã chiếm lấy thân thể người thì ta sẽ cho bọn họ mở mắt to ra để thấy ánh hào quang vốn thuộc về người. Đạt lại hết thầy tất cả thuộc về người.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sesshomaru Là Sắc Lang? Ta Cần Người Chịu Trách Nhiệm

Khi tỉnh giấc, một bức tranh mỹ lệ đặt trước mắt ta. Sesshomaru đang tựa vào thân cây, ánh mặt trời chiếu xuống trên người và đồng cỏ xanh trải rộng bạt ngàn. Mỗi nam có khác, nhìn vào là thấy thích mắt rồi.

Mà khoan. Sao trên người như phủ một lớp lông vậy nhỉ? Không lẽ Rin biến thành thú. Cái này không có trong truyện mà. Hoảng hốt một chút, ta nhìn lại thân mình, tí nữa thì ngất đi. Ta khóa thân...khóa thân đó. Tại sao như vậy? Hồi tưởng lại buổi tối, nghĩ mãi không biết lý do là vì sao.

- Tại sao như thế này?
- Người đang hỏi ta?- Sesshomaru
- Ồ hay, chỉ có ta với người không nói chuyện với người chẳng lẽ ta bị tâm thần, độc thoại nội tâm à
- Tâm thần, độc thoại nội tâm là gì?- Sesshomaru
- Tại sao nói cho người biết? Vào vấn đề chính đi, tưởng nói lan man là ta sẽ quên sao. Hừ, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có
- Có một con bé vô dụng đi tắm mà cũng chìm được xuống suối, còn hét to lên, sợ người khác không biết được sự vô dụng của mình.- Sesshomaru
- Ta vô dụng kệ ta, liên quan gì tới người? Khoan, đó không phải trọng điểm. Người...người nhìn thấy ta khóa thân, ôm ta về lúc ta đang khóa thân. Không...
- Đừng la nữa. Người nhìn lại người xem, có gì để xem đâu.- Sesshomaru
- Hừ, dù sao người cũng thấy được thân thể của ta, ta cần người phải chịu trách nhiệm.- Có tiện nghi không chiếm là ngu.
- Chịu trách nhiệm như thế nào? Ta đối với trẻ con không hứng thú.- Sesshomaru
- Người với phụ nữ ngực tấn công mông phòng thủ cũng chưa hứng thú nữa kia mà, chẳng biết có phải đàn ông không.

Ta làm bầm lâu bầu, nói nhỏ hết mức có thể mà không hay biết một chữ cũng không thoát khỏi tai hấn. Sesshomaru lần đầu tiên cảm thấy gọn sóng nhỏ nhỏ trong tâm vì tức mặc dù cảm thấy rằng Rin nói không sai, những gọn sóng nhỏ chưa thể làm biến đổi sắc mặt của Sesshomaru, nhưng cảm thấy một chút thú vị về cái chịu trách nhiệm của Rin. Ở nơi này, chịu trách nhiệm là cưới làm vợ, nếu không làm vợ thì chịu trách nhiệm là gì?

- Người muốn ta chịu trách nhiệm như thế nào?-Sesshomaru

- Bảo vệ an toàn cho ta trong nửa năm. Nửa năm sau, ta sẽ sống vai với người, không làm vướng chân người nữa. Ta chưa từng dựa vào ai, lúc trước đã vậy, sau này cũng vậy.

Một cổ khí thể đứng trên mọi vật được phát ra sau câu nói đó làm Sesshomaru sững sờ trong chốc lát. “Sóng vai” ư, không biết người có làm được hay

không, ta thật sự là chờ mong đâu. Chính Sesshomaru cũng không biết khi nghe hai chữ “sóng vai” thì một lần gió ầm áp thoảng qua tâm hồn băng giá của hắn, nhanh đến mức không thể bắt giữ được. “Được”- Sesshomaru nói

Sau một hồi tranh luận cuối cùng ta mới cảm thấy đầu óc bị nước vào nên hồng rồi. Người còn chưa mặc quần áo đẳng hoàng mà đứng nói từ hồi nãy đến giờ, sét đánh ta đi. Ta quay lại nói với Sesshomaru:

- Quay chỗ khác. Cầm nhìn

Đáp lại ta là một tiếng hừ lạnh. Ma xui quỷ khiến thế nào mà ta lại nhìn cơ thể mình bằng huyền lực hệ thủy ngưng tụ thành tấm gương. Người khác mà biết là hét lên rằng thật biến thái một người cấp bậc huyền lực chưa có nhưng lại có thể ngưng tụ huyền lực thành hình việc mà cấp bậc huyền tướng cao nhất chưa chắc đã làm tốt được như vậy. Ta soi từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới 3 lần, ta thấy thân hình cũng được quá đi chứ không lẽ thật không có gì để xem hết sao. Phi, phi. Hắn là cái đồ không biết chiêm ngưỡng sắc đẹp. Kệ hắn.

Ta cảm thấy ta soi hơi lâu nên lật đặt lấy một bộ y phục màu đỏ trong vòng tay ra để mặc. Cả hai kiếp ta cực kì thích màu đỏ nên luôn để mấy bộ trong vòng tay, không ngờ hôm nay nó lại cứu nguy cho ta, nếu không ta không biết tìm đâu ra bộ đồ để mặc nữa. Nghe Tiểu Băng nói khi ta chìm xuống suối, bộ đồ ta thay ra giặt rồi phơi lên tảng đá gần suối cũng bị chìm đi đâu không thấy, nếu không thì nàng đã thu vào vòng tay cho ta rồi. Màu đỏ là màu ta thích nhất vừa yêu kiều, ma mị, nóng bỏng như máu, vừa lạnh lẽo, đáng sợ khi tượng trưng cho cái chết, cũng như đóa hoa bị ngạn bao trùm làn da trên trái tim của ta vậy.

Sau khi thay đồ xong ta quay lại. Thì thấy Sesshomaru đã nhìn ta từ lúc nào.

- A...Háo sắc

- Ai háo sắc?- Sesshomaru

- Không là nguoi thì là ai?

- Ta lặp lại lần nữa. Nguoi không có gì để nhìn. Nguoi đang mặc bộ đồ quái dị gì vậy. Ghê chết.- Sesshomaru

- Kệ ta

Ta mặc bộ đồ cổ trang ở kiếp thứ hai chứ mặc bộ đồ váy ngắn áo hai dây ở thế kỉ 21 chắc hắn sẽ cho rằng ta quyền rũ hắn quá.

Tuy ngoài miệng Sesshomaru nói vậy nhưng thấy Rin trong bộ đồ ấy hắn thấy như ánh mặt trời trên cao kia: cao đẹp, rực rỡ, uy nghiêm, không gì có thể mạo phạm được.

- Cho ta hỏi. -Sesshomaru

- A, hôm nay mặt trời mọc phương nào mà đại nhân Sesshomaru lại khách khí thế nhỉ?

- Nghiêm túc đi. Hoa bỉ ngạn trên ngực nguoi là thế nào?- Sesshomaru

- A... Sắc lang, à không sắc cầu. Nguoi nhìn ngực ta...

- Còn la nữa là ta cho nguoi chết luôn, trả lời đi.- Sesshomaru

- Nó là gì chính ta cũng không biết, sao ta có thể trả lời nguoi.

- Vậy kéo dài thời gian làm gì? Đi thôi.- Sesshomaru

- Đi thì đi, làm gì dữ vậy.

Ta nắm tay áo hắn thật chặt để hắn kéo đi đâu thì kéo. Còn ta lại chui vào không gian giới chỉ của mình. Tuy Tiểu Băng có thể nắm chắc được mọi hành động diễn ra ở ngoài và thông báo cho ta bất kì lúc nào, nhưng chính ta cũng không hiểu lấy đâu ra sự tín nhiệm đối với Sesshomaru khi ta mới gặp hắn gần một ngày, có thể vì tính cách của hắn khi ta đọc truyện InuYaSha chẳng nên khi hắn nói “được” là hắn sẽ bảo vệ mình và ta cứ quy kết như vậy mà không biết rằng một khi bị người thân tín nhất phản bội sẽ không dễ dàng tin bất kì ai và từ khi ta xuyên vào Rin mọi thứ của truyện đã thay đổi, tính cách của Sesshomaru cũng không phải như truyện mà ta đã đọc.

Khi ta tu luyện mới thấy được rằng huyền lực tập trung ở hai nơi, đan điền và vòng tay. Thì ra lực lượng kì lạ ấy đã chữa trị rất tốt đan điền điều đó có nghĩa tốt độ tu luyện sẽ tăng hơn hai lần, lúc trước chỉ có vòng tay đã là thiên tài, giờ chắc là biến thái luôn quá. Nhưng thật sự có dễ dàng như ta tưởng không? Không có con đường nào là đường tắt để dẫn đến thành công cả. Thôi suy nghĩ nhiều quá làm gì, tăng cấp mới là trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Nguoi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cãi Nhau, Sự Giải Thích Của Sesshomaru. Mối Quan Hệ Giữa Gôi Ôm Và Giấc Ngủ

Luyện tập tới trưa thì bụng lại kêu gào, làm ta phải chui ra ngoài để nấu ăn.

- Sáng giờ người kéo tay áo ta hoài không thả để làm gì?- Sesshomaru
- Thì người bảo ta đi theo người, thì người có nhiệm vụ dẫn ta đi chứ
- Người đâu phải người mù- Sesshomaru
- Ta không là người mù nhưng ta phải tu luyện chứ chẳng lẽ ngồi chơi mà nửa năm sau có lực lượng liền à.

Một tiếng hừ lạnh bay vào tai ta, nhưng không có thêm lời nào, có vẻ là cam chịu rồi.

Ăn xong ta lại tiếp tục chui vào vòng tay. Còn hẳn không để ta kéo ống tay nữa mà bế ta lên. Theo lý luận của hẳn thì ta làm chậm bước đi của hẳn. Jaken đòi công ta nhưng không biết tại sao hẳn không chịu.

Đến tối ta lại chui ra làm thức ăn, cơ thể này còn quá yếu, phải đạt đến huyền tướng mới có thể không cần ăn cơm được.

Hôm nay, ta nấu món thịt hầm thuốc bắc để bồi bổ cho cơ thể ốm yếu này.

- Cho ta một chén
- Còn lâu nhé
- Cho ta một chén- Người được mùi không kiên nhẫn
- Hồi lúc ai không thêm ăn, giờ đòi ăn thì tôn nghiêm của người ở đâu, người không có lòng tự trọng à?

Nhiệt độ xung quanh giảm một cách đột ngột. Khoan đây đâu phải giọng Jaken. Ta thấy lạnh cả người, ta quay người lại, vừa quay vừa cầu trời cho giọng Jaken bị biến đổi nên mới có giọng như vậy. Nhưng nó lại theo định luật Murphy: "Nếu một điều gì xấu có khả năng xảy ra thì chắc chắn nó sẽ xảy ra một cách tồi tệ nhất!". Ta quay lại thấy Jaken đang đưa lưng với ta lại với ta và cách xa hơn 200m, tia qua thêm chút nữa là cái mặt hàn băng vạn năm của ai đó. Thôi tiêu đòi rồi.

- Ta nhầm, xin lỗi, ta tưởng là Jaken bỏ qua cho ta đi nha, của người đây.- Mắt mở to long lanh chực khóc, cả người trở nên đáng yêu, phải trở thành cừ non tội nghiệp, ta mặc niệm.

Sesshomaru vẫn im lặng, nhiệt độ vẫn còn lạnh quá. Bỗng hẳn vùng tay lên, chén ta đang cầm bay lên cao và từ từ rơi xuống đất.

Ta chưa bao giờ bị như vậy, ta chưa bao giờ phải xin lỗi vì việc ta làm ta đều suy nghĩ rất kỹ, lần này công nhận là ta sai nhưng là trong vô tình thôi mà làm gì dữ vậy, máu nóng xông lên đỉnh đầu:

- Hồn dân, bệnh thần kinh... người thật quá đáng, ta đã xin lỗi rồi mà, nếu không ăn thì thôi, cần làm như vậy không, ai bảo hôm qua ta mời người không ăn...

Còn định mắng tiếp, nhưng khi nhìn thấy cảnh đó ta im bật. Hẳn đứng trước mặt ta, nhận hết nước sôi khi chén rơi vỡ văng ra.

- Đó là thói quen, hôm qua món người nấu không ngon... - Chính bản thân cũng không biết tại sao lại giải thích, trước giờ việc hẳn đã làm cho dù người ta hiểu sai cũng chẳng mở miệng giải thích. Ai mà mở miệng mắng hẳn là không còn sống trên đời nữa nhưng tại sao đối diện với Rin hẳn không dậy nổi một chút sát khí, chẳng hiểu, bỏ qua thôi, suy nghĩ mệt óc.

Nghe hẳn nói xong, ta trực tiếp hóa đá. Cái này là giải thích sao? Giải thích không đầu không đuôi như vậy làm sao hiểu, không lẽ lần đầu đi giải thích sao? Câu đó có nên phiên dịch là lỡ làm đổ chén ta cảm là do thói quen khi bị người khác mắng, hôm qua ta có ăn đồ của người đưa đúng không? Thôi xem phân lượng người đỡ cho ta nước sôi ta sẽ không trách người.

Ta đem thuốc trị bỏng ra để bôi cho hẳn. Ta cuộn ống quần của hẳn lên và bôi thuốc, khi ta chạm vào chân hẳn bỗng ta cảm thấy cả người hẳn cứng nhắc một chút, nhưng vì quá nhanh nên ta cứ tưởng mình bị ảo giác. Ta bôi thuốc xong bỗng thấy không khí hơi xấu hổ một chút. Ta cũng không biết tại sao xấu hổ, ở thế kỉ 21 khi còn là đặc công tập luyện chung với con trai quần đùi bán khóa thân vẫn không thấy xấu hổ kia mà, ở đây chưa thấy đùi luôn mà thấy xấu hổ là sao, ta đánh trống lảng:

- Của người đây. Ăn đi.

Ăn xong ta lại đi ngủ. Nhưng chẳng thể ngủ ngon giấc khi ta luôn bị giật mình mỗi khi nghe tiếng xào xạt của cỏ. Chẳng là đặc công nên thường xuyên ở trong rừng, phải cảnh giác với nhiều thứ dữ, nên gió thổi cỏ lay là phải dậy chứ không chẳng biết chết khi nào.

Trần trực đến 1 giờ sáng, đặc công có đào tạo về thiên văn nên nhìn trời là biết mấy giờ. Thói thức luôn cho rồi.

- Người không ngủ sao.- Sesshomaru

- Ta không ngủ được

- Tại sao?- Sesshomaru

- Vì phải canh gác chứ sao, không thì sẽ dạo chơi trong bụng thú dữ khi nào không biết.

Nói rồi ta lại chui vào vòng tay để tập luyện, không ngủ thì phí thời gian ngồi làm gì. Khi ta chui ra đã là buổi trưa.

- Hôm nay người không đi đâu hay sao.

- Đi đâu? Là sao?- Sesshomaru

- Ta thấy người lúc nào cũng đi tìm mấy con yêu quái rồi đánh đánh kia mà.

- Người muốn ta đi chuốc thù để bọn họ tìm người. Ta hiểu rồi.- Sesshomaru

- Hừ, đầu óc ta cực kì bình thường.

Ta nấu ăn xong hán lấy tay bóc một cách tự nhiên như đồ ăn của hán làm ra vậy. Mặt ta đầy hắc tuyến.

- Tay người sạch hay bẩn mà bóc như vậy, tay bẩn thì ai ăn nữa cho được. Đi rửa đi.

Không biết tại sao khi qua ngày hôm qua ta gan lại lớn dám nói chuyện với hán như vậy. Ta nhắm mắt lại chờ tảng băng vạn năm tỏa khí lạnh đông cứng. Một hồi lâu không thấy, khi ta lấy đũa khi mở mắt ra thì thấy ta và Jaken đứng lơ lửng thêm làn gió thổi qua. 3 phút sau, hán quay lại, ngồi xuống bóc ăn, ta hóa đá. Nghĩ nghĩ, hán quay ra nói "Ta tìm suối rửa tay", quay lại tiếp tục ăn, ta lại triệt để hóa đá.

Đến tối, ta lại không thể ngủ được mặc dù cơ thể này rất mệt mỏi, buồn ngủ. Ta rất lo lắng khi thân thể trẻ con này ngủ không đủ giấc, nó sẽ gây một mối ảnh hưởng đến việc tu luyện nhưng mở mắt khi gió thổi cỏ lay như một phản xạ của ta vậy không bỏ được. Ta không tìm được cách nào để ngủ nên lại tiếp tục chui vào vòng tay tu luyện.

Đến trưa, ta chui ra. Trời hôm nay bắt đầu có tuyết. Đem áo ấm từ thế kỉ 21 mặc vào. Ta rất thích chơi tuyết nên nặn thành người tuyết. Nhưng chơi một mình chán lắm, ta nghĩ cách kéo người chơi thêm. Ta nặn tuyết thành đạn tuyết, quăng đến Jaken. Jaken quay lại: "Hừ, trò trẻ con, ta không quan tâm đâu". Khi ta quăng thêm 3, 4 trái nữa trúng hán thì hán đã tức giận đứng lên cầm tuyết ném lại. Ta và hán bắt đầu chạy vòng vòng và ném tuyết vào nhau. Bỗng, ta ném một quả đạn tuyết bị lạc. Ta cầu cho nó không trúng Sesshomaru nhưng nó lại tiếp tục theo định luật Murphy một lần nữa.

Oanh, đầu ta nổ tung một phát, trúng Sesshomaru thì thôi đi, còn trúng ngay mặt hán nữa. Ta nhắm mắt lại, chờ đợi sự trừng phạt của hán. Rồi quả cầu tuyết bay vào mặt ta với tốc độ rất nhanh làm ta né không kịp trúng ngay mặt. Khi ta mở mắt ra thì thấy hán cầm trên tay 3 quả đạn tuyết mà ta vừa nặn xong. Sesshomaru nói: "Đứng im nhận sự trừng phạt đi". Có ngu mới đứng im, ta chạy chạy, nhưng không thể chạy thoát, 3 quả ta nặn đều trúng ngay mặt ta. Đúng là gây ông đập lưng ông mà. Biết trước ta chẳng nặn đạn tuyết để dành ném Jaken làm gì.

Trời lạnh hơn, áo ấm mang từ thế kỉ 21 nhưng không chống chọi được với cái lạnh ấy. Thân thể trẻ con này không thể chịu nổi cái lạnh cắt da cắt thịt ấy. Đang lay hoay không biết làm sao, thì bỗng nhiên ta cảm thấy ấm áp hán. Ta định thần nhìn lại thì thấy ta đang được Sesshomaru ôm vào lòng và lấy đuôi hán quấn quanh ta. Thật ấm áp.

Ta ngủ lúc nào không hay, ngủ đến trưa hôm sau mới dậy. Qua một buổi tối dù tiếng động gì cũng không thể đánh thức ta dậy. Ta thật kì quái, tự hỏi lại mình là tại sao thì đã tìm ra được nguyên nhân, đó là do Sesshomaru. Vậy nên ta đã lên kế hoạch mỗi tối làm Sesshomaru trở thành gối ôm miễn phí.

Sau đây ta xin giới thiệu lí do: "Ta sợ bị thú dữ ăn thịt", "Ta sợ có người đến bắt cóc ta", "Ta sợ có người dờ dỗi đòi bại, thế giới cổ đại này nguy hiểm lắm"... Làm ta cảm thấy xấu hổ nhất là khi ta nói: "Hôm nay, trời thật lạnh" rồi chui vào lòng hán, tuy nhiên hôm đó thật sự là trời nóng đến mức chảy mồ hôi, ta ngồi chưa đầy 15 phút là mồ hôi ra như suối.

"Trời lạnh mà đổ mồ hôi à"- Sesshomaru nói. Hán cảm thấy tức cười vì cái lí do sứt sọ ấy nhưng hán thu cái đuôi lại, cời bớt một lớp áo ngoài để cho Rin khỏi nóng và ôm Rin ngủ như bình thường.

Ta biết hán thông minh sẽ hiểu đó là ta lấy lí do, nhất là sau sự kiện đó, nhưng không thấy hán phản đối, mỗi tối còn tự nguyện ôm ta vào lòng. Dần dà, ta không còn lấy lý do nữa, mỗi tối cứ tìm hán mà chui vào lòng và hán dường như cũng cảm thấy đó là điều đương nhiên nên cũng chẳng để ý ta không còn lấy lý do nữa. Mỗi buổi tối ta tới là hán ôm vào lòng, động tác như tự nhiên phải là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhờ Sesshomaru Hủy Thủ Cung Sa

Sau 2 tuần tu luyện, ta vẫn chưa thể lên cấp, lúc trước ta chỉ cần 10 ngày là có thể lên huyền lực đồ, ta cũng không biết là tại sao.

- Tiểu Băng người thử đi vào trong và tìm hiểu lí do tại sao ta 2 tuần không thể lên cấp, theo lý thuyết là tốc độ tu luyện phải tăng gấp 2 lần mà
- Vâng, thưa chủ nhân.

Sau một hồi tìm tòi, Tiểu Băng cho ta biết, ở tại thủ cung sa của ta chứa một phần độc tố khiến ta không thể tu luyện. Muốn tu luyện phải phá thủ cung sa ở đó đi.

- Ở nơi này còn chơi trò thủ cung sa nữa hả trời, có nhầm không? Mà ở đâu sao ta không thấy?
- Từ xương quai xanh xuống 5 phân ở đằng sau lưng
- Người nhìn xem, thân thể này mới 6, 7 tuổi, tìm đâu ra nam nhân để hủy thủ cung sa đây, ở đây ai mà thêm khi nhìn thấy cơ thể trẻ con này chứ, mặc dù ta không để ý chuyện trinh tiết lắm, nhưng dù vậy nó chỉ để cho người ta yêu, người ta không yêu mà muốn trinh tiết ta là chuyện không thể. Ta sẽ không hạ mình để bất kì nam nhân nào dẫm đạp lên tôn nghiêm của ta dù ta có thể chết vì không tu luyện huyền lực được
- Người nói đi đâu vậy, đầu óc người đen tối quá mà
- Dám nói ta như vậy sao? Xem ra ngày thường ta thật là cung chiều người
- Có một mùi nguy hiểm quanh đây. Thôi không giỡn người nữa. Thật ra phá hủy thủ cung sa còn một cách đó là lấy dao đâm sâu vào mặt bên thủ cung sa và phải hết chiều dài của thủ cung sa, sau đó lấy máu của xử nam nhỏ và cho đến khi thủ cung sa biến mất. Sau đó đem thuốc đặc chế này đắp lên, đảm bảo làn da sẽ bình thường, trắng nõn nà không để lại sẹo.
- Người xem quảng cáo trên internet nhiều quá nên lậm quá nha. Tìm đâu ra xử nam con người ở một nơi thế này. Lại tồn chất xám nữa rồi.
- Chủ nhân yêu dấu người cứ tự suy diễn hoài mà không biết chán à. Ai nói xử nam phải là con người mới được.
- Không lẽ là yêu, bán yêu... cũng được
- Vâng chỉ cần là xử nam là được, không phân biệt là yêu hươu, yêu gấu, yêu ngựa...

Không biết tại sao sau khi nghe Tiểu Băng nói, người đầu tiên ta nghĩ tới là Sesshomaru nữa.

Ta đi ra bên ngoài. Chạy tới chỗ Sesshomaru, nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí như chiến sĩ chuẩn bị hi sinh vì đất nước. hét lên:

- Sesshomaru ta cần người giúp ta phá hủy thủ cung sa

Không khí ngưng đọng lại. Sesshomaru cảm thấy bộ não của hắn từ khi nào lại không đủ dùng rồi.

- Nói linh tinh gì thế. Người 6, 7 tuổi mà đòi nam nhân đi phá hủy thủ cung sa của người là làm sao. Ta không có sở thích làm chuyện vợ chồng với con nít... Người cũng không được đi tìm nam nhân khác

Ngay cả Sesshomaru cũng không hiểu tại sao lại thêm vào câu: “Người cũng không được đi tìm nam nhân khác”. Mỗi khi nghĩ đến Rin sẽ đi tìm người nam nhân khác thì tìm được một hán giết một, tìm được hai hán giết một đôi. Hắn cũng bị suy nghĩ của mình dọa sợ nhưng chưa kịp suy nghĩ vì sao lại thế thì Rin lại nói:

- Người thật đen tối ai bảo người đi ấu dâm- Xem đi Tiểu Băng, đâu phải chỉ có ta mới đầu óc đen tối

Ở trong vòng tay Tiểu Băng lệ rơi đầy mặt, không phải con nghĩ đen tối mà người tự suy diễn kia mà, hơn nữa lời người vừa nói còn dễ gây hiểu nhầm hơn 100 lần lời của con nữa đó, nhưng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không dám nói, nếu không chủ nhân mà quăng cho mấy bình máu của người vào trong không gian là bị lao động khổ sai rồi.

- Ấu dâm?
- Thì nghĩa là làm chuyện vợ chồng với con nít đó
- Ta chỉ nhờ người cho ta một ít máu và làm vài công tác thôi. Người giúp ta chứ.
- Ừ
- Chỉ có vậy thôi à, người không tò mò là công tác gì sao?
- Chỉ không phải ấu dâm là được

Về mặt ta đầy hắc tuyến, học gì mà nhanh dữ, “ấu dâm” mới nói một lần là đem chữ đó tặng luôn cho mình luôn, không lẽ nhìn mặt ta không đủ đứng đắn, không lẽ ta hay quyến rũ hẳn lắm sao mà lúc nào mở miệng ngậm miệng đều có nghĩa là ấu dâm. Ôi, cuộc đời.

- Bắt đầu thôi.- Nói rồi ta cời áo

- Người làm cái gì?

- Sao ta thấy người còn khăn trương dữ vậy? Người cời là ta, người bị người nhìn sạch lưng cũng là ta, ta là con gái, người là đàn ông, ta không khăn trương người khăn trương làm gì?- Sau này có cời, cũng chỉ có thể cho ta thấy, nếu không ta không phá thủ cung sa cho người

- Được, được Sesshomaru đại nhân, nhanh nhanh đi. Nhưng ta nhắc trước nhé, ta có vẻ không thực hiện được lời nói của mình rồi

Nhiệt độ lạnh đi hẳn, Sesshomaru với vẻ mặt hung thần ác sát nói:

- Tại sao?

- 180 độ quay

- Là sao?

- Quay nhìn sau lưng người đi

Sesshomaru quay ra đằng sau và thấy Jaken vừa đi lấy nước uống về. Hắn biến ra cái đuôi cuốn phần trên ta lại không lộ ra một cái ngón tay nữa. Mặt hắn âm trầm một cách đáng sợ.

- Biến

Ta thấy hắn nói hơi nặng lời nên nói Jaken ra bờ suối 2 tiếng nữa ta và hắn sẽ đến đó.

- Người cần gì phải nặng lời vậy chứ?

- Thân là con gái không biết xấu hổ là gì

- Kệ ta

- Ta không giúp người nữa

- Đứng, đứng, coi như ta chưa nói gì đi

Có việc cầu người thì phải cúi thấp đầu thôi, ta sẽ báo thù. Hừ

Ta bảo hắn lấy dao đâm vào mặt bên đến hết độ sâu của thủ cung sa. Ta ngồi trên đùi hắn và quay mặt về phía hắn, hắn vòng tay ra sau lưng và đâm vào thủ cung sa. Ta không biết huyệt thủ cung sa kiểu này lại đau đến vậy. Ta cắn môi mình để không phát ra tiếng. Dường như hắn cũng cảm thấy ta đau nên hắn nhìn ta và nói: “Người đã xấu, không cần có sẹo để xấu thêm. Đau thì cắn vai ta đi”. Thật âm áp, bao lâu ta không nghe được sự quan tâm của người khác rồi. Ta không nỡ cắn vai hắn nên ta nhin đi con đau và không cắn môi nữa.

Hắn đâm dao sâu hơn, ta không ngờ là thủ cung sa đã sâu đến nỗi 0.5 cm nữa là sẽ lộ xương, nếu sâu như vậy có nghĩa là thân thể này ít nhất cũng phải là 10 tuổi, tại sao thân thể này chỉ có 6 tuổi. Nghĩ hoài cũng không ra kết quả, thôi thì không nghĩ nữa.

Khi dao vào xong, phải giữ nó nguyên chỗ vì Sesshomaru chỉ có một tay nên Tiểu Băng dùng huyền lực có trong vòng tay hóa thành khí giữ cho dao ở nguyên chỗ, sau đó nhỏ máu vào trên dao để nó chảy hết chiều dài của dao, thấm vào thủ cung sa. Khi máu bắt đầu chảy thì không sao nhưng dần dần, một cổ đau đến như khi ta truyền máu từ vòng tay vào cơ thể đánh úp lại, ta dùng ý chí của ta để vượt qua, nhưng dần dần ta không chịu nổi nữa. Ta bầu móng tay trên lưng của Sesshomaru. Ta áy náy nhìn thử hắn nhưng sắc mặt hắn vẫn không đổi, không lẽ ta yếu đến mức bấm mà không đau ư? Không, trong khi luyện tập huyền lực, ta cũng tập luyện bộ công pháp cường hóa cơ thể mà sư phụ ở thế kỉ 21 dạy cho ta, khiến người ta cứng hơn kim cương, móng tay ta cũng sắc bén hơn kim cương lúc đó ta chỉ mới luyện đến tầng thứ 7 thôi. Ta hoàn thành nhiệm vụ ám sát mà không cần đem theo vũ khí, chỉ cần gần người và đưa móng tay xẹt qua là họ sẽ thăng thiên. Sắt đá với ta cũng như giấy. Bộ công pháp chia làm chín tầng. Tuy hiện giờ ta chỉ mới luyện được tầng 1 nhưng móng tay ta cũng đủ sắc bén để dùng như một con dao.

Sau khi thủ cung sa biến mất, Tiểu Băng hiện hình ra ngoài vòng tay và nói: “Máu của Sesshomaru quá bá đạo so với máu của Rin, tuy máu Rin chỉ chiếm 4/10, nhưng sau khi máu của người vào thì hai máu không hòa tan vào nhau như kiếp thứ hai, nên người bị đau hơn 1000 lần khi dùng máu người khác”. Tức chết ta, sao không nói trước, để xong rồi nói. Chuẩn bị khổ sai đi nha. Tiểu Băng không hề hay biết chủ nhân của mình ghi hận khi mình đã mở lòng tốt giải thích, Tiểu Băng cũng bị oan kia mà, khi máu Sesshomaru rót vào cơ thể thì mới biết. Tuy nhiên chủ nhân không nói và Tiểu Băng một thời gian sau cũng không biết tại sao lại bị đi lao động khổ sai.

Ta lấy băng gác ra để băng bó cho hắn, ta cũng không biết chuyện mua dây buộc mình có nghĩa là gì cho đến lúc này. Dù ta chỉ thấy ở sau lưng thôi nhưng có ai nói cho ta biết làn da mềm mại, mịn màng của Sesshomaru là như thế nào không? Không phải là yếu quái sao? Không phải là nhìn mạnh khỏe, rắn chắc sao? Vậy mà tại sao làn da lại mềm mại, mịn màng hơn cả da ta nữa.

Mịn màng hơn da em bé làm ta yêu thích không thể buông tay. Ta không ý thức được là ta đang sờ tới, sờ lui, sờ qua, sờ lại.

- Giờ thì ai mới là sắc lang đây?- Sesshomaru

- Ai...ai là sắc lang... Ta...ta không có làm gì hết, ta chỉ kiểm tra vết thương sâu bao nhiêu thôi.- Ta chợt dạ, đỏ mặt. Hắn đưa lưng về phía ta nên hắn không thấy nếu không ta không biết trốn đi đâu nữa.

Tuy giọng nói đã cố gắng đều chỉnh về mức bình thường nhưng lại nói cà lăm, nên tâm trạng đã bị tổ cáo. Sesshomaru mỉm cười. Nụ cười mỉm của hắn đủ làm thế gian điên đảo. Nhưng vì hắn quay lưng lại nên đằng sau không thấy được, nếu thấy không biết bộ dạng Rin lại ngốc đến mức nào nữa đây, thực là chờ mong đâu.

Ta cố gắng chuyển chú vào việc băng bó. Băng gạc được quấn quanh lưng hắn. Bỗng, hắn tự nhiên nhích người qua một chút làm tay ta đụng vào nhũ hoa của hắn. Ta lập tức hóa đá.

Thật ra Sesshomaru không phải cố ý, hắn ngồi trên cỏ nên bỗng nhiên có con gì chui vào dưới chân hắn, hắn nhích người chỉ để giết con đó thôi. Hắn đợi, đợi, đợi, đã qua 10 phút mà cái tay của Rin vẫn giữ ở tư thế cũ. Lúc này hắn cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Hắn quay người ra đằng sau định bảo Rin bỏ tay ra nhưng hắn lại nhìn thấy Rin hóa đá. Hắn lại quay lại âm thầm cười. Sờ như vậy là phải chịu trách nhiệm đó nha. Hắn cũng bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ. Để che giấu hắn nói:

- Sờ đủ chưa?

- Ta...ta...ta...- Ta cả ngày nhưng chẳng có lời nào có thể biện minh cho ta được nữa. Ông trời cho ta một trận sét đi.

Ta vội vã băng bó thật nhanh và chạy như ma đuổi đi tìm Jaken để che giấu sự xấu hổ đó, mặt ta đỏ bừng lên.

Sesshomaru mặc áo lên, mỉm cười và đuổi theo Rin.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thăng Cấp. Rin Là Một Kẻ Đáng Sợ

Vì phá thủy cung sa mà ba ngày sau mới tỉnh dậy được, mở mắt ra ta vẫn thấy Sesshomaru ôm ta. Ta rất cảm động bỗng hắn dội cho ta một gáo nước đá

- Nên giảm béo

- Béo đâu mà béo, nếu không thì người thả ta xuống ai mượn ôm- Con gái ghét nhất là người khác nói béo nha, đừng chạm vào làm gì.

- Chắc chứ? Không hỏi hận?- Sesshomaru

- Coi như ta chưa từng nói đi, bỏ qua đi mà- Mắt long lanh, trở thành cừ non. Ta cũng không muốn bị liên lụy đến không thể ngủ vì tức giận nhất thời đâu

Ta cảm nhận một chút về huyền lực trong cơ thể. Không ngờ đã lên huyền lực độ cao cấp. Ở Thiên Hoa đại lục huyền lực mạnh hơn ở đây nhiều nhưng người khác vẫn cần 3 năm, chưa kể phải nắm chắc cơ hội để tăng cấp, nếu qua thì phải chờ lần sau còn ta cần hơn nửa tháng, ta đoán không sai cơ thể này đúng là biến thái mà. Khi ta nhìn Sesshomaru ta ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn là cấp bậc yêu khí chàm trung cấp. Tại sao lúc trước ta lại không thấy được? Chắc là vì phần máu của Sesshomaru truyền qua ta khi hủy thủ cung sa.

- Chúc mừng đoán được 7, 8 phần nha chủ nhân nơi này chẳng những có huyền lực còn có yêu khí và tiên khí. Nếu chỉ có huyền lực không thì không thể nhìn được cấp bậc của yêu quái, người tu chuẩn bị thành tiên đâu, có yêu khí thì mới có thể nhìn được hai loại đó. Cấp bậc của yêu khí, tiên khí, huyền lực là như nhau.- Tiểu Băng

- Sao giờ người mới nói cho ta biết?

- Người có hỏi sao?- Tiểu Băng

- Ta...nhất...định...sẽ...cho...người...đi...lao...động...khó...sai...- Ta nghiêng răng, nghiêng lợi, bật từng từ ra.

Ta tiếp tục tu luyện thêm hơn 3 tuần nữa, ta thấy huyền lực đã nhồi đầy nhưng chưa lên cấp nên muốn đi đánh vài cái yêu quái để củng cố tu vi, rèn luyện thân thể, tìm cơ hội để lên cấp.

Ta hỏi Sesshomaru nơi nào có yêu quái yêu khí cấp bậc cam trở xuống thì dẫn ta đến.

Hắn ôm ta đến Vực Yêu Lan.

Mới ở ngoài cốc là đã thấy những yêu quái cấp bậc yêu khí đỏ sơ cấp la to:

- Mau! Sesshomaru đến! Giết hắn để báo thù cho những kẻ bị hắn giết. Hắn bây giờ đang ôm con nhóc không còn tay để cầm kiếm hay phát công kích nữa. Nhanh nắm bắt cơ hội

Sau tiếng la đó, cả đám yêu quái yêu khí đỏ sơ cấp, trung cấp đi ra. Từ lúc đầu chỉ có 10 yêu quái yêu khí đỏ sơ cấp thành 20 yêu quái đỏ sơ cấp, 10 yêu quái đỏ trung cấp. Yêu quái này thuộc họ nào không biết, nó cao khoảng 2m mặt như mặt trâu và xấu xí nhiều nếp nhăn, nhìn thân hình cũng 6 múi. Nhìn tổ hợp những cái đó càng ngày càng thấy quái dị.

- Sesshomaru, ngươi đến đây cũng gây thù chuốc oán như thế này sao?- Ta không quên châm chọc hắn cho hả giận cái vụ lúc trước hắn làm ta hóa đá, xấu hổ.

- Ta không nhớ bọn hắn là ai. Sesshomaru

- Vậy sao người ta kêu trả thù kia?

- Người xa lạ cản đường ta, phải chết!

Mấy con yêu quái tiếp tục đàm luận:

- Mau giết hắn, cả con nhóc kia nữa.

- Không, nhìn con nhóc đó da trắng trẻo thể ăn thịt chắc ngon lắm, mau bắt lại

- Giết con nhóc đó dễ như trở bàn tay, giết Sesshomaru trước

-

- Ày, có vẻ xem ta dễ bắt nạt lắm thì phải

- Ủ- Sesshomaru

- Ngươi nói cái gì?- Ta tức giận

- Mau đánh đi, bọn họ phát động công kích hết rồi- Sesshomaru

- Vậy thì bỏ ta xuống, đây là hắn trả thù ngươi, tại sao ta nằm không cũng dính đạn

- Không buông. Ngươi tự đánh. Đánh không được thì chết ráng chịu.- Tuy không biết “nằm không cũng dính đạn” là gì nhưng chắc chắn là không có ý gì tốt, đại khái là không làm gì cũng bị đánh đi. Hắn tin Rin sẽ không bị thương gì, hắn cũng không biết lấy niềm tin đó đâu ra nữa. Nhưng có vẻ hắn đã bỏ quên một điều, từ khi nào đứng trước nguy hiểm mà lại phó thác mạng mình cho người khác.

Từ khi yêu khí của Sesshomaru vào trong cơ thể ta, ta có thể nhìn rõ tu vi của yêu quái cũng như yêu quái có thể nhìn rõ ta. Nhờ Tiểu Băng còn có thể ẩn dấu tu vi, nên nhìn bề ngoài ta là một đứa trẻ yêu đuôi mà thôi. Chỉ có hắn vì yêu khí của hắn có trong người của ta nên hắn có thể nhìn rõ tu vi của ta. Ta hỏi Tiểu Băng thử yêu khí vào trong người có ảnh hưởng gì không thì Tiểu Băng trả lời yêu khí vào và hòa tan trong 6/10 phần máu từ vòng tay chảy vào nên không ảnh hưởng gì mà còn gia tăng thiên phú. Thiên phú gia tăng? Đó là khái niệm không thể nào. Ta đã có vòng tay có thể đi ngược lẽ thường thêm đàn điền thiên phú của Rin, giờ thêm yêu khí gia tăng thiên phú. Lúc trước ta cảm thấy là biến thái bây giờ chắc là đại biến thái luôn rồi.

Nghĩ thì nghĩ nhưng ta vẫn không mất cảnh giác. Khi bọn yêu quái đánh đến gần người khoảng 3m thì ta lấy Nguyệt Xích ra. Ta thông thuộc mọi vũ khí, nhưng ta vẫn thích Nguyệt Xích và kiếm hơn. Hơn nữa công kích gần người mà nhiều người cùng vây công thì chẳng có gì thích hợp hơn Nguyệt Xích. Nguyệt Xích là một đoạn dây xích thân xích gắn đầy những mũi nhọn, trên hai đầu là huyền thiết ngàn năm hình bán nguyệt mài nhọn, sắc bén ở cả hai đường cong. Nói nó nặng cũng không nặng nhưng nhẹ cũng không nhẹ. Vũ khí này là khi còn ở Thiên Hoa ta nhờ người rèn. Nguyệt Xích có thể dài ngắn tùy ý tùy theo cách mà ta thu lại hoặc dẫn ra nên có thể công kích nhiều người cùng một lúc ở khoảng cách 2m. Trên đại lục Thiên Hoa, ta dùng Nguyệt Xích là nổi tiếng rồi. Chỉ cần thấy Nguyệt Xích thì biết đó là ta, ai cũng không thể dùng vũ khí đó. Ta dùng nó lúc này vì không sợ có người nhận ra.

Ta cầm Nguyệt Xích xoay vòng, lúc nó quay ở đằng trước thì ta thu ngắn, lúc ra đằng sau thì ta thả dài, toàn bộ động tác nước chảy mây trôi, chém trúng hết 7 tên yêu quái phát động công kích gần nhất.

Sesshomaru cũng kinh ngạc vì vũ khí của Rin dùng, một đứa trẻ 6 tuổi mang vũ khí nặng khoảng 100kg mà múa như múa một tấm vải thì thật là bất khả tư nghị.

Này đây là toàn bộ là con mồi của ta, cầm động vào bất kì tên nào hết

Nói rồi ta nhảy xuống thoát khỏi hắn, xông vào đám yêu quái. Ta lướt qua lướt lại dùng Nguyệt Xích giết hết yêu quái yếu khí đồ sơ cấp, còn 10 tên yêu quái trung cấp. Bọn hắn cũng không phải vừa, cũng thông minh nên để 5 tên tấn công từ xa. Ta đang bận rộn với những kẻ công kích tầm xa thì năm tên khác thừa dịp lại gần. Bọn hắn dùng tay để tấn công bóng dáng nhỏ bé đó. Những tưởng sẽ xé rách được bóng dáng đó, lúc đó Sesshomaru tuy tin rằng Rin sẽ không để mình bị thương nhưng cũng khẩn trương.

Rin tay trái cầm một thanh kiếm chém đứt hết những cánh tay gần người đó

- Tưởng ta chỉ có thể công kích tầm xa thôi à, ngu xuẩn, xin lỗi nhưng tỷ đâu là thuận cả hai tay nhé

Sesshomaru không khỏi cười thầm, thử nghĩ một đứa trẻ 6 tuổi mà gọi mấy tên yêu quái mấy trăm tuổi xưng tỷ. Đúng là bó tay.

Ta vừa dùng Nguyệt Xích cùng kiếm phát động công kích. Chỉ sau chốc lát, cả 10 tên yêu quái trung cấp đã chết.

Cùng với đó là tiếng hét: “Là ai dám giết huynh đệ ta”

- Là ta

- Đừng làm chuyện cười, một đứa bé nhỏ nhỏ nói ai tin?

- Người không tin cũng phải tin, vì người sắp xuống địa phủ ở chung với huynh đệ tốt của người rồi đó

Nói rồi ta bắt đầu phát động công kích, ta cũng không có ý định khinh địch vì trước mắt ta là 5 kẻ có yêu khí cao cấp. Tuy đối với những kẻ đồng cấp ta còn chưa từng đề vào mắt nhưng chuyện gì cũng phải cẩn thận. Ta bắt đầu phát động công kích.

Ta dùng kiếm chém vào những điểm yếu hại trên người bọn họ. Sau một lúc bọn họ bị vây ở thế yếu nên quyết định dùng sát chiêu, sát chiêu này cùng tự bạo là gần nhau. Dùng hết một thân huyền lực phát ra nhất chiêu nếu thành công không sao nếu thất bại thì chỉ có nước xuống địa ngục thôi. Ta thấy vậy ta dùng huyền lực dung hợp, đẩy vào kiếm, tung chiêu “Hàn Băng khí”. Kiếm khí bay tán loạn đụng vào nơi nào nơi ấy sẽ thành băng. Năm con yêu quái đều bị đóng băng chết hết.

- Ày, đánh không sợ tay gì hết

Vừa dứt lời thì thấy một con yêu quái y chang bước ra. Huyền lực cam cao cấp. Đúng như tiểu thuyết đã nói, boss luôn luôn ra sau cùng để cho ngẫu đó mà.

- Là ai dám giết chết thủ hạ của ta?

- Câu thoại kinh điển nha, là ta, thì sao?

- Để mạng lại

- Muốn thì cũng phải có mệnh để lấy

Hắn bắt đầu phát ra uy áp, thường thường thì uy áp của người trên hai cấp đủ để làm đối phương học máu. Nhưng ta là ai? Uy áp tính là thứ gì? Chỉ cần phần yêu khí của Sesshomaru là đủ rồi.

- Người chỉ cần hầu hạ ta, ta sẽ tha cho người một mạng

- Ta nói không sai, ở cổ đại cũng có ấu dâm mà, thật là nguy hiểm đúng không Sesshomaru.- Ta nhắc lại cái lí do lúc trước khi ta lập kế hoạch chiếm Sesshomaru làm gối ôm.

Mà sao không khí lại lạnh vậy ta? Khi ta quay lại thì Sesshomaru đã phát ra Độc Hoa Trảo chuẩn bị công kích.

- Nè Sesshomaru, thu tay lại đi, những người dám bắt kính với ta, ta phải tự tay giết hắn, ta sẽ cho hắn chết một cách thảm thiết nhất.

Nói rồi, sát khí từ ta tỏa ra bốn phía. Jaken cũng sợ hãi luống sát khí đó, chỉ đứng từ xa mà cũng đủ cảm thấy run rẩy, đứng gần như tên yêu quái kia thì khỏi phải nói. Hắn dường như là muốn đập đầu để chết ngay lập tức vì hắn có thể thấy được tương lai hắn sẽ bị hành hạ ra sao.

Ta dùng Nguyệt Xích phát ra “Tình phong huyết vũ”. Nguyệt xích bay thẳng tới trước mắt tên yêu quái rồi bay vòng vòng quanh tên yêu quái đó. Mỗi một vòng, nó lại cắt xuống một miếng thịt, còn những đầu nhọn trên thân thì xiết chặt thân hình yêu quái. Hắn càng đau càng dẩy dựa thoát ra xiết càng chặt, đâm càng sâu hơn. Nó như là hình phạt Lăng trì của Trung Quốc.

Dày vò hơn 1 tiếng, hắn hấp hối, hắn mới biết đứa nhóc trước mắt là Tu La từ địa ngục, khi thực lực bày ra hắn biết đáng lẽ là cô ta có thể giết hắn trong vòng 10 phút nhưng lại cứ dày vò hắn. Hắn hối hận.

- Giết ta đi

- Giết người? Vũ nhục ta mà để cho người chết thật là thống khoái cho người

- Vậy ngươi muốn làm gì? Cầu ngươi giết ta liền đi

- Mau lên nào, tới giờ ăn trưa rồi.- Sesshomaru

- Hèn cho ngươi.

Ta rải hóa cốt phần lên trên người hắn. Jaken sợ hãi, hóa cốt phần có tác dụng làm cho người ta thấy từng lớp thịt, từng khúc xương biến mất rồi sau đó mới chết. Vậy mà còn là “Hèn cho ngươi”. Không ngờ Rin là một kẻ đáng sợ như vậy. Lúc trước nhìn vào Rin chỉ là lạnh thôi, cũng chẳng khiến người khác phải sợ nên cứ đầu võ mồm hoài, giờ thì thật là đáng sợ, không trêu chọc Rin tốt lắm. Jaken hạ quyết định mà không biết quyết định này khiến hắn ăn khổ hơn nhiều. Ai bảo ta thích đầu võ mồm với hắn lắm chi.

Đánh xong trận này ta cũng từ huyền lực đỏ cao cấp thăng lên huyền lực cam. Lần sau phải siêng đánh nhau mới được. Tiểu Băng cũng hết nói nõi, người là con gái nhà, thủy mị nét na đi đâu rồi, nghĩ siêng năng đánh nhau là sao.

- Oa, cái này là cái gì? Một mảnh thủy tinh màu đen à? Cũng đẹp, thu hồi tốt lắm

- Đừng đụng vào, tà khí rất mạnh, nó sẽ chiếm hết thân thể ngươi.- Jaken

- Đùa, ta mà sợ một mảnh thủy tinh ư?

Nói rồi ta lấy tay cầm lên, Jaken không kịp ngăn cản cũng không dám nhìn che mắt lại. Sesshomaru mắt nguy hiểm nhìn chăm chăm vào Rin, nếu có biểu hiện khác thường sẽ ra tay ngay lập tức. Nhưng đợi hoài mà không thấy biểu hiện gì. Tà khí biến mất, mảnh ngọc lại trắng sáng trở lại.

- Sao lại trắng sáng, ta thích màu đen hơn kia.- Ta bĩu môi

- Đi thôi, Rin.- Sesshomaru

Ta đi theo Sesshomaru.

Sesshomaru đang suy nghĩ về chuyện lúc nãy. Chắc chắn hắn không nhìn nhầm, tà khí chạy tán loạn trong mảnh thủy tinh, run run lên mấy cái rồi mới biến mất. Nó dường như rất sợ Rin.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khế Ước

Ta muốn đi vào nơi con người ở thế giới này để mua vài bộ đồ mặc cho giống người ta, đồ của ta cũng khác người quá, ta còn ở đại lục này một khoảng thời gian nữa nên ta cũng không muốn trở thành người quái dị đâu. Ta định đi một mình nhưng cuối cùng là bị Sesshomaru cứng rắn xách cô áo mang theo. Mi danh là sẽ bị lạc đường, sợ lạc đường thì chỉ đường đi, một đặc công như ta đến người khác chỉ đường mà không nhớ thì làm ăn được gì nữa, 100 khúc, 1000 queo ta cũng tìm được nữa là. Thêm là sợ nguy hiểm. Ấc, một đại yêu quái như ngươi đi cùng ta người ta không đem ta đánh đồng với yêu quái để đuổi giết là ta cầu trời khấn phật lắm rồi đó đại nhân à.

Muốn đi qua ngôi làng, thì phải đi vào khu rừng Thú Lâm, ở đây có những ma thú. Ở đại lục Thiên Hoa, hay đại lục Địa Hoa của gia tộc Hell của Rin thì con người đã phát triển để khế ước ma thú. Còn ở đại lục Huyền Hoa này thì con người chưa phát triển đến mức đó. Tuy chia ba đại lục và nằm trên một mặt phẳng nhưng mức độ phát triển là khác nhau. Theo mức độ phát triển tăng dần đó là: Huyền Hoa, Địa Hoa, Thiên Hoa. Nên vì vậy, đều có hạ cấm chế để cấm người đại lục trên muốn xuống đại lục dưới thì phải tự khống chế cấp bậc của mình xuống yêu cầu và không được giết người ở đại lục phía dưới khi đang ở trên đại lục đó. Cái này Tiểu Băng nói cho ta biết, Tiểu Băng cũng không hiểu tại sao các thông tin cứ tự động cập nhật. Tiểu Băng giống như cái bách khoa toàn thư vậy. Đủ để thấy người tạo ra chiếc vòng tay là người giỏi đến mức nào.

Không biết là ta quá may mắn hay tại vì người đang đi cạnh ta quá đáng sợ mà ta đi hơn 2/3 cánh rừng mà chưa gặp được ma thú nào. Đang thâm cảm thấy thật chán thì một tiếng rống to chui vào lỗ tai ta, vì trước giờ chán quá nên chạy qua xem thử có gì vui không, đánh nhau để ta ngồi xem thì càng tốt. Tiểu Băng lại thêm một lần đổ mồ hôi lạnh vì cái ý tưởng đáng sợ của chủ nhân. Khi Sesshomaru ôm ta chạy đến thì thấy một con rồng đầy máu me nằm ở đó, thì ra là chẳng có chuyện gì ta định quay đi thì hắn nói:

- Khế ước ta đi, bọn người truy sát ta đang đến

- Tại sao lại chọn ta?

- Tinh thần lực của ngươi rất mạnh, nếu người bình thường không tu luyện đến cấp bậc thần vương thì không thể khế ước được ta

Không

- Tại sao?

- Vì có người không thích ta khế ước với ma thú nhưng nhìn người tham luyện thể giới này đến nỗi hạ mình khế ước với người mới quen như ta. Ta sẽ giúp người thoát qua kiếp này, sau này ra sao thì xem tạo hóa của người

Ta bắt đầu giúp hấn dựng kết giới. Lấy bốn giọt máu của ta rải ở bốn phía, đưa huyền lực trong vòng tay vào bốn góc. Kết giới đã được mở ra.

Sau đó, ta thấy được bốn hắc y nhân chạy đến bên ngoài kết giới.

- Chết tiệt, con rồng đó đã bị thương nó chạy đi đâu được chứ

- Ở đây không có tìm nơi khác thử xem

Bọn hắc y nhân đã đi tìm nơi khác. Sau khi chắc chắn bọn chúng đã bỏ đi ta lại xóa bỏ kết giới. Nhìn con rồng đầy máu me, ta lấy đan dược trị thương chuẩn bị bỏ vào miệng nó. Bỗng ta thấy cái chân của con rồng vương mảnh vải, lúc trước vì đã bị che tầm mắt nên không thấy được.

Sát khí nổi lên bốn phía cuộn cuộn đánh úp về phía con rồng làm nó rét run. Nó không hiểu người mà một giây trước còn muốn cứu nó tại sao một giây sau lại muốn giết nó.

- Khoan đã chủ nhân. Ta có cách để Sesshomaru cũng có thể khế ước được với nó, nếu để hấn khế ước sẽ có thể giúp hấn được nhiều hơn.- Tiểu Băng bay ra nói

- Nào, nói cho ta nghe, tại sao bọn họ lại truy sát người?- Ta trở nên nguy hiểm nhìn hấn

- Bọn họ cũng chủ muốn khế ước những ma thú cao cấp, hấn tìm được bạn của ta đã bắt về để khế ước. Tuy nhiên bạn ta cũng có chiều thức để ức chế tinh thần lực của hấn để hấn không thể đủ để khế ước. Sau 1 tháng ta mới nghe được chuyện này để chạy đến cứu nhưng cứu không được, ta bỏ chạy để đợi thời cơ vì ta không có chiều thức ức chế tinh thần lực nên nếu rơi vào tay bọn hấn, bọn họ sẽ khế ước được ta. Bọn họ đuổi ta chạy đến phía rìa của đại lục, ta không biết làm sao, nên phải mạnh mẽ xông ra cấm chế của đại lục đó vào đại lục này nên mới thương tích đầy mình như vậy.

- Tại sao người không giảm bản thân thực lực xuống?

- Ta không biết phải làm như vậy. Ta tu luyện ở đầm Phá Long, không quan tâm gì đến thể giới bên ngoài nên ta không biết

- Vậy ta hỏi người, người có đồng ý nhận Sesshomaru làm chủ không? Nếu không người phải chết

- Đồng ý- Hấn còn sự lựa chọn nào đâu- Nhưng hấn sẽ có thể đủ tinh thần lực khế ước ta sao?

- Không được cũng phải được, Tiểu Băng đi ra

Ta nhìn Sesshomaru

- Sesshomaru người khế ước hấn nha!

- Khế ước?

- Đó là làm người trở thành chủ nhân của ma thú. Có thể sử dụng nó để chiến đấu. Nhưng đối với ta nó không là công cụ mà là bạn đồng hành. Ta hi vọng người cũng có thể như vậy

- Ta không cần bất kì ai là bạn đồng hành

- Kể cả ta?

- Người thì khác

- Vậy coi như đây là món quà ta tặng người đi

- Như vậy thì được

Rồng nghe được cuộc hội thoại này cười khò. Hấn đường đường là Kim Long, người muốn khế ước hấn là hàng hà sa số vậy mà lưu lạc đến mức độ đi làm món quà người ta tặng cho người khác

Tiểu Băng nói ta dùng tinh thần lực đưa vào long châu của hấn, gọi tên hấn, rồi Sesshomaru cắt máu nhỏ lên đầu hấn và nói: “Từ nay về sau người sẽ làm ma thú khế ước của ta”. Thế là khế ước đã hoàn thành, không ngờ khế ước lại đơn giản vậy. Tiểu Băng nói trong lòng, người là cái đồ biến thái, tinh thần lực mà không đủ là sẽ bị mất hết tu vi, tu luyện lại từ đầu thế mà bảo là đơn giản, ta cũng không biết nói sao nữa, tất nhiên chỉ dám nói trong lòng thôi chứ không dám nói ra miệng nếu không chủ nhân sẽ nghĩ ra cách gì tra tấn nữa.

Khế ước xong Sesshomaru đã lên huyền lực tím trung cấp. Còn rồng thì ngủ say trong không gian chứa khế ước thú để chữa thương.

Chương 8: Thu Phục Lòng Người

Ta và Sesshomaru tiếp tục đi, khoảng nửa tiếng sau, ta đến một khoảng đất trống ở cánh rừng, lại nghe tiếng thét. Hôm nay là cái ngày gì mà ta vừa thấy chán là mọi chuyện ào ào xảy ra vậy trời. Ta hào hứng chạy theo tiếng thét để tìm vui.

Ta thấy một đám người khoảng 12 đến 20 tuổi, huyền lực từ vàng sơ cấp đến lam sơ cấp, khoảng 30 người đang bị trúng độc từ yêu quái bọ cạp, loài bọ cạp này là bọ cạp biển dị nên ở đại lục cấp thấp này không có thuốc giải. Vui à nha, ta đang cần một em để đánh cho đỡ mục xương, giết thì nó lại đến rồi.

Tiểu Băng mặt đầy hắc tuyến, vâng con gái đánh nhau là niềm vui, chắc chỉ có chủ nhân quái dị của nó mới nghĩ vậy thôi.

Hai con yêu quái bọ cạp dùng cái đuôi để phóng độc. Ta nhẹ nhàng lách người né, nhân tiện còn khuyến mãi thêm một vết cào dài trên đuôi. Bọ cạp nổi điên, một con người nho nhỏ mà có thể làm bị thương nó, yêu quái khác biết thì làm sao còn mặt mũi nữa, nó tấn công một cách điên cuồng, nhưng không thể trúng dù chỉ là một lần ở thân hình nho nhỏ ấy.

Ta còn đang tính giỡn thêm tí nữa thì giọng hàn băng vọt năm truyền vào tai; “Nếu không nhanh, thì không kịp mua đồ ráng chịu, hôm sau ta không cho người đi nữa”. Không đi thì ta đi một mình, có cần người đi theo sao, thêm cái vụ không cho đi nữa, nghĩ mình là ai, tưởng mình là người yêu ta chắc. Sao lại nghĩ tới hai từ “người yêu” nhỉ, hai kiếp chưa bao giờ nghĩ tới hai từ đó mà.

Ta lắc lắc cho cái ý nghĩ kì quái đó ra khỏi đầu. Ta giận dữ với chính mình vì cái ý nghĩ vớ vẩn đó, thế là hai em bọ cạp đáng thương đã trở thành nơi cho ác ma xả giận.

Ta lập tức lấy móng xả cái đuôi của con bọ cạp ra từng khúc, cũng chẳng quan tâm độc có dính vào người hay không, vì phần máu mà vòng tay truyền vào khiến không độc nào có thể ảnh hưởng, còn phần máu của Rin, thì sẽ được giải độc bởi phần máu từ vòng tay. Sau khi xả nó ra từng khúc nhỏ, mặt xanh mặt vàng văng khắp nơi sau đó bóp nát đi trái tim. Máu từ trên móng tay nhỏ xuống kêu “tong, tong”. Ánh mắt thị huyết còn chưa thu lại. Cảnh tượng đủ để những người gan dạ nhất phải sợ đến mất hồn. Đến chết hai con bọ cạp đều không biết là mình thật đáng thương khi lúc đầu là đồ chơi để giải khuây, lúc sau trở thành nơi để trút giận. Cảnh tượng rất huyết tính, ta lo sợ khi nhìn thấy ta như vậy thì hẳn sẽ chán ghét ta, ở đây khác với Vực Yêu Lan, cái này là do ta gây sự trước.

- Người thấy chưa? Ta chính là kẻ huyết tính như vậy. Nếu người không muốn, người có thể lựa chọn bỏ ta ngay bây giờ - Chính ta cũng không biết tại sao lại lo về việc người khác thấy thủ đoạn của ta huyết tính nữa, ta chưa từng quan tâm đến cái nhìn của người khác.

- Làm đẹp lắm, nhưng còn thua ở Vực Yêu Lan, đi thôi

Ta bắt giác nở nụ cười vì câu nói đó. Người đã lựa chọn như vậy thì cả đời này đừng mong rời khỏi ta.

- Khoan đi đã, xin hãy cứu chúng tôi - Đám người lúc trước ta thấy nói

- Ta không cứu bọn người, tại sao người cảm thấy ta có thể cứu bọn người, ta đánh bọ cạp vì lúc đó tay ta ngứa, xong rồi thì ta đi - Nói rồi ta xoay người, nhảy lên tay của Sesshomaru, vì ta biết ta chơi đùa hơi quá đã gần trễ giờ rồi, phải dùng tốc độ của hắn mới kịp.

- Xin hãy cứu chúng tôi, chúng tôi có cảm giác người sẽ cứu được chúng tôi, chúng tôi sẽ làm nô lệ cho người - Tất cả đồng loạt quỳ xuống

- Ta không cần nô lệ, đi thôi Sesshomaru

Từng người bồng giờ tay đồng loạt lên thề: “Tôi nguyện nhận người trước mắt là chủ nhân, nếu phải bội sẽ tan xương nát thịt”

- Thôi được, nể tình các người có ý chí muốn sống đến nỗi không tiếc hạ mình làm nô lệ cho người khác, ta sẽ cứu các người

Ta đưa một lọ thuốc giải độc cho bọn hắn, thuốc này dùng một giọt máu của ta pha loãng 1000 lần, thêm một số thảo dược làm tăng sự tương thích của máu ta với người khác, để khi uống vào sẽ không xảy ra chuyện bị đoạn từng khúc ruột mà chết

- Khỏe rồi thì đi đi, ta không cần những người vì mạng sống mà làm nô lệ cho ta. Nhớ, là các người tự cứu mình không phải ta cứu, không cần đền đáp bất kì thứ gì cho ta.

Không phải vậy, khi chúng tôi nhìn người đánh bọ cạp chúng tôi cảm thấy người xứng đáng trở thành chủ nhân của chúng tôi

Ta bắt đầu cảm thấy thú vị khi bọn họ nói như vậy, lúc trước thì hạ thấp bản thân mình, lúc sau thì đứng ở vị trí ngang hàng và nói vì ta xứng đáng

- A, tại sao nói như vậy?

- Không giấu gì người, chúng tôi là gia tộc quy ẩn tại đại lục này, nhưng vì kỹ thuật luyện đan, luyện khí cao cấp hơn tất cả mọi gia tộc trên đại lục này, họ sợ gia tộc chúng tôi nên liên kết lại tạo thành sự diệt tộc của gia tộc, chỉ có chúng tôi hôm đó được phân công ra ngoài tìm hiểu tin tức là còn sống. Chúng tôi muốn trả mối thù này, xin người hãy giúp chúng tôi.

- Vậy kẻ thù của các người là tất cả gia tộc trên đại lục này à?

- Không, thưa chủ nhân, chỉ là bốn đại gia tộc trên đại lục này thôi ạ

- Ta sẽ không trả thù cho các người - Ta ngừng một chút để xem sắc mặt của bọn họ, rất tốt, không hề biến hóa - Thù các người phải tự trả, nếu không thể tự tay giết chết kẻ thù của mình thì các người chẳng thể cùng ta đi đến đỉnh cao của đại lục, không chỉ đại lục này mà còn nhiều đại lục khác nữa. Ta tham vọng rất lớn nên ta không cần những kẻ vô dụng.

Một đứa trẻ 6 tuổi đứng ở dưới ánh mặt trời chói chang, toát ra khí thế khiến tất cả mọi người thán phục, ngửa mặt lên trời và buông ra những lời ngông cuồng. Nếu là một người khác sẽ chẳng ai tin, nhưng nếu là người trước mắt thì họ đã thấy được cảnh người này đứng trên vị trí cao nhất nắm trong tay cả vũ trụ.

Sesshomaru mỉm cười, khí chất như vậy mới là người của hắn chứ. Ba chữ “người của hắn” tuôn ra từ óc khiến hắn cảm thấy xấu hổ, mặt hắn đỏ lên. Cảnh ấy đủ để làm thiên địa thất sắc nhưng ta đang chìm trong suy nghĩ của mình nên đã để lỡ mất. Nếu ta biết chắc tiếc đến nỗi lòng mất.

Người luyện đan và luyện khí đều là những người tâm cao khí ngạo, hai loại nghề nghiệp này được săn đón trên đại lục, một người luyện đan hay luyện khí đều hưởng được sự đãi ngộ cao nhất trong mọi gia tộc cũng như hoàng quyền nhưng những người này không tâm cao khí ngạo, khí chất như những quân nhân ở thế kỉ 21. Thôi dù sao cũng muốn kiến tạo một thế lực thuộc về mình để đấu với gia tộc Hell và Băng Hoa cũng không có thế lực thuộc về mình thì cũng không ổn tí nào, một người không thể chống chọi cả gia tộc, không nói chỉ Băng Hoa cũng. Thế lực của Băng Hoa cũng đã trải khắp đại lục Thiên Hoa, ngay cả các vua chúa của vương quốc chỉ gặp Bảy Đóa Hoa Băng cũng phải cúi đầu xưng thần, ở trên còn tứ đại phân điện, tà hữu hộ pháp, phó cung chủ, cung chủ nữa, đủ thấy thế lực lúc trước ta góp phần xây dựng là lớn thế nào, khi ta chưa kế thừa Băng Hoa cũng thì cung chủ chỉ ngang hàng với vua thôi. Ta hối hận. Lúc trước xây dựng chỉ cho lớn, giờ đối đầu với nó đúng là tổn thất quá nhiều. Buồn phiền ghê gớm.

- Ta giao cho bọn người hai việc. Thứ nhất, lựa chọn ra bốn người đứng đầu, những người khác chia ra làm người dưới trướng bốn người đó. Sau đó, phân biệt ra hai nhóm, ở đây có hai vương quốc, các người đột nhập vào vương quốc, tạo cho mình một thân phận khiến không ai có thể nghi ngờ rồi ẩn nấp không làm cho ai biết. Thứ hai, Viết sớ trường, sớ đoản của từng người đưa trước cho ta, sau khi làm xong hết khởi động tinh thạch này báo cho ta, rồi bí mật bốn người đầu lĩnh đến gặp ta để biết bước tiếp theo. Nên nhớ, bên người ta không có chủ tớ, chỉ có những người đồng bọn.

- Vâng - Khi nghe người trước mắt nói bên người chỉ có đồng bọn, bọn họ rất cảm động, âm thầm thì chỉ còn một hơi thở vẫn sẽ trung thành với vị chủ nhân này.

Tiếng nói hữu lực vang vọng trong rừng xanh, từ đây một thế lực làm đảo lộn mọi quy tắc trên đại lục hình thành.

Ta và Sesshomaru chạy đến nơi con người sinh sống, may mắn là còn kịp để mua mấy bộ đồ, ta còn định đi dạo dạo xem chợ còn có gì thú vị hay không thì hết giờ, ai cũng đóng cửa hết. Ta tiếp tục dạo để nhìn xem thử nơi nào nên đặt cái gì để làm về kinh tế, không có tiền thì một bước cũng khó đi chứ nói gì xây dựng thế lực.

Làm ta cảm thấy kì lạ là rõ ràng ta đi bên cạnh một đại yêu quái mà không thấy ai có hành động gì. Ta hỏi hắn thì hắn trả lời là ở đây không phải con người nào cũng tu luyện được huyền lực, chỉ có ở những gia tộc mới có, còn pháp sư thì cho dù dễ dàng nhận ra yêu quái hay không nhờ yêu khí nhưng sẽ không đánh ở nơi con người bình thường sinh sống, nếu gây chết người bình thường họ cũng sẽ chết.

Còn một điều mà Sesshomaru không nói đó là hắn đã thu liễm yêu khí của mình để không ai phát hiện được để tránh rắc rối. Hắn không biết tại sao như vậy, bình thường yêu khí là niềm kiêu hãnh của hắn, hắn không bao giờ thu liễm nó, ai tìm đến hắn gây rắc rối trực tiếp giết hết là được, bây giờ vì sợ gây rắc rối, quấy rầy hứng thú đi dạo của ai đó mà thu liễm, thế sự thật vô thường mà.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Sesshomaru Mặc Đồ Giúp Rin. Tìm Kaijinbo Rèn Kiếm

Sau khi đi dạo đến gần nửa đêm, không còn thấy ai nữa thì ta và hắn đi ra khỏi thị trấn và lang thang. Thị trấn này là thị trấn lớn chỉ sau kinh đô. Hai vương quốc trên đại lục Huyền Hoa là Đại Huyền và Hoàng Hoa.

Thị trấn mà ta và hắn vừa đi dạo thuộc về vương quốc Hoàng Hoa. Sau khi đi dạo ta thấy thị trấn này phồn vinh. Tuy nhiên nếu muốn đặt một thế lực thì thật không ổn. Ở nơi này đã có nhiều thế lực rồi. Tuy ta không ngại san bằng mọi thế lực, dùng vũ lực để lấy tốc độ sét đánh leo lên thế lực đứng nhất đại lục nhưng như vậy cũng vấp phải nhiều rắc rối. Ta không đủ thời gian để có thể giải quyết rắc rối. Ta cần phải tu luyện để đi ra khỏi đại lục này hướng

về những đại lục phía trên. Nhất là đại lục Thiên Hoa, ta phải xem người nào dám tính kể ta để ta chết một cách sỉ nhục như vậy, chết trong tay một kẻ mà ta tin tưởng nhất, một kẻ kề vai chiến đấu trong 10 năm.

Vừa đang đi, vừa suy nghĩ nên không may là bị ngã xuống bùn. Ta hận khi nhìn thấy người nào đó đứng hoàn hảo ở bên cạnh. Tại sao lại không chịu kéo ta lại mà để ta rơi xuống bùn theo tư thế chập ếch thế này. Thật sỉ nhục một đời đặc công, thêm một đời đứng đầu đại lục Thiên Hoa của ta. Ta oán hận mà không thấy Sesshomaru sau khi ta bị vồ ếch dính đầy bùn cười đầy mưu mô.

Ta oán hận mà đã quên rằng tại sao mức cảnh giác của ta lại yếu đến như vậy. Một đặc công vương giả mà người ta lấy dao đâm sau lưng, lấy đạn bắn lên, đào hố ở dưới cắm đầy gai nhọn... đều tránh được, chưa kể kiếp thứ 2 thêm tinh thần lực lớn đến người khác ghen tị vậy mà không thể tránh được vũng bùn nho nhỏ.

Ta tìm suối nhảy xuống tắm.

Đến khi xong tìm đồ mặc thì ta cứng đờ. Đồ ta đem từ kiếp thứ hai đã mặc hết mà chưa giặt, dạo này đi đánh yêu quái nhiều quá nên quên mất. Tiểu Băng yêu dấu thì không biết giặt đồ, để Tiểu Băng giặt thì đảm bảo đồ sẽ rách đến nỗi không thể nào mặc được.

Ta chỉ còn mấy bộ đồ mới mua. Trời ơi, ta không biết mặc, kiếp thứ 2 xuyên không thì khi mặc bộ đồ đầu tiên thị nữ của ta mặc. Sau khi ta nhìn lần đầu, học được cách mặc, mấy lần sau đều là ta tự mặc nhưng giờ thì ai chỉ cho ta mặc bộ đồ của thế giới này đây.

Ta loay hoay hơn 1 tiếng đồng hồ, đánh nhau vật vả với bộ đồ, ta vẫn không tài nào tìm được cách để mặc nó.

- Mau lên, sao nguoi lâu vậy, ta bỏ đó

- Á... á... Sao nguoi lại vào đây? Đi ra mau, đừng tưởng nguoi nhìn một lần thì lần thứ hai nguoi cũng được nhìn né

- Có chắc không? Ta sẽ để nguoi tìm cách mặc đồ thêm vài canh giờ nữa được không? – Hân tuyệt đối không thừa nhận vì chỉ muốn thấy bộ dạng chật vật của Rin mà không đưa tay kéo lại, cũng không thừa nhận là vì thời gian quá lâu lo lắng sợ Rin ngắt đi trong suốt như lúc trước mà chạy tới đâu.

- Ta... ta... - Nhờ một người yêu quái cũng là người đàn ông đi mặc đồ giúp mà có thể nói lên lời thì ta phục người đó sát đất

- Không nói thì ta đi

- Nguoi có thể mặc đồ cho ta không? – Thôi, thôi, dù có đánh lộn thêm vài ngày nữa cũng chẳng thể nào mà mặc đồ được

- Thành tâm chút, không thì ta đi

- Sesshomaru đại nhân, ta nhờ nguoi mặc đồ dùm ta đi – Ta hận ngứa răng, muốn cắn hân một phát, nhưng có việc nhờ người thì phải cúi đầu thôi. Ta thề, ta sẽ báo thù. Hừ.

Hân giúp ta mặc đồ nhưng khi bàn tay to lớn ấy vô tình chạm vào lưng ta làm tim ta chậm đi một nhịp. Hôn ta lúc ấy bay đi đâu ta cũng không biết.

Hân ở sau lưng ta cũng đỏ mặt, đúng là làm việc ác trời không dung mà. Hân cũng không biết tại sao lại chủ động muốn giúp Rin mặc đồ. Là vì không muốn chậm trễ thời gian của hân. Ủ, đúng vậy.

Hân cho là hân lấy lý do thích hợp nhưng chàng yêu quái bá chủ phương Tây khi nào lại muốn hạ mình xuống mà mặc đồ cho người khác, mà lại là một con bé con người, sinh vật mà hân ghét cay ghét đắng.

- Hừ, vô dụng, có bộ đồ mà cũng không mặc được.

- Nguoi biết ta không thuộc thế giới này mà, ta làm sao biết được cơ chứ.

Lại một tiếng hừ lạnh.

Hôm nay ta thấy hân nói hơi bị nhiều đang kì lạ định hỏi thì hân bỗng nhiên biến thành nguyên hình, bảo ta leo lên lưng rồi bay đi. Ta hỏi hân thì hân nói hân cảm thấy mùi của InuYaSha không còn là bán yêu nữa mà thành yêu quái chính gốc giống cha hân. Ta biết tại sao nhưng ta lại không có nói cho hân vì phải bảo vệ câu chuyện chứ thay đổi tình tiết làm sao. Khi ta và hân chạy đến thì thấy đầu yêu quái Ngô Tâm phân thân của Nagaku. Hân ngửi thấy mùi Thiết Toát Nha trên hàm răng của con yêu quái và hân đoán rằng chính con yêu quái này đã cắn nát Thiết Toát Nha vì khi ngửi thấy mùi con yêu quái này thì yêu khí của Thiết Toát Nha biến mất. Hân đã đoán được 8, 9 phần rồi. Công nhận đầu óc thông minh thật.

Sesshomaru đem đầu của nó đến chỗ bảo Jaken chờ rồi cùng nhau đi tìm thợ rèn Kaijinbo rèn răng quý thành một thanh kiếm.

- Con nhóc này thật thú vị, chạy vào thấy mấy đầu yêu quái và yêu khí mà không sợ

- Liên quan tới nguoi sao.- Ánh mắt ta trở nên nguy hiểm khi nhìn vào trong mắt hân ta thấy được sự tham lam đối với ta. Không lẽ gặp ấu dâm thời cổ đại hay sao, khẩu vị này cũng qua nặng đi.

Ánh mắt ta nổi lên sát khí nhìn Kaijinbo. Hân run rẩy, hân không hiểu tại sao ánh mắt của một con bé loài người có thể khiến hân cảm thấy như đang đối diện với một con quỷ mạnh nhất trên đại lục này. Ta định giết hân nhưng nhớ lại Sesshomaru cần hân để rèn kiếm nên ta lấy roi đánh hân một phát, roi ấy

ngập vào sâu trong thịt hân, ta xoay người đi ra ngoài. Người như thế chết cũng đáng, hơn nữa ta cũng không muốn hi sinh một thuộc hạ của ta để rèn thanh kiếm tà ác ấy. Nếu người rèn xong việc đầu tiên ta làm sẽ là móc đi đôi mắt khiến ta ghê tởm ấy.

Trong nhà của Kaijinbo:

- Nếu người còn dám như vậy nữa thái dương ngày mai người sẽ không thấy được đâu

Kaijinbo tỏ ra sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt đó. Tuy nhiên, Kaijinbo biết người này tìm đến có việc cần mình làm nên lấy hết dũng khí nói:

- Người đến đây làm gì? - Trong giọng nói còn nghe được run run

Sesshomaru đem quãng đầu quỹ Ngộ Tâm cho Kaijinbo và nói:

- Rèn cho ta thanh kiếm.

- Người có đùa không, tại sao ta rèn cho người thanh kiếm

- Người thích làm tà kiếm nên bị sư phụ Totosai trục xuất khỏi sư môn, rằng con quỷ này đã gặm nát Thiết Toát Nha do sư phụ người chế tạo

- Răng này là răng chết. Làm sao có thể rèn kiếm?

Sesshomaru lấy Thiên Sinh Nha ra chém sứt giả địa ngục và cái đầu của quỹ Ngộ Tâm sống lại. Kaijinbo thấy vậy bảo ba ngày sau đến lấy kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thu Phục Nanh Quỷ. Rin Chảy Máu Mũi

Sesshomaru, ta và Jaken tìm một nơi để ta tu luyện trong vòng ba ngày đó.

Ba ngày sau, ta còn chưa tu luyện xong, lúc này là cơ hội để lên cấp nên không thể cùng tới chỗ Kaijinbo để lấy kiếm. Sesshomaru bảo Jaken đi còn hân ở lại cùng ta. Khi ta lên cấp cam sơ cấp, ta và Sesshomaru tới chỗ của Kaijinbo. Đi vào thì thấy Jaken bị chém làm hai và không thấy Kaijinbo đâu cả. Sesshomaru dùng Thiên Sinh Nha chém sứt giả địa ngục. Jaken sống lại và cho biết rằng Kaijinbo đã bị tà khí của thanh Nanh Quỷ ấy thao túng.

Đang không biết đi đâu để tìm Kaijinbo, thì ta phát hiện một người đang theo dõi chúng ta.

– Ai? – Ta và Sesshomaru cùng kêu lên.

– Thì ra người là Sesshomaru, anh trai của InuYaSha, người chỉ cần tìm theo tà khí phát ra từ thanh kiếm là được.

– Người là ai? – Sesshomaru hỏi, còn ta thì biết nên khỏi hỏi.

– Ta là Kagura, phân thân của Nagaku, cái đầu quỷ mà người đem đi rèn kiếm cũng là phân thân như ta. Ta không kì quái tại sao Sesshomaru lại tìm thấy ta, mà tại sao người một con người nhỏ bé cũng thấy ta?

– Đó hoàn toàn không phải việc của người – Ta nói.

Kagura bỗng nhiên cảm thấy người trước mắt thật đáng sợ, muốn đập đầu cứng bái mặc dù không hề cảm thấy được tu vi trên người con bé. Tuy nhiên chỉ có một tí thời gian rồi biến mất nên Kagura bỏ qua nghĩ chắc là uy áp của Sesshomaru chứ một con nhóc lại là con người thì không thể nào.

Kagura bay đi.

– Đi tìm Nanh Quỷ thôi!

– Đó là của ta, ta thấy người còn hào hứng hơn cả ta nữa đó – Sesshomaru nói.

– Nghe nói tà khí rất mạnh ta muốn nhìn thử tí thôi mà.

– Không được cầm, nghe chưa?

– Hừ, còn lâu, người không cho ta càng muốn cầm.

– ...

Cãi nhau cho đến lúc tìm thấy thanh kiếm, nơi phát ra tà khí, ta nhìn thấy đám người của InuYaSha, hiện giờ chưa tới lúc gặp mặt nên ta trốn ở nơi gần đó.

Sesshomaru cầm thanh kiếm lên và trấn áp tà khí của nó. Sesshomaru muốn xác nhận việc máu InuYaSha trong một lúc biến thành mùi máu của yêu quái nên đánh nhau với InuYaSha. InuYaSha dùng thanh Thiết Toát Nha nhưng nó rất nặng nên không dùng được linh hoạt như trước. Thanh Thiết Toát Nha bị Sesshomaru đánh bay. Sesshomaru bay về phía InuYaSha và nói “Chết đi” rồi vung kiếm về phía InuYaSha. Mùi máu của InuYaSha biến đổi, đôi mắt đỏ ngầu, hai vết cào màu tím hiện lên trên mặt InuYaSha. Khi kiếm vung tới chỗ InuYaSha khoảng 1m mà không thấy Totosai phun lửa chặn lại để đám người mang InuYaSha đi như trong truyện. Ta sợ câu chuyện bị biến đổi nên vội kêu to:

– Đủ rồi, đi thôi – Ta không biết mình kêu như vậy có làm Sesshomaru dừng tay không nữa, dù gì thì khi đọc truyện ta thấy Sesshomaru không hề nghe lời ai.

Ta suy nghĩ làm sao để Sesshomaru không chém vào InuYaSha và mạch truyện bị biến đổi nhưng bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại. Ta nhìn lên thì thấy Sesshomaru đã tới chỗ của ta ôm ta lên và bay đi.

– Ngươi không hiểu kì vì sao ta bảo ngươi dừng lại sao?

– Không, việc ngươi làm có ý nghĩa của nó, ta biết ngươi không muốn xen vào chuyện của ta.

– Ta muốn đứng bên cạnh ngươi vì lời hứa với Rin còn bây giờ ta muốn sống vai bên cạnh ngươi làm những điều ngươi muốn làm, chuyện ngươi làm ta sẽ duy trì, dù ngươi có giết cả thiên hạ ta cũng sẽ cùng ngươi – Có người tín nhiệm hoàn toàn thật tốt.

– Cảm ơn – Hắn nói hai chữ này rồi quay mặt sang bên khác ta không nhìn được. Nếu ta có thể nhìn thì mặt hắn lúc này bị đỏ như trái cà chua. Rất tiếc ta không nhìn thấy cảnh tượng đẹp đề ấy. Lúc này ta mới nhớ hình như lúc này bay nhanh quá bỏ lại Jaken rồi.

(Chỗ Jaken)

“Sesshomaru-sama, đợi thần với, đợi thần với”. Nước mắt, nước mũi chảy tùm lùm, chạy hết tốc lực.

(Chỗ đám người InuYaSha)

Totosai đang đâm chiêu khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé mặc bộ đồ màu đỏ và nói một lời làm Sesshomaru bỏ đi, không lẽ lời tiên đoán kia là đúng. Vì thấy Sesshomaru ôm cô bé bận đồ màu đỏ nghĩ đến lời tiên đoán nên lúc Sesshomaru gần chém InuYaSha mới không giúp InuYaSha ngăn lại. Đám người InuYaSha thì đang thảo luận xem ai mà có thể nói một câu khiến Sesshomaru bỏ đi, theo giọng nói thì đó vẫn chỉ là một cô bé mà thôi.

(Quay lại chỗ Sesshomaru)

– Sesshomaru cho ta cầm tí đi...

– Không bao giờ.

Thế là ta lên kế hoạch cướp Nanh Quỷ từ tay Sesshomaru để cầm xem thử. Khi ăn ta nấu món cần dùng hai tay để ăn, khi đi tắm thì ta rình xem thử Nanh Quỷ ở đâu, khi ngủ thì rón rén chạm vào thử...nhưng toàn thất bại.

Tuy dùng hai tay để ăn nhưng lúc ta tưởng cầm được thì bất chấp tay dơ hay không hẳn bởi hết tất cả dầu mỡ lên người ta làm ta phải nhảy xuống suối để tắm cho khỏi có dầu mỡ, ta hận. Khi đi tắm hẳn đều cầm Nanh Quỷ đi theo làm hại ta rình hẳn rồi bị hắn trêu là con nít mà bày đặt nhìn đàn ông tắm, ta hận. Khi ngủ ta vừa gần chạm vào thì hắn bắt tay ta lại buông một câu: “Muốn ôm thì ta cho ôm chứ làm gì rón rén như kẻ trộm vậy”... Oa, ta ức chế. Sesshomaru lạnh lùng đâu, sao càng ngày ta càng cảm thấy hắn gian manh vậy.

Vào một đêm khi Sesshomaru đang tắm, bỗng vô tình làm rớt Nanh Quỷ. Nó bay tới chỗ ta, nơi mà ta đang làm thức ăn. Ta nghe một giọng đang kêu gọi: “Nắm lấy ta, ta sẽ cho ngươi một sức mạnh khổng lồ, nắm lấy ta, ta sẽ cho ngươi sức mạnh để giết hết những kẻ thù của ngươi”.

Ta cầm nó. Sesshomaru tới hét lên:

– Nanh quỷ ngươi không được làm hại con bé, hậu quả ngươi không gánh nổi...

– Haha... linh hồn con bé đã bị tà khí của ta khống chế rồi, con bé này quan trọng với ngươi như vậy thì ta giết nó, điều đó sẽ làm ngươi mất khống chế sau đó ta sẽ khống chế ngươi rồi ta sẽ đi giết hết những người cường giả trong đại lục này và ta sẽ trở thành vương giả.

– Ô, công nhận giấc mộng đẹp thật đấy nhưng cứ mơ đi nhé, tưởng khống chế ta sao, nằm mơ.

Sát khí của ta phóng ra, Nanh quỷ cảm thấy Rin như là một tu la bước ra từ địa ngục đầy máu, chính hắn cũng cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ này còn hơn là khi Sesshomaru dùng uy áp để khống chế nó nữa. Tà khí của nó biến mất. Ta liệng nó vào núi nham thạch ở trong vòng tay để khổ tu một chút mới biết thế nào là ngoan ngoãn. Tiểu Băng giật giật khóe miệng, nham thạch trong núi lửa lấy ra có thể làm cho huyền giả không có năng lực phản kháng cháy thành than, huyền tướng thì vất vả không chịu nổi, kiếm này bất quá chỉ là làm cấp vậy mà chỉ khổ tu một chút. Vâng, chỉ một chút thôi.

– Ta nói ngươi đừng bao giờ cầm nó tại sao ngươi lại cầm lên – Sesshomaru tát ta một cái, gầm lên.

– Ngươi vẫn chưa thu phục hoàn toàn được nó, nếu nó như hôm nay mà không phải gặp được ta mà rơi vào tay kẻ thù của ngươi thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Khi ngươi đem nó về ta đã thấy nó không yên phận, ta định giúp ngươi nhưng ta sợ lòng kiêu hãnh của ngươi không cho phép nên ta mới tìm mọi cách để cầm nó mà không được. Ta muốn giúp ngươi, như vậy là sai sao?

Ta ủy khuất, thật sự rất ủy khuất, ta cơ hồ như muốn điên lên vì hấn tát ta một cái. Ta làm sai sao? Ta không sai, ta chỉ muốn giúp hấn thôi mà. Ta bỏ chạy.

Chạy đi một hồi, ta vẫn không thấy hấn đuổi theo. Có ai như ta không, chạy vì ủy khuất bởi hấn như lại mong hấn đuổi theo. Hấn sẽ không quan tâm đến tâm trạng của ta đâu. Ta cười nhạo chính mình. Bỗng một cánh tay kéo cánh tay của ta lại. Sau đó ta lại nhào vào một nơi ướt sũng khiến ta lạnh run. Một giọng trầm trầm từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

– Xin lỗi, khi nhìn thấy ngươi cầm kiếm như vậy khiến ta hoảng loạn, ta không biết ta đang làm gì, ta biết ngươi muốn giúp ta nhưng lần sau có chuyện như vậy phải nói cho ta biết, đối với ngươi lòng kiêu hãnh của ta không có, nhớ chưa?

– Ừ – Ta cảm thấy thật ấm áp, nhưng ta cũng ngứa răng khi bị ủy khuất nên ta cần một phát lên bả vai hấn nói: “Lần sau, cầm để ta bị ủy khuất nghe chưa?”

– Không bao giờ có lần sau... .

Thật sự rất ấm áp, ngoài sự phụ ta chưa ai đối với ta như vậy. Ta là một đặc công vương giả, ta là Băng Hoa cung cung chủ, họ luôn luôn nghĩ ta là thần thánh đề cử bái nhưng chẳng ai hiểu ta khát khao tình thương đến mức nào.

Ôm một lát mà ta thấy lạnh như tảng băng rồi. Sesshomaru bị ướt sũng, ta không biết tại sao lại như vậy, đang băn khoăn thì hấn nói

– Khi ta phát hiện Nanh Quỷ biến mất, ta có dự cảm sẽ có chuyện xảy ra nên ta lần theo tà khí của hấn, ai ngờ khi ta tới lại thấy ngươi đang cầm nó nên ta... .

– Ngươi, ngươi mặc quần áo vào đi – Ấc, xị máu mũi mất, đẹp vừa thôi cho người khác đẹp với, tuy không nhìn thấy gì nhưng cái cảnh áo lót bó sát người vì ướt sũng cũng quá kích thích người đi. Mặt ta đỏ lên nhưng vì ngồi gần đồng lửa nên Sesshomaru sẽ cho là do sức nóng của lửa đi. Ta cầu trời.

Sesshomaru cảm thấy thú vị khi thấy mặt Rin đỏ lên, hấn biết không phải do lửa nóng vì mọi khi ngồi cạnh lửa cũng không thấy. Hấn nảy ra ý định đùa dai... .

– Ta cảm thấy như vậy rất tốt, vừa mát lạnh, đến khi khô thì tối nay ôm ngươi ngủ chắc sẽ có cảm giác khác lạ đây.

– Ngươi... .

Mặt ta đỏ lên mức bùng nổ luôn, ta xấu hổ chạy đi, đuổi theo ta là tiếng cười trầm thấp của hấn. Hấn cười, lần đầu tiên hấn cười. Ta đành hi sinh làm mặt dày quay lại nhìn hấn vậy. Khi ta nhìn thấy hấn cười ta mới cảm thấy việc mua dây buộc mình là như thế nào. Nhìn thấy hấn cười khiến ta cảm thấy cả thiên địa như mất đi sắc màu vốn có của nó. Một dòng máu chảy từ mũi ta ra nhưng ta không hay biết.

– Mũi ngươi chảy máu, mới tí tuổi đầu mà nhìn đàn ông chảy máu mũi, sau lớn thì như thế nào nữa.

A, ta muốn có cái hồ, ta muốn chui xuống hồ. Nhìn trai đẹp chảy máu mũi ta nghe nhiều rồi nhưng cứ tưởng là người khác nói quá lên thôi. Ai ngờ hôm nay ứng vào ta. Một lần nữa ta nghiêm túc cầu xin ông trời cho sét đánh ta đi... .

Truyện có sử dụng tình tiết Sesshomaru thu phục Nanh Quỷ và đánh nhau với InuYaSha tập 44 và tập 45

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Con Người Sinh Ra Là Để Bù Đắp Khuyết Điểm Cho Nhau

Hôm sau, khi ta tu luyện, ta cảm nhận huyền lực đã là cam cao nhất. Chắc chắn, cảm thanh kiếm tí xíu mà tăng lên được hai cấp, sau này siêng năng tìm vài thứ tương tự như thế mới được. Tiểu Băng khóc không ra nước mắt, chủ nhân ơi là chủ nhân, người ta mà biết ý tưởng của người chắc khóc không ra nước mắt. Vũ khí lam cấp là dễ tìm sao? Nhất là ở đại lục này hơn 1000 thanh mới có một thanh. Hầu hết đều là cấp bậc gia chủ hoặc trưởng lão mới có, còn lam cấp trung cấp như Nanh Quỷ thì người ta dùng làm bảo vật để cung phụng đó.

Khi ta đi ra ngoài vòng tay đã là buổi trưa, đang chuẩn bị nấu ăn thì bốn người ta gặp ở Thú Lâm bay đến. Trong đó có ba nam một nữ. Nữ nhân thì diện mạo thanh tú, dễ thương nhưng không thể bỏ qua ánh mắt đầy hào khí như những đấng nam nhi chân chính. Những người nam nhân không thể câu hồn người bằng Sesshomaru nhưng vẫn có thể coi là mỹ nam.

Tiểu Băng ở trong vòng tay bắt đầu co rút khoe miệng. Người có mắt thẩm mỹ không? Ở thế kỉ XXI các minh tinh còn không đẹp bằng ba người trước mắt. Vậy mà có thể coi là mỹ nam thôi.

Tiểu Băng hoàn toàn không biết, cho dù đứng trước mặt Rin bây giờ đẹp gấp trăm lần Sesshomaru đi nữa, cũng thấy không đẹp bằng Sesshomaru đâu.

Mà khoan, sao ta lại đi so sánh sắc đẹp kia chứ. Đó không phải trọng điểm. Ta háng giọng, che giấu sự bối rối vì nghĩ đến Sesshomaru với nụ cười câu hồn người, không, lúc đó chỉ có mình ta nên chắc đã câu hồn ta đi mất rồi. Nghĩ, nghĩ bất giác mặt lại đỏ lên khi nhớ lại nụ cười của hắn.

Sesshomaru thấy Rin đỏ mặt thì cảm thấy rất dễ thương nên quyết định sau này phải càng chọc cho Rin đỏ mặt thêm nữa. Sesshomaru đại nhân của chúng ta từ nay về sau bước trên con đường của phúc hắc và gian manh.

Nếu ta biết rằng vì một lần nghĩ vơ đề đỏ mặt, sau đó, ta lại phải đỏ mặt hơn trăm ngàn lần nữa thì ta chẳng làm... Nhưng rất tiếc, ta không biết được tương lai, để sau này khổ không thể tả.

– Chúng tôi đã làm xong vấn đề người giao rồi ạ.

– Rất tốt, ta có vài thứ đưa cho bọn ngươi. Nếu ngươi không ngại thì ta kêu bọn ngươi bằng tên mới được không? Ta không quen đọc tên của các người.

– Vâng – Bọn họ cảm thấy ảm áp khi một việc nhỏ như gọi tên vẫn trung cầu ý kiến của bọn họ, ở đây một khi đã nhận thức chủ nhân thì phải chấp hành mệnh lệnh vô điều kiện, không được hỏi tại sao y như một con rối, nhưng người trước mắt luôn tôn trọng bọn họ cho bọn họ tự suy nghĩ, tự hành động. Bọn họ sẽ thề chết thủ hộ người này.

– Theo thứ tự là Thanh Cầm, Thanh Kỳ, Thanh Thi, Thanh Hòa đi nha được không? – Nữ tên Thanh Hòa, còn ba tên kia chia đều cho các nam nhân.

– Tạ chủ tử ban tên.

– Một cái tên mới, một cuộc đời mới, thù sẽ từ từ báo, ta sẽ dẫn các ngươi đến một độ cao mà không ai có thể khi dễ các ngươi được nữa.

Khí phách chỉ có từ vương giả tỏa ra bốn phía. Sesshomaru nhìn vào thấy được viễn cảnh tương lai, nơi mà hắn và Rin sẽ đứng trên đỉnh của đại lục nhìn xuống. Mà khoan, sao lại hắn và Rin, không lẽ hắn thật sự thích con nít sao, lắc lắc đầu để bày cái ý tưởng quái dị đi.

– Đây là bản thiết kế của thanh lâu, sòng bài, tiệm ăn, tạp hóa, luyện ngục, giao bán tin tức... Mấy cái kia chắc mọi người biết rồi chứ gì, còn luyện ngục là nơi đào tạo ra các sát thủ, cứ theo như trong này mà làm, luyện ngục có 6 tầng, người nào lên được tầng thứ tư thì ta sẽ đích thân chỉ điểm. Tất cả đều làm trở thành sản nghiệp bí mật của Bỉ Ngạn cung. Các ngươi khi xây xong cũng nên thử vào luyện ngục đi, ta tin ba mươi hai người bọn ngươi sẽ không làm ta thất vọng. Nơi nào chọn để xây cái gì tự các ngươi quyết định. Tiền bạc thì ta để hết chỗ này, nếu thiếu thì cứ đến mà lấy. Còn tìm thêm người nào thì các ngươi tự tiện nhưng ta hi vọng sẽ không có bất kì sự phản bội nào xảy ra, nếu không thì ta sẽ làm cho người đó hối hận về việc mình đã sinh ra trên thế giới này. Ta tin các ngươi không làm cho ta thất vọng.

Lúc còn ở thế kỉ XXI, khi ta nhận được một nhiệm vụ ám sát tổng giám đốc công ty xây dựng X, ta phải giả thành thân tín của hắn mà thân tín của hắn rất am hiểu về xây dựng, nên ta phải học tất cả về xây dựng trong vòng nửa năm. May mắn ta học đâu nhớ đó nên chỉ cần nửa năm là ta nắm chắc tất cả rồi. Ta giết hắn đúng lúc trên bàn có tập tài liệu về các công trình xây dựng nhà ở, quán ăn, khách sạn... đều có hết mà tất cả đó đều là những bản thiết kế tốt nhất, ta thấy thú vị nên cầm rồi ném vào vòng tay để về đưa cho sư phụ chết bầm vì hắn rất thích sưu tầm mấy cái đồ linh tinh lắm. Cuối cùng lại quên mất nên còn ở đây.

Mấy ngày qua, ta bảo Tiểu Băng giúp ta thiết kế lại cho phù hợp một chút với cổ đại (ngày thường ta học cái gì đều cùng Tiểu Băng học, để cho có người cùng chung hoạn nạn).

Tiểu Băng nhớ lại lúc đó thì khóc không ra nước mắt, chỉ là một khí linh mà phải học tất cả mọi thứ chỉ để chủ nhân cảm thấy có người chịu khổ chung, nếu không thì không học, không học thì không hoàn thành nhiệm vụ, mà không hoàn thành nhiệm vụ thì sư phụ chủ nhân hành hạ một cách đáng sợ: Nào là nung nóng, nào là đông lạnh, nào là lấy búa đập... Tất cả đều không thể gây thương tích gì cho vòng tay nhưng cũng rất khổ sở khi chịu đựng nên phải chọn học chung.

Còn luyện ngục thì ta tự thiết kế với các cơ quan, trận pháp, những khảo nghiệm... Ta kết hợp giữa nơi đào tạo đặc công và đào tạo người tài của Băng Hoa cung. Độ khó tăng lên gấp nhiều lần. Lúc trước ta đã viết ra và định đem xây dựng cho Băng Hoa cung để đào tạo thêm người tài nữa. Tuy nhiên chưa kịp làm thì đã bị người thân tín nhất phản bội rồi tự bạo mà chết, bản vẽ cũng mất theo. Thật nực cười làm sao...

Khi ta còn điều hành Băng Hoa cung, ta lấy ý tưởng trả lương của thời hiện đại nên tiền ta cũng không nhiều lắm chỉ đủ để xây 50% công trình mà ta đã đặt ra nhưng vì ở đây là đại lục thấp nên tiền của đại lục cao có giá hơn xây được 90% công trình. Kiếp thứ hai ta không dùng tới vì nghĩ không làm xáo trộn cổ đại nhưng giờ nếu ta không làm vậy thì không thể bằng cách nhanh nhất lấy lại Băng Hoa cung.

– Vâng, chúng tôi đi làm ngay – Khi nhìn thấy bản vẽ thì mọi người cảm thấy kinh diễm vì quá hoàn hảo, tin chắc một khi tung ra sẽ làm oanh động cả đại lục, nắm trong tay huyết mạch của hai quốc gia, ngày trả thù của bọn họ cũng không xa xôi nữa.

Khi bọn họ đi rồi, Sesshomaru mới hỏi:

– Tại sao ngươi không tự tay làm, lúc trước ta thấy ngươi không có ý định thu nhận đám người này, ta nghĩ ngươi định tự mình làm hết, giờ lại giao cho bọn họ.

– Ta không nghĩ mình sẽ tự làm hết, ai cũng có thứ mình giỏi, thứ mình không giỏi, mọi người sinh ra là để bù đắp khuyết điểm cho nhau, cho dù không tìm được đám người bọn họ ta cũng sẽ có cách tìm người để làm cho ta.

– Bù đắp khuyết điểm cho nhau ư? – Một thân ảnh màu đỏ xẹt qua trong đầu Sesshomaru.

Còn 10% tiền nữa, nên ta quyết định đi làm cướp...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp Được Cô Dâu Nhỏ Nhấn Và Dễ Thương

Còn 10% tiền nữa, nên ta định làm một phi vụ cướp của người giàu, ta định vác dao ra nói: “Mau đưa tiền đây nếu không thì ta giết” cho nhanh chóng, xong xuôi sẽ làm việc khác. Nhưng ta nghĩ lại nên ăn trộm thoải mái hơn, đi vào âm thầm cuồn hết rồi đi ra. Dù sao cũng định xây dựng thế lực, làm cao điệu, tỏa sáng quá sẽ gây nhiều rắc rối, mà ta thật sự không có thời gian giải quyết tất cả rắc rối.

– Sesshomaru... Ngươi có muốn đi làm ăn trộm không?

– Ta khinh không làm.

– Ngươi không đi thì một mình ta đi.

– Ngươi đi, ta cũng đi – Hắc khinh nhưng hắc cũng sợ rắc rối gì xảy ra với Rin.

Sesshomaru đồng ý đi, nhưng lại có vấn đề mới xảy ra. Dù ta có năn nỉ thế nào hắc cũng không chịu mặc bộ đồ màu đen vào, nó là trang phục của các ninja. Lúc trước ghé qua tiệm mua đồ mới, thấy nó nên mua thêm hai, ba bộ để dành khi cần dùng tới. Ta cũng không ngờ là lần dùng đầu tiên là đi ăn cướp, phá hủy cả hình tượng ninja.

Sesshomaru nói hắc không mặc đồ của con người, sau đó khuyến mãi thêm cái mặt khinh bỉ bộ đồ ninja nữa. Ta đành bó tay với hắc vì biết bệnh ghét con người của hắc đã là bệnh hiểm nghèo, không hề có thuốc giải rồi. Cứ tự tin rằng ta là trường hợp đặc biệt đi.

Ta thật sự đau đầu vì cái bộ đồ trắng của Sesshomaru. Y như muốn kêu gọi người khác là ta đang ở đây, các ngươi đến bắt ta đi. Đi ăn cướp mà chói sáng như vậy thì ta không còn gì để nói. Ta và hắc đang ở rất xa kinh đô của vương quốc Đại Huyền và Hoàng Hoa, nếu muốn tới nơi để buổi đêm có thể đi ăn cướp thì phải dùng tốc độ của hắc mới được. Thế là dù bất mãn đến cỡ nào thì ta cũng phải gật đầu đồng ý để hắc đi cùng với bộ đồ chói sáng. Hắc đã thích chói sáng thì ta cũng chẳng thay đồ để làm gì cứ mặc bộ đồ màu đỏ của ta thôi.

Ta và hắc đến kinh đô Đại Huyền, tìm hiểu tin tức về những người cường hào ác bá. Trên đường đi ta có nhìn tất cả địa điểm để thích hợp đặt cái gì nhất. Dù sao cũng có ngày mà những công trình của ta vươn tới kinh đô, để nắm huyết mạch của nó. Ta thấy kinh đô Đại Huyền thật giàu có. Nhà cứ san sát nhau như ở những thành phố lớn ở Việt Nam, chỉ khác là nó làm toàn bằng gỗ và cao nhất khoảng bốn tầng lầu mà thôi. Tuy nhiên cũng có những nhà có năm tầng và hầu hết chỉ là một, hai tầng nên khi lên tầng bốn, tầng năm của các tòa nhà thì có thể phóng tầm mắt ra xa. Mỗi nhà một kiểu kiến trúc nhưng đều đúng chuẩn của nhà truyền thống Nhật Bản. Hơn nữa, ở đây còn dùng phương tiện là xe ngựa nên không có tiếng còi xe đình tai nhức óc.

Đi một hồi lâu, ta mãi mê nhìn những kiến trúc cổ của Nhật Bản, có những kiến trúc đã bị thất lạc nên ở hiện đại không có. Những công vào đa dạng, những kiểu trạm trổ trên công mang đầy tính nghệ thuật. Những người bán hàng bày những sạp hàng ở đầy đường với nhiều màu sắc và nhiều chủng loại. Ta ghé đông ghé tây mua đầy những thứ mới lạ mà ta chưa từng được thấy bao giờ. Hên là có vòng tay chứ không ta không thể nào mang nổi những thứ ta mua.

Sesshomaru đứng ở bên không nói gì. Hắc cảm thấy Rin bây giờ mới giống một đứa trẻ 6 tuổi hồn nhiên, ngây thơ, chạy lăng xăng thích thú cầm cái nọ, lấy cái kia chứ không phải là một đứa trẻ với sát khí làm yêu quái trăm năm hay thanh kiếm tà khí ngút trời sợ run, hay là một đứa trẻ với khí thế thuộc hàng vương giả khiến người khác quỳ rạp dưới chân, hoặc một đứa trẻ suốt ngày hề có thời gian là cắm đầu vào tu luyện huyền lực. Hắc quyết định sau này phải thường xuyên dẫn Rin đi dạo mới được.

Đang đi trên đường vui vẻ, nhảy lon ton. Bỗng nghe một giọng nói đáng đánh đòn bay lên:

– Bỏn thiếu gia đây, đánh nguoi là niềm vinh hạnh của nguoi.

– Đúng vậy... Đúng vậy – Một đám thanh niên choai choai hòa theo lời của hắc.

Gặp được một tên dựa hơi cha mẹ nữa rồi. Ta ngán ngẩm, lắc đầu đi tiếp.

– Đứng lại cho ta...

Ta vẫn cảm đầu đi với Sesshomaru, dù sao chuyện này cũng đâu liên quan gì đến ta.

– Ta bảo các người đứng lại.

Ta nghe câu nói đó xong thì thấy một tên mập mập chạy đến trước mặt chúng ta thờ hồn hèn.

Hắn thì lùn lấm khoảng chừng 1m45, tướng thì mập đến nỗi mà ta tưởng tượng rằng nếu thêm mấy kilogam mỡ vào hắn thì hắn sẽ nổ tung mất. Mập thì ta không nói, có nhiều người mập rất dễ thương nhưng hắn không những không dễ thương mà còn xấu tệ hại. Mắt như một sợi chỉ nhỏ vắt ngang, mũi gãy và to, miệng nhỏ xíu, môi mỏng dính, mặt thì tròn như cái mâm, hai má vì quá mập mà phình to ra. Làn da thì tái nhợt, nó không phải là dấu hiệu của một người bệnh mà là một người chuyên sống về đêm và lao lực quá độ. Lao lực về chuyện gì thì chắc không cần phải nói thì ai cũng hiểu.

Hắn, với vẻ mặt có thể làm người ta phun bất cứ khi nào nhìn vào, chạy tới làm như một cô dâu nhỏ nhắn, dễ thương đang làm nũng với chồng, mặt đỏ lên, vịn vịn tay áo, hai mắt thì long lanh làm ta muốn ói. Vậy mà hắn dường như muốn thử sức chịu đựng của ta, buông thêm một câu động trời:

– Chàng đẹp trai ời, có muốn đi cùng với ta đêm nay không, ta sẽ yêu chiều chàng hết mực...

– Ha ha ha... – Ta cất tiếng cười to, cười ngắt ngảy, cười như chưa bao giờ được cười, ta ôm bụng mà cười lăn.

Sesshomaru nổi giận lấm, nhưng trên mặt thì vẫn bình thường, như bình yên trước cơn bão táp vậy. Nghe bên tai tiếng cười trong trẻo của Rin làm hắn bất đắc dĩ lắc đầu, sùng nịnh xoa xoa mái tóc, rồi nói:

– Cười đã chưa?

– Ha ha... Chưa... Ha ha ha... Tức cười chết ta.

– Vậy cười cho từ luôn đi. Hừ.

– Cái này không phải do ta mà do sắc đẹp của Sesshomaru đại nhân quá lớn, nam nữ đều không cưỡng lại được, không thấy lúc này mấy cô cứ nhìn người mà hận không thể nhào lên đem người đè xuống hay sao? Ha ha...

– Còn cười. Ta sẽ ko đi trộm với người nữa.

Mọi âm thanh bỗng nhiên im bật. Mặt ta có ba vạch đen chạy xuống, vâng, ăn trộm công khai giữa thanh thiên bạch nhật để sau này nhà nào bị trộm có thể biết được thủ phạm. Mà nhìn mặt hắn ta càng muốn đánh cho hắn tỉnh hơn, khi trên gương mặt đó không biết mình đã nói ra chuyện kinh thiên động địa và nó vẫn cứ trơ trơ như bình thường.

Tên mập ấy thấy hai người nói chuyện không xem ai ra gì, chính xác hơn là không xem hắn ra gì. Hắn lại nói:

– Ta coi trọng người là phúc khí của người, còn không mau đi cùng với ta.

– Đúng... đúng... – Đám thanh niên choai choai lúc trước, khoảng bảy, tám người tiếp tục phụ họa.

Đúng là một đám sợ thiên hạ chưa loạn mà. Sesshomaru định bỏ qua cho hắn vì đã có thể chọc cho Rin cười sáng khoái như vậy nhưng thêm câu nói đó thì hắn không thể bỏ qua được. Sesshomaru giơ tay lên định bóp nát cổ hắn thì một bàn tay nhỏ ngăn lại, lắc lắc đầu. Rin ra hiệu cho Sesshomaru. Sesshomaru ôm Rin lên rồi biến mất khỏi nơi ấy, bỏ lại một đám người ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trộm Kho Vàng

Tên mập ấy cùng với đám choai choai bỏ đi chơi bời trong kĩ viện mà không hay biết từ thần đang gần đến bên họ.

Ta và Sesshomaru bay lên một gốc cây gần kĩ viện mà đám người ấy đi vào. Họ ăn uống no say và bắt đầu trình diễn màn xuân cung đồ sống. Ta háo hức nhìn xem, dù gì ở thế kỉ XXI xem chán chê rồi nhưng giờ có người trình diễn miễn phí, full HD đường hoàng, tội gì mà không xem. Bỗng một cái bàn tay to lớn chặn đôi mắt sáng như đèn pha của ta. Ta bất mãn hừ một tiếng.

– Đi thôi, đáng lẽ ta không nên đem người đến nơi này – Nói rồi hắn quay lưng, dứt khoát ôm đi.

– Ta đây đâu phải đứa trẻ sáu tuổi, nếu cộng vào ít nhất ta cũng sống được năm mươi mấy tuổi rồi, con người như vậy là thọ rồi, thành bà lão rồi, biết không?

– Con gái mà không biết xấu hổ.

– Kệ ta.

Đêm đến, sau khi ăn uống no say, chơi đùa đủ kiểu, mỗi người tìm về nhà của mình. Tên mập ấy cũng đi về nhà.

– Thiếu gia.

– Chào thiếu gia.

– ...

Hắn đi vào phòng. Hắn bảo hạ nhân đóng cửa lại rồi ra khỏi phòng. Hắn ngồi lên giường. Bỗng hai cây nến gần giường bị tắt mất làm độ sáng trong phòng giảm đáng kể. Hắn cầu lên định quát hạ nhân thấp nền thì im bật khi thấy hai bóng người một đỏ một trắng hồi chiều.

Hắn buông lời là loi như mấy á kỹ nữ: “Thì ra chàng ngại chốn đông người nên bây giờ mới đến tìm ta, nào, lại đây cùng ta vui vẻ đêm nay nào” nói rồi hắn đập, đập tay xuống giường, sau đó che miệng cười mỉm.

Ta thật sự muốn phun hết cơm từ hồi chiều ra. Để tránh cảnh ta làm khổ chính mình thì nên nhanh chóng kết thúc chuyện này rồi tiễn hắn xuống địa ngục nhanh nhanh cho rồi. Ta lấy dao kê lên cổ hắn bảo hắn dẫn đến nhà kho chứa vàng bạc châu báu. Xong rồi ta lấy vải nhét vào miệng hắn không cho hắn kêu, trói hắn thẳng đứng, rồi lấy lửa nham thạch trong núi lửa ở vòng tay đốt dưới chân hắn, từ từ lan rộng lên hết thân mình, nham thạch có thể làm huyền giả chảy thành than lập tức nhưng ta muốn hắn thật thống khổ nên chỉ lấy ra một ít. Dăm vũ nhục Sesshomaru, tương đương với vũ nhục ta. Ta muốn hắn sống không được chết không xong, dằn vặt từ từ rồi mới tiễn đưa xuống địa ngục.

Hắn có thể nghe thấy mùi thịt người nướng từ chân mình, sau đó là mùi khét, đầu bị cột để hắn có thể nhìn thấy cảm thân mình bị đốt như thế nào. Hắn định nhắm mắt lại thì một cục đá bay đập vào người làm hắn đau điếng. Từ đó hắn không tài nào nhắm mắt được nữa. Hắn giờ mới biết hắn đã trêu chọc một người còn đáng sợ hơn ác ma hàng trăm lần. Hắn cầu cho chết nhanh một chút nhưng không thể được, nham thạch cứ âm ỉ cháy mãi, chứ không đốt cháy hắn luôn một lần.

Đêm khuya tối đen, người bị đốt cháy thì sáng chói lên nhưng không một ai thấy vì ta đã dựng kết giới làm cản trở tầm mắt bọn họ. Ta nhét vải vào miệng để hắn cảm thấy thống khổ khi đau mà không thể la hét thành tiếng, còn việc hắn không nhắm mắt là do ta điểm huyết đạo của hắn. Đến sáng, khoảng hai giờ hắn cháy thành tro thì cũng là lúc kết giới sẽ biến mất.

Làm xong tất cả mọi chuyện, ta và Sesshomaru đi vào kho vàng bạc, châu báu. Người canh gác thấy từ xa tưởng chủ nhân đến để lấy tiền nên không để ý lắm. Có ai trộm mà mặc màu chói lóa, đi hiên ngang vậy đâu. Khi hai thân hình lại gần, họ mới biết không phải chủ nhân thì đã muộn.

Chỉ trong vòng một phút tất cả hơn ba mươi người canh gác và hai mươi ninja được đào tạo bài bản đã ngã xuống, nhìn kĩ trên cổ của bọn họ đều có một sợi tơ nhỏ, trong suốt, kéo đứt mạch máu chính nó là vũ khí để đoạt mạng người, đầu kia của sợi tơ là chiếc nhẫn đeo lên tay ta. Đó là vũ khí ta ưa thích ở thế kỉ XXI, chỉ cần nhấn vào nút, các sợi thép sẽ bung ra và ta có thể thỏa thích điều khiển nó, tuy nhiên khi ở Thiên Hoa đại lục ta may mắn tìm ra được những sợi tơ tầm ngàn năm, cứng, chắc, mềm mại hơn thép, lửa đốt không cháy, nước ngâm không mục nên ta đã thay những sợi dây thép bằng nó.

Vũ khí này thích hợp giết người mà không gây bất kì tiếng động nào, chỉ cần nhấn nút, những sợi tơ sẽ quấn lên thân đối thủ và giật nhẹ là bọn họ tiêu đời, nhưng để phòng ngừa, ta còn rắc thêm ít độc được trên đó. Khi nhấn thêm lần nữa, các sợi tơ quay về chỗ cũ.

Tiểu Băng trong vòng tay mồ hôi giọt giọt, ít độc được của người đủ để tiễn người cấp huyền giả lên đường thượng lộ bình an rồi đó.

Ta và Sesshomaru ung dung bước vào kho chứa vàng như chốn không người. Dù đôi khi có người đánh lén hay rất nhiều những cam bẫy để ngăn trộm. Tuy nhiên, với một đặc công vương giả quen thuộc với bẫy hiện đại, tấn tiến gấp ngàn lần, thì mấy cái bẫy này chẳng đủ để ta nhét kẻ rằng.

Ta vào kho vàng, quét sạch không còn một mống. Sau đó, ta và hắn chạy đi đến từng nhà của đám thanh niên choai choai hòa theo tên mập ấy hỏi thăm. Kho vàng của từng nhà đều chịu chung số phận.

Sau khi cướp trắng trợn, ta và Sesshomaru chạy về chỗ bảo Jaken đứng đợi, đó là một thung lũng cách rất xa so với kinh đô Đại Huyền, ta kiểm kê lại thấy đã đủ 10% còn thiếu và dư thêm 1000 lạng kim Ôi, ta giàu rồi. Một gia tộc thu nhập hai năm mới được chừng ấy. Chưa kể nếu ta bắt đầu kinh doanh nữa. Ôi, tiền, ta yêu người nhất. Tiền có thể sai cả ma quỷ mà. CHÚ THÍCH: Kim tệ có các bậc: đồ kim, cam kim, vàng kim, lục kim, lam kim, chàm kim, tím kim, bạch kim. Tất cả đều nén thành từng hình chữ hộp chữ nhật nhỏ dài khoảng 3 cm, chiều cao và rộng khoảng 1 cm 1000 đồ kim = 1 cam kim, 1000 cam kim = 1 vàng kim, cứ thế tính đến tím kim 1000000 tím kim = 1 bạch kim. Sesshomaru nhìn bộ dạng ham tiền của Rin mà chỉ biết lắc đầu cười trừ. Hai mắt Rin bây giờ sáng lên rực rỡ, nguyên cả nén lục kim in cả trong đồng tử. Khi thể hiện ngang, vương giả đã tiêu tán mất không còn sót lại chút nào.

Chín giờ sáng trong kinh đô, người của năm gia tộc vừa, ba gia tộc lớn và một gia tộc ở ẩn nhao nhao đi tìm thiếu chủ của họ vì mọi khi giờ này thiếu chủ mới ra khỏi phòng ngủ và đi tìm kĩ viện nhưng giờ này lại không thấy đâu.

Còn người gây ra tất cả chuyện này đang nằm gác chân, huyết sáo và nằm lẩn lẩn trên đồng tiền. ...

Chương 14: Sesshomaru Ghen. Truyền Thuyết Về Người Mang Hoa Bỉ Ngạn

Ta đang lẩn lẩn với đồng tiền. Bỗng Tiểu Băng bay ra.

– Chủ nhân.

– Người định hù chết ta à, ra thì thông báo cho một tiếng đi chứ.

– Thông báo kiểu nào, ta gọi nhỏ như vậy mà ai biết người lại giật mình đâu, có tiền là người quên hết tất cả à – Tiểu Băng hai má phồng ra, nhìn thật dễ thương, làm ta giờ tay chả đập hai má của Tiểu Băng.

– Đau!

Tiểu Băng hai mắt long lanh rồi, thật dễ thương quá. Ta cọ cọ mặt vào má Tiểu Băng lấy tay kéo má còn lại, làm cả mặt của Tiểu Băng biến dạng theo đủ hình thù. Ta vừa cười ha ha vừa hỏi:

– Chuyện gì vậy?

– Có khí tức của Thanh Long – Tiểu Băng nói và đẩy má ta ra với vẻ mặt ghét bỏ, nhưng một khi ta đã nổi lên tâm tình tốt thì làm sao dễ dàng buông tha. Tiếp tục nắm nhẹ mũi của Tiểu Băng vụn vụn.

– Ồ... Có khí tức của Thanh Long – Ta gật gù, sau một giây ngẫm nghĩ... Ta mừng hơn bất được vàng, nắm lấy cả người Tiểu Băng mà lắc lắc – Thật không? Hướng nào?

– Đừng lắc nữa mà. Người đi đi rồi ta sẽ chỉ đường cho.

– Vậy người làm gì thì làm đi nha Sesshomaru, ta đi đây.

Sesshomaru cảm thấy khó chịu khi nghe tên của một người khác mà Rin đòi chạy đi một mình, Rin xem mình là không khí sao? Không được phải đi xem tên đó là tên nào, nếu hấn dám cướp Rin đi thì nên tiễn hấn xuống địa ngục, hấn nói:

– Ta phải đi cùng người.

– Vậy thì đi nhanh thôi.

Ta đang chìm trong sung sướng mà không nhìn thấy mặt của Sesshomaru xám đi trong một lát.

Trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, ta đang đi nấu cơm để ăn vào buổi sáng như thường lệ thì Sesshomaru ngửi được mùi máu của InuYaSha biến đổi thành yêu quái. Để kiểm chứng lời của Bokusen – Oh (cây đại thụ ngàn năm làm vỏ của Thiết Toát Nha và Thiên Sinh Nha) nên Sesshomaru định chạy tới chỗ InuYaSha.

Khi ta và Sesshomaru tới chỗ BoKuSen – Oh, hấn nhìn thấy ta còn nói:

– Có truyền thuyết người mang hoa bỉ ngạn trên ngực xuất hiện sẽ đạt cấp bậc chân thần cấp bậc từ trước đến nay chưa ai đạt được. Một là sẽ trở thành thiện thần để cứu vớt tất cả đại lục, hai là sẽ trở thành tà thần, phá hủy tất cả đại lục, chỉ trong một quyết định của người. Ta mong người sáng suốt. Hơn nữa, con người là loài ích kỉ, chỉ cần có thể đe dọa đến an nguy của họ, bọn họ sẽ tiêu diệt người đó hoặc có người sẽ lợi dụng người để đạt được mục đích. Không chỉ con người, mà cả các loài khác đều muốn có người vì trong truyền thuyết người có được người sẽ là người làm chủ cả vũ trụ này. Người nên giấu dấu ấn đó đi.

– Tại sao người lại thấy? – Đó là khả năng đặc biệt của ta và nhiều loài khác cũng có thể có được.

– Nhưng lúc trước ta sống ở Thiên Hoa đại lục cũng không thấy ai biết.

– Thiên Hoa đại lục sao? Ồ, ta biết nó... Người ta không biết vì có thể người đã kí khế ước với một trong tứ đại thần thú và họ đã giấu nó giúp người.

– Người đúng là cái gì cũng biết nhỉ? – Ta nguy hiểm nhìn hấn, một số thứ biết nhiều quá cũng không tốt, nếu hấn không cho ta một câu trả lời chính xác, ta có thể niêm phong để hấn mãi mãi không mở miệng được.

– Vì ta vốn không thuộc đại lục này, hạt giống của ta ở khắp đại lục trong vũ trụ này, nên cái gì ta cũng biết, ta cho người nhánh cây vàng này, chỉ cần người tìm đến cây có vân gỗ chỗ rễ có hình tròn trong đó có khắc ngôi sao mờ như thế này và đưa nó ra, con cháu của ta sẽ giúp người. Nhánh cây vàng này sẽ chỉ cho người nơi của con cháu ta trong khoảng cách gần nhất. Chuyện ta nói cho người ta sẽ không nói cho bất kì ai nên người cứ yên tâm – BoKuSen – Oh nhìn Rin là đã biết Rin đang nghĩ gì, hân cũng không trách Rin vì nếu là hân, hân cũng sẽ làm như vậy.

Ta cảm ơn BoKuSen – Oh tận đáy lòng. Ta xoay người đi. Sesshomaru cũng đi theo ta. BoKuSen – Oh nhìn theo hai bóng hình mà thở dài. “Cố lên nào hai đứa, vận mệnh của hai đứa mới chỉ bắt đầu thôi”.

Ta cứ suy nghĩ về việc đó. Đôi khi mọi việc đều không như mong muốn, ta không kéo những người vô tội vào vũng máu, nhưng nếu có một ngày ta không không chế được và trở thành tà thần thì sao? Ta thật không dám nghĩ nữa. Ta muốn hủy thế giới này sao? Không... Ta chỉ muốn những người thương tồn tại phải trả giá đắt. Làm sao? Làm sao? Ta hoảng loạn.

Bỗng, có người nhắc bóng ta lên, sau đó ta ngã vào một cái ôm ấm áp, một mùi hương quen thuộc làm ta bình tĩnh lại. Giọng nói trầm trầm như thiên âm vang lên: “Đang suy nghĩ về lời của lão thụ thối đó hả? Người yên tâm, dù người có giết hết thiên hạ ta cũng sẽ cùng người”.

Mặt ta đầy hắc tuyến, câu này nghe quen quen, lúc trước là ta nói với hân, bây giờ hân đem nguyên xi trả lại cho ta. Có nên tính tiền bản quyền không đây?

Nói thì nói vậy thôi chứ câu nói của hân làm ta không còn băn khoăn nữa. Ta mỉm cười. Dù làm gì vẫn có người ở phía sau, có người luôn ủng hộ mình không cần đúng sai thì còn lo lắng làm gì nữa. Ta vút vấn đề đó sang một bên.

Quay lại hiện tại, Sesshomaru đang định bay đi thì ta đòi Sesshomaru mang theo để coi hân chiến đấu. Coi truyện, xem phim hoạt hình không hay bằng xem trực tiếp đâu.

Ta và hân đến chỗ khoảng đất trống. Hân để ta ở cạnh cây ở gần đó và bắt đầu vào cuộc chiến với InuYaSha. Ta nhìn lướt qua xung quanh có cả Kagome, Miroku, Sango và Shippo, đầy đủ người rồi. Ta chẳng quan tâm đến bọn họ lắm, mắt ta chỉ khóa chặt trên người Sesshomaru mà thôi.

Đúng như ta nghĩ, trận chiến thật hấp dẫn. Sesshomaru giờ tay nhắc chân đều đẹp một cách hoàn mỹ.

– Ánh mắt của người đều thành hình trái tim hết rồi – Tiểu Băng nói.

– Kệ ta, mỹ nam sinh ra không phải để người ta ngắm à.

Tiểu Băng biết thời biết thế mà im lặng vì khi nói thì chẳng bao giờ nói lại lí sự cùn của chủ nhân đâu, kết quả còn bị lao động khổ sai một cách không thương tiếc. Làm khí linh của không gian giới chỉ thuộc về chủ nhân thật đúng là bị ai mà. Tiểu Băng nhìn trời mặc niệm cho cuộc đời khốn khổ của mình trong một phút.

Cuối cùng, InuYaSha bị đánh bại. Sesshomaru ôm ta bay đi.

Kagome đang lo cho InuYaSha nên không hề để ý xung quanh, Miroku và Sango thì khác, họ đã nhìn thấy thân ảnh ta dù là ở phía sau nhưng cũng có nghi ngờ nhất định vì Sesshomaru bên cạnh chỉ có Jaken, còn được Sesshomaru ôm là người nào, đãi ngộ cũng tốt quá đi... .

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ta Với Người Là Cùng Một Loại Người. Sesshomaru Bắt Cá

Đi được vài hôm, vào một đêm trăng sáng, trên một ngọn đồi xanh mát, gió thổi hiu hiu. Ta và Jaken đang đấu võ miệng. Ta rượt Jaken chạy vòng vòng hân vấp đá rồi ngã sấp mặt xuống đất, ta cười ha ha. Gió bỗng dừng thổi mạnh hơn, Kagura tìm tới, cô ta đưa mảnh ngọc cho Sesshomaru nhờ Sesshomaru giết chết Nagaku để giải thoát cho cô ta. Đạt được Ngọc Tứ Hồn thì sẽ có nguồn yêu lực khổng lồ và lập tức tăng cấp thành huyền hoàng. Cái này quả thật rất hấp dẫn nhưng Sesshomaru lại từ chối.

Khi Kagura bay đi, Sesshomaru nói:

– Người thấy ta quyết định như vậy được không?

– Người hỏi ngu ngốc vậy làm gì? Đừng bao giờ hỏi ta vì người quyết định ra sao ta vẫn ở bên người, nhưng việc người từ chối làm ta cảm thấy người và ta là cùng một loại người. Sức mạnh phải tự tay mình đạt đến mới cảm giác có thành tựu. Một viên ngọc vô tri, mang trong mình một tí sức mạnh cũng đủ để đánh nhau đến máu chảy đầu rơi, thật là một đám người vô dụng.

– Đúng, là cùng một loại người – Sesshomaru bắt gặp mỉm cười.

Ta lại ngây người xem hắn cười nữa rồi. Khi nào định lực của ta lại yếu như vậy chứ, không thể cưỡng lại nụ cười gây sát thương của hắn. Nếu trước mặt là kẻ thù thì ta đã bị phanh thây mà không thể nào phản kháng rồi. Ta ngán ngẩm trong lòng nhưng mắt thì không rời hắn dù chỉ một giây.

Sesshomaru quay sang nhìn thấy Rin chờ người xem hắn, hắn định châm chọc vài câu. Như có cảm ứng, lập tức Rin nói: “Nhanh nhanh đi tìm Thanh Long thôi!” giọng nói Rin gấp gấp như bị ma đuổi. Sau đó Rin chạy thật nhanh để chặn họng hắn không cho hắn nói nữa. Hắn cười cười khổ, lắc lắc đầu bay tới ôm Rin bay đi để đẩy nhanh tốc độ, chứ chờ Rin đi thì biết đến khi nào mới tới được.

Bay một ngày, tới dòng suối nhỏ, ta phân công Jaken đi kiếm củi để nhóm lửa, ta nhảy xuống suối bắt cá. Phải công nhận một điều là không có lưới đánh cá mà bắt cá thật khó khăn. Dù ta có mang trong tay thanh kiếm nhưng không lẽ đi bắt cá mà vận dụng chiêu thức, cá không chết hết mới là lạ, nên ta cứ cầm kiếm đâm mà nó cứ trêu ngươi ta trượt hoai, không có một con cá nào chết cả.

– Thật vô dụng, mấy con cá nhỏ xíu thế mà không bắt được.

– Có giỏi thì ngươi đi mà bắt, người ta đã sẵn tay áo xuống nước bắt cá cho tươi để làm thức ăn cho ngươi mà ngồi không ở trên đó thì thôi đi, nói mát vào làm gì. Hừ. Ta lấy cá đông lạnh trong vòng tay cho ngươi ăn ngán chơi – Ta phồng mang trợn má nói.

– Ngươi xem ta này, thế mới là bắt cá.

Nói rồi, hắn ngưng tụ yêu khí thành một sợi dây phát sáng và quật vào trong nước, chưa đầy ba mươi giây, cá nổi trắng xóa cả một khúc sông dài khoảng 30m. Mặt ta chảy ba vạch đen.

– Thôi đủ rồi, dừng lại đi Sesshomaru, cái này kêu là tàn sát cá chứ bắt cá gì hả trời? Ngươi làm kiểu tàn sát cá thì ta cũng làm được vậy. Định nghĩa của ngươi làm ta bó tay rồi.

Ta để thêm một chút nữa thôi thì không biết tất cả cá trong dòng sông có bị chết hết không, lúc đó ta sẽ làm chuỗi thức ăn đảo lộn, môi trường biến đổi, gây biến đổi cả khí hậu. Oa, ta sẽ thành người mang tội tày đình vì để cho Sesshomaru đi bắt cá.

Bỗng dòng sông bị đóng băng giữa trời nắng gắt, ta nhìn lên đầu suối, thấy một cô gái tóc dài màu xanh dương bước đến. Đó là Toran một trong bốn vị Thiên Vương bảo, âm mưu làm báo vương hồi sinh. Cô ta kêu Sesshomaru đi giải quyết chuyện xưa. Ta thừa biết chuyện gì sẽ xảy ra nên khi Sesshomaru hỏi ta có đi không, ta nói không đi để hắn mặc sức tung hoành. Ta đi theo biết làm gì đâu, hơn nữa còn vướng tay vướng chân. Ta tự nhủ mình phải mạnh hơn nữa.

– Ở đây, không được đi lung tung.

– Biết rồi, ta không phải con nít.

– Ngươi thật sự không đi sao?

– Quá khứ của ngươi nên ngươi tự giải quyết đi, ta chỉ tham gia cuộc sống hiện tại và tương lai của ngươi thôi. Chẳng qua là bọn tép riu, ngươi đi sớm về sớm, nếu ta chờ lâu, ta sẽ đi trước.

– Biết rồi, chờ ta.

Nói rồi hắn dẫn Jaken đi.

Ta thu dọn bãi chiến trường mà hắn bày ra. Dù sao cũng là cá tươi, bỏ đi thì phí, ta cho nó hết vào vòng tay bảo Tiểu Băng tạo một phòng nhỏ có nhiệt độ thấp để bảo quản tươi mới. Có vòng tay đúng là thật tiện lợi.

Mới xa hắn có một chút mà đi bộ ta cũng lười đi, nấu ăn ta cũng lười nấu nên ta lấy thức ăn đặc chế cho đặc công ra nuốt một viên. Thức ăn này một viên là đủ cung cấp chất dinh dưỡng của một bữa ăn, ta thường dùng nó khi trong trường hợp không thể nấu ăn hoặc lười ăn. Rồi ta ở ngoài tu luyện củng cố huyền lực, không có hắn coi chừng. Ta không muốn đi vào miệng thú dữ hay mấy tên yêu quái đâu.

Có vẻ ta đã ý lại hắn quá rồi. Nhưng... Ta chẳng muốn sửa.

Ba ngày sau hắn quay về, vừa xoa đầu ta vừa hỏi:

– Nhớ ta không?

– Dừng xoa, ta không phải con nít. Ai thèm nhớ ngươi, ngươi thật là ảo tưởng.

– Nấu ăn đi, ta đói.

– Yêu quái không ăn cũng được mà, nhịn đi – Ta không biết tại sao lại giận dữ vô cớ đối với hắn, chắc vì không có hắn nên ta không ngủ mấy đêm hay là mệt mỏi vì lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, không thoải mái như khi ở bên hắn?

– Gì? – Hàn băng vạn năm tỏa khí lạnh.

– Híc, ta đi nấu – Hừ, người thắng.

Ta nấu cho hần ăn, ta cũng làm vài bát vì mấy hôm nay ta toàn nuốt thuốc dinh dưỡng mãi. Ta cứ cắm đầu vào ăn mà không thèm vừa ăn vừa nói chuyện như trước đây nữa.

Sesshomaru cũng nhận ra sự khác lạ của Rin nhưng hần vẫn cứ cắm cúi ăn, còn miệng thì treo lên một nụ cười mỉm.

Sau khi ăn xong, ta thu dọn hết tất cả, rồi vùng vằng đi tắm. Sau khi ta tắm rồi về, ta ngồi cách xa hần, chu miệng ra. Hần từ từ tiến về phía ta rồi kéo ta đứng dậy, chưa kịp hiểu gì thì hần ngồi xuống lại và kéo tay ta làm ta ngã nhào vào lòng hần.

– Ngủ đi, tối qua người không ngủ được đúng không? Mắt thâm quầng rồi kìa. Thật xấu.

– Hừ, coi như người biết điều.

Ta cảm thấy thật hân hoan trong lòng khi hần để ý chi tiết nhỏ như vậy, vậy quanh ta là hơi thở và mùi hương quen thuộc của hần. Thật ấm áp. Ta từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Một bóng người lớn ôm một bóng người nhỏ, bên cạnh là con suối nhỏ chảy róc rách, tiếng lá cây xào xạc vang lên một điệu nhạc du dương. Trên trời những vì sao sáng, ánh trăng sợ làm phiền cảnh yên bình này nên đã e ấp sau làn mây. Khung cảnh thật thanh bình. . .

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Là Cái Bóng Chỉ Có Thể Nằm Dưới Đất Thôi

Năm ngày sau, chúng ta đã đến rừng Lâm Phong, nơi mà Tiểu Băng nói có khí tức của Thanh Long.

Khi đang ở ngoài bia rừng ta đã thấy nhiều đoàn người chạy vào trong rừng, xem cách ăn mặc thì cũng thuộc loại đại gia tộc, không biết họ đang tìm cái gì nữa. Ở cạnh bia rừng có vài quán nước bằng tranh lụp xụp. Nơi này là nơi hẻo lánh, dạo này rõ lên có báu vật xuất hiện nên mới đến nhiều người. Các căn nhà tranh được những người gần đó dựng lên để kiếm tiền trang trải cho cuộc sống. Ta cũng dừng chân lại để nghe ngóng tình hình. Ta không nghĩ bọn họ sẽ biết được vị trí của Thanh Long ở trong này, vậy họ đến để tìm gì? Ta vào trong quán nước ngồi chưa được một lát, ta đã nghe thảo luận:

– Nghe nói gì chưa?

– Gì? Gì?

– Trong rừng này có mỏ tinh thạch huyền lực đó (tinh thạch huyền lực: huyền lực được thiên nhiên cô đặc thành tinh thạch hoặc người tu luyện tinh thạch khi sắp chết cô đặc huyền lực mà tạo thành).

– Không phải đâu, làm sao mà có, thiếu chủ chúng tôi nói đi vào sẽ tìm được huyền thiết ngàn năm.

– Không, không. Gia chủ chúng tôi nói tìm thấy bảo kiếm từ cấp đó.

– Còn gia chủ của ta nói có rất nhiều kho đựng vàng kim.

Rốt cục là có cái gì? Mỗi người một ý thì làm sao biết được đây? Thôi cứ đi tìm Thanh Long trước rồi tính.

Ta lập tức đứng dậy kéo Sesshomaru chạy sâu vào trong rừng.

Ta và hần gặp được một hang động, những hòn đá cũ lấp đi hơn nửa cửa vào động, xung quanh bám đầy rêu xanh, có vẻ đã tồn tại được rất lâu rồi và chưa được ai khai phá. Nhìn hang động này rất bí hiểm. Ta cũng rất hiếu kỳ nhưng ta quyết định quay lưng bước đi. Ta tìm Thanh Long chứ không phải vào nơi này chơi, chậm một chút Thanh Long sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn.

Ta đi chưa được vài bước đường như có cái gì đó đang kêu gọi ta, nó bảo ta phải đi vào trong đó. Ta hỏi Sesshomaru có cảm nhận được không thì Sesshomaru bảo có. Có cái gì đang kêu gọi chúng ta?

Ta đang phân vân, thì Tiểu Băng cất tiếng. Nàng nói theo khí tức này thì hai ngày nữa, Thanh Long mới phá ngọc thạch mà xuất hiện. Vậy nên, ta đi vào xem thử có gì ở trong. Ta không hề để ý rằng Jaken không vào được, có cái gì đó đã chặn Jaken ở cửa hang động. Đến khi ta nhớ lại thì đã đi xa rồi. Thôi, giờ quay lại tốn nhiều thời gian lắm, ta phải tranh thủ từng phút từng giây mà, với lại đứng ngoài cửa hang thì không có gì nguy hiểm nên ta tặc lưỡi cho qua.

Càng đi vào sâu càng tối. Không biết do thiên nhiên hay do người vào trước có tâm mà cả hang động có được ánh sáng mờ mờ, đủ để thấy đường đi.

Những lớp đá xếp thành những hình thù kì lạ. Dưới chân là lớp đất mịn nhưng cũng có đá lỏm chỏm, nhọn hoắt, phải nhìn thật kĩ để không bị đâm vào chân. Những đám cỏ dại cũng mọc được ở trong này, không biết chúng nó sống bằng cách nào khi mà không có một ánh sáng mặt trời nào có thể lọt vào trong. Tò mò thật.

Một tấm biển sáng lờ lờ hai chữ “Khảo nghiệm” thình lình xuất hiện chiếu sáng khắp hang động. Cái vụ gì đây? Khảo nghiệm xong chẳng biết được cái gì hay không mà đâm đầu vào khảo nghiệm. Nhưng ngặt nỗi ta là người rất thích khiêu chiến nên cái gì càng bí ẩn lại càng muốn tìm hiểu.

Ta cùng Sesshomaru đi vào bên trong. Ta gặp một ngã rẽ, trên đó khảm đầy những vàng kim. Ta cuối đầu bước nhanh qua nó, ta không muốn mình hối hận khi không bước vào đâu. Sesshomaru cũng rất bất ngờ, mấy hôm trước người nào ôm một đồng lục kim, hận không thể nuốt vào bụng, giờ thấy vàng kim mà không mấy may động lòng. Tuy vàng kim ít hơn lục kim như nó cũng rất giá trị, nhất là khi trên cả đoạn đường mà khảm đầy vàng kim như thế. Sau đó, lại gặp một lối rẽ chứa đầy chàm kim, tuy không dày đặc như vàng kim nhưng giá trị thì hơn nhiều, ta vẫn bước nhanh đi, tốc độ tăng lên gấp đôi, ta sợ mình kim lòng không đậu mà đâm đầu vào con đường ấy.

Đi thêm một đoạn nữa, ta thấy lạ vì chẳng có ai. Khảo nghiệm không lẽ chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Dòng suy nghĩ ta vừa dứt, cả hang động sáng bừng lên. Mắt ta không chịu nổi ánh sáng mạnh đó khi nó rọi vào khi đã ở trong bóng tối khá lâu và quen với ánh sáng mờ trong hang động. Càng ngày nó càng sáng hơn, ta lấy tay bịt mắt rồi nhưng vẫn không ngăn cản được tia sáng chiếu vào. Thật nhức mắt, ánh mắt ta càng ngày càng đau. Một bộ lông mềm mại cuốn lấy đôi mắt ta, làm cho nó đỡ đau hơn. Khi ánh sáng trong động trở thành bình thường thì mắt ta được bộ lông bỏ ra. Ta mở mắt, đợi một hồi để làm quen với ánh sáng.

– Sesshomaru, mượn cái đuôi tí.

– Làm gì?

– Dụi mắt.

Sesshomaru lắc đầu. Ta mặc kệ, nhào vào nắm lấy đuôi hắn mà dụi con mắt bị kích thích mà chảy ra thật nhiều nước.

Người dám lấy lông hắn đi dụi mắt chắc có lẽ là mình Rin thôi, người khác chưa động tới thì hắn sẽ tiến đưa người đó đi gặp Diêm Vương rồi. Rin lau mắt xong, nhìn về phía hắn nói cảm ơn. Một đôi mắt long lanh, sáng như gương, nước mắt lau đi chưa kịp khô, hắn nhìn thấy bóng hình hắn ngập tràn trong đôi mắt ấy. Tim... đập chậm đi một nhịp.

Lúc này, ta và hắn không hề để ý bóng của mình đã từ khi nào bị cắt ra khỏi người đến khi nghe được tiếng cười: “He he he” cất lên. Ta nhìn xung quanh không thấy ai, ta nhìn trên phía trên vẫn không thấy nhưng khi ta nhìn phía dưới thì thấy cái bóng của ta đang biến hình gần giống ta. Một lúc sau, nó đã hoàn toàn giống như ta.

– Khảo nghiệm thứ nhất, bắt đầu – Tiếng nói vang vọng từ mọi phía ở trong động, không ai xác định được người nói đang ở đâu.

– Sesshomaru, ta hỏi hận.

– Hối hận?

– Lúc này ta tưởng đó là khảo nghiệm nên không lấy vàng kim hay chàm kim gì hết nhưng giờ mới là khảo nghiệm đó. Bao nhiêu tiền bạc của ta tan tành rồi – Ta nói một hơi, kèm theo tiếng thở dài, ta thật uất ức nha, nếu ta biết ai thiết kế khảo nghiệm, ta sẽ bóp chết người đó.

– À, tưởng gì.

– Đây cái thái độ đó là sao, tiền của ta, bạc của ta, vàng kim của ta, chàm kim của ta... a... a...

Mặt Sesshomaru bắt đầu cứng ngắc lại. Nó ở đó, người chưa lấy hay đào lên, mà mặc định là của người luôn rồi à. Đúng là không nói lí mà. Hắn định mở miệng ra nói thì Sesshomaru bản sao đã phát động tấn công. Hừm, Rin chặn họng thì thôi đi, một cái bóng cũng muốn chặn họng hắn sao? Còn chưa đủ tư cách. Sesshomaru bắt đầu tấn công cái bóng.

– Nếu đường đường chính chính ra tay đánh nhau ta sẽ tôn trọng người nhưng làm bản sao từ cái bóng của ta sao? Mơ đi... Bản sao chỉ là bản sao, cái bóng cũng chỉ là một cái bóng mà thôi. Bất chúc chỉ có hai kết cuộc thôi, một là chết, hai là thê thảm hơn cả cái chết. Là một bản sao, là một cái bóng chỉ được nằm dưới đất thôi, cút về chỗ dành cho mi đi.

Nói rồi, ta chủ động tấn công bản sao được làm từ cái bóng của ta...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cuộc Chiến Với Cái Bóng Của Mình

Ta lao vào tấn công cái bóng, cùng lúc đó thì cái bóng cũng bắt đầu tấn công ta. Ta lấy kiếm của mình ra, cái bóng không biết từ đâu cũng lấy ra một thanh kiếm. Ta di chuyển về bên phải, kiếm trên tay ta xoay vòng tròn, tốc độ xoay kiếm của ta càng ngày càng nhanh. Dòng không khí xung quanh từ từ hội tụ lại tại mũi kiếm. Sau đó không khí biến ra lốc xoáy nhỏ bao quanh kiếm. Chiêu này được gọi là Lốc Cuồn, ta học và cải biến thêm nên uy lực rất mạnh, nếu sức mạnh của ta quay về thì nó sẽ phá sập cả ngọn núi, nhưng giờ thì đủ sức phá hang động này thôi.

Ta điều chỉnh lực sao cho vừa đủ tấn công mà không phá sập cả hang động; mới khảo nghiệm thứ nhất, còn khảo nghiệm nữa, phá thì lấy gì biết được khảo nghiệm xong được thứ gì. Ta không làm không công bao giờ, đưa ta mấy cái tiền bạc lúc trước ta thấy cũng được. Hí hí.

Nếu có ai biết ý nghĩ của ta bây giờ chắc than trời trách đất luôn, đánh nhau mà trong đầu còn nghĩ đến chuyện tiền bạc được thì không còn từ nào có thể diễn tả được nữa, mức độ ham tiền đã được nâng lên một tầm cao mới.

Lốc xoáy rời khỏi kiếm của ta mà hướng về cái bóng, nhưng chuyện ta nghĩ đã không xảy ra. Cùng lúc đó, một con lốc với lực đạo y chang như ta đã tạo hướng về phía ta. Ta bay nhanh hết sức về bên trái để tránh, ta tạo ra nên biết uy lực của nó là như thế nào. Nếu bị trúng đòn thì có nước tan xương.

Ta thấy vậy nên không dùng chiêu thức đánh nhau nữa mà thuận túy dùng vũ khí đánh nhau vì ta không muốn chạy thực mạng như lúc này đâu. Ta lấy roi da ra, roi của ta cũng như một chiếc roi binh thường thôi nhưng ta đã gắn đầy những vật sắc nhọn để có thể gây thương tích nhiều hơn cho đối thủ. Roi trong tay ta uốn lượn linh hoạt như rắn. Mấy lần khi roi gần chạm vào cái bóng thì roi của hắn cũng gần chạm vào ta. Ta ngã ra, uốn cong người về phía sau để né, cái bóng cũng làm y chang như vậy cũng né được roi của ta.

Ta bức mình nhưng không để sự tức giận làm ta mất đi lí trí. Nếu ta cử động như thế nào, cái bóng cũng làm y chang như vậy thì làm sao để thắng?

Một ý nghĩ điên rồ nảy ra, đó là ta phải cử động nhanh hơn cả cái bóng. Ta nhìn sang Sesshomaru cũng chưa làm gì được cái bóng của hắn thì ta hét lên:

– Sesshomaru, người tin tưởng ta không?

– Tin.

Một chữ ngắn gọn nhưng đã bao hàm rất nhiều điều. Không cần suy nghĩ, không cần phân vân, trả lời ngay lập tức là tin. Chữ đó dường như đã in hằn sâu trong óc chỉ chờ cơ hội là bật ra mà thôi. Tin vô điều kiện, tin không cần biết người ta sẽ làm chuyện điên rồ gì. Một sợi dây tin tưởng vô điều kiện bắt đầu từ hân hướng về phía ta và trôi ta lại. Không lâu sau đó sợi dây tin tưởng vô điều kiện của ta cũng chỉ hướng về hắn mà đến.

– Ta nghĩ nếu muốn thắng được sẽ phải nhanh hơn cả cái bóng.

– Được.

Không có một lời dư thừa nào nhưng đã đủ để biểu đạt lòng tin của mình. Sesshomaru bắt đầu chuyển động nhanh hơn.

Ta không biết rằng ta đã đoán đúng ý của người ra đề. Ở một nơi gần đó có cái bóng trắng lúc ẩn lúc hiện của một lão nhân cười mỉm và lẩm nhẩm: “Mới có một tí thời gian mà đã đoán ra rồi sao? Tài năng thật ghê người, không lẽ người đó đã quay trở lại?”.

Ta cất roi đi, di chuyển nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Gần nửa ngày, ta bắt đầu đuối. Ta quay ra ngồi nghỉ, hắn thấy vậy cũng lại chỗ ta ngồi xuống. Ta và hắn yên tâm ngồi nghỉ vì cái bóng làm mọi việc điều y chang nên bọn họ cũng chẳng tấn công đâu.

Ngồi nửa tiếng, ta và hắn bắt đầu đứng dậy. Ta tự nhủ lần này phải được. Ta không có nhiều thời gian mà ngồi chơi, Thanh Long còn đang chờ ta.

Ánh mắt quyết tâm của ta bắn ra bốn phía. Sesshomaru cũng cảm nhận được nên hắn quyết định lần này hắn cũng phải đánh bại được cái bóng kia.

Ta bắt đầu di chuyển nhanh tại chỗ, ta nhắm mắt để không cảm thấy chóng mặt. Càng ngày ta càng cảm thấy không khí càng nóng lên. Da thịt ta ma sát với không khí, làm nó trở nên ửng đỏ. Một lúc sau, nó càng ê ẩm toàn thân hơn nữa, không khí chà sát với da thịt, những gân xanh, mạch máu bắt đầu hiện rõ lên trên da. Ta bắt đầu cảm thấy mạch máu trong người muốn bị ép chặt cứng, máu ở bên trong chuyển động chậm lại, nhưng ta không muốn bỏ cuộc trong đầu ta chỉ có hai chữ đó là nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn...

Một cái bóng nho nhỏ mang sức mạnh chỉ như ta, nó chẳng phải là giới hạn của ta sao. Nếu không vượt qua nó thì báo thù, đánh bại kẻ thù, có sức mạnh lớn đến mức đứng trên đỉnh đại lục nhìn xuống dưới để không ai có thể giết chết, để bảo vệ những gì mình quan tâm không chịu tổn thương... tất cả chỉ là lời nói suông.

Ta cắn răng, bỏ qua tất cả đau đớn trên người, di chuyển càng nhanh hơn nữa. Đến lúc ta cảm thấy được mạch máu chỉ một xúu nữa vỡ ra, bỗng nhiên ta lại cảm thấy thật thoải mái, cả người nhẹ bồng. Ta bắt đầu mở mắt ra mà không hề cảm thấy choáng váng gì hết. Ta không biết chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình. Ta bắt đầu nhảy thử. Ta nhảy lên thì nó cao hơn và xa hơn lúc trước. Ta đi qua một bước, lớp cát mỏng trên đất dẫu chân in mờ hơn trước. Khi đạp trên đá sắc nhọn, ta không hề cảm thấy đau, chỉ cảm thấy hơi nhói lên một chút mà thôi.

Ta bắt đầu chạy về phía cái bóng, cái bóng cũng chạy về phía ta nhưng tốc độ đã giảm đi gấp đôi. Ta cảm thấy chuyển động của cái bóng như một thước phim quay chậm vậy.

Ta mừng rỡ. Lấy cái roi lúc trước mà đem cái bóng trôi chặt lại. Ta rút ngắn roi lại để nó xiết cái bóng đến tan đi.

Bên ta đã xong xuôi. Ta bắt đầu nhìn qua bên Sesshomaru thì thấy móng tay của hắn đã xé đôi cái bóng ra. Hắn tiến về phía ta, xoa đầu, không keo kiệt mà khen:

– Giỏi lắm.

– Đừng xoa, ta không phải con nít.

– Bảy tuổi không phải con nít?

– Ngươi biết ta không phải bảy tuổi mà...

– Không biết.

Mặt hắn lúc này rất nghiêm túc, ta thật sự nghi ngờ là ta có nói không nữa. Nếu không phải chính miệng ta nói thì ta đã tin vào lời hắn rồi.

– Hừ, ngươi thật lưu manh.

– Không có.

– Có.

– Không.

– Có.

– ...

Ta và Sesshomaru cứ không và có mà nói hoài. Ta không hề biết hắn kiên nhẫn nói không, cãi nhau với lời vô bổ như vậy chỉ để giải tỏa áp lực cho ta. Hắn cùng tham gia khảo nghiệm nên hắn biết khảo nghiệm này khó đến mức nào. Một yêu quái như hắn vượt qua khảo nghiệm này còn khó khăn như vậy, một con người, đặc biệt là một đứa trẻ phải chịu áp lực kinh khủng đến mức nào.

Bỗng một giọng nói cắt ngang lời cãi nhau của ta và hắn:

– Khảo nghiệm thứ hai bắt đầu.

Tiếng nói vừa xong, cả hang động tối om đến mức không thể nhìn thấy bất kì thứ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khảo Nghiệm Thứ Hai.

Tất cả đều tối đen không một tia sáng, không thể nhìn thấy gì kể cả khi đưa tay sát vào mặt. Ta bắt đầu chớp mắt để quen dần với bóng tối.

Gió nổi lên. Từ từ mạnh dần. Lúc đầu, ta không nghe được gì nhưng lúc sau lại nghe được tiếng vù vù của gió thổi. Gió quạt vào thân người như những trận roi đánh vào da thịt. Tuy nhiên tốc độ không cao lắm nên ta và Sesshomaru né hết được tất cả.

Thế mà vẫn chưa đủ, càng ngày nó càng mạnh hơn, nhanh hơn nữa. Nó như những cơn gió to báo hiệu cơn bão sắp đến. Khi ta cảm thấy như cả người chuẩn bị bay lên trên không thì nó đột nhiên im lặng trở lại. Cả không gian im ắng một cách lạ thường. Ta không hề mừng rỡ mà còn cảnh giác cao độ hơn vì ta biết cái gì càng im lặng càng đáng sợ. Những cơn gió trong âm thầm đã tạo thành hình bán nguyệt và bay vù vù từ bốn phương tám hướng. Ta bỗng nhiên cảm thấy như bị dao cứa, những cơn gió cắt vào da thịt ta cũng như Sesshomaru. Máu máu bắt đầu nóng lên.

Có vẻ người khảo nghiệm không muốn giết chúng ta nên cơn gió gây ra vết thương dù sâu nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng nhiều đến sự linh hoạt của cơ thể. Ta hoàn toàn không nghe được bất kì thứ gì thì cũng chẳng thể theo âm thanh mà phán đoán phương hướng của những cơn gió mà tránh. Không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, làm sao để tránh? Ta bắt đầu nhớ lại những bộ phim hành động, kiếm hiệp mình đã xem. Hình như cũng có trường hợp tương tự như thế này. Ta biết mình phải làm gì rồi...

- Sesshomaru, không nhìn thấy gì thì đừng nhìn nữa. Dùng tâm để cảm nhận.

- Được.

Nhắm mắt. Nếu người khác sẽ cảm thấy ta rất liều trong lúc này vì gió vẫn không ngừng cắt vào da thịt, máu cũng không ngừng chảy và ta cũng không biết mình làm đúng hay không. Tuy nhiên, ta rất tin vào phán đoán của mình, nếu ta không tin ta thì ai có thể tin ta được đây?

Cùng lúc ta nhắm mắt, một bóng trắng của lão nhân cũng cười: "Xuất hiện rồi... Ta đã đợi ngàn năm, cuối cùng người đó cũng xuất hiện, ta có thể ra đi thanh thản rồi".

Sau khoảng năm phút, ta bắt đầu cảm thấy được những cơn gió xẹt qua, nhưng vẫn chưa đủ để có thể tránh. Tâm trạng ta dựng đứng cả lên, vết thương không sâu nhưng để như thế này thì có nước mất máu mà chết. Hẳn dường như cảm nhận tâm trạng thất thường của ta nên lấy đuôi tìm ta và cuốn cả người ta vào trong lòng hẳn. Ngay lập tức ta bình tĩnh trở lại. Ta không hiểu tại sao mình lại mất kiểm soát như vậy. Để trở thành một đặc công, một người đứng đầu của Băng Hoa cung ta luôn giữ cho mình một cái đầu lạnh, nhưng có vẻ mấy tháng ở với Sesshomaru ta đã vứt nó đi đâu rồi. Sau vụ này chắc phải rèn lại thôi.

Ta dùng tâm tĩnh như nước đối diện với tất cả. Mọi thứ xung quanh đều ta bắt đầu biến mất, ta cảm thấy mình đã nhập vào trong một thế giới mới. Trong thế giới ấy, mọi thứ vẫn tối om, còn ta thì dần dần cảm nhận được hướng đi của gió, rồi thấy được đường đi của gió, sau đó thấy được cả hình dạng của nó nữa.

Ta mừng rỡ, nắm lấy bàn tay của hẳn, dường như hẳn cũng đã cảm nhận được giống như ta. Ta thoát ra khỏi người của hẳn, bước đi trên đôi chân của mình và cùng hẳn tiến lên. Phải, trái, phải, phải, cúi người, phải, bay lên... Đôi khi, ta cảm thấy tốc độ mình không đủ để né những cơn gió và sắp bị cắt vào da thịt thì hẳn lại kéo ta nhanh hơn để thoát được. Ta cảm giác được hẳn bị thương vì không kịp né tránh cơn gió đang tấn công ở bên hẳn. Nó làm ta cảm thấy xấu hổ, a vẫn chưa đủ mạnh, vẫn níu chân hẳn, hẳn còn vì bảo vệ ta mà bị thương. Ta không muốn những người ta coi trọng bị thương tích gì, chỉ một mình Thanh Long đã là quá đủ. Thanh Long còn tìm lại được, nếu sau này hẳn như Thanh Long thì ta sẽ mãi mãi không thể tìm được hẳn. Mạnh hơn, ta quyết định phải mạnh hơn nữa.

Sau một thời gian né tránh cơn gió. Cuối cùng, ta và hẳn cũng đã tới đích.

Sau đó, hang động lại sáng mờ mờ, đủ để nhìn thấy như trước. Ta nhìn xung quanh và thấy các bậc thang dẫn đến hai cánh cửa to lớn cỡ kính, bên cạnh là những tảng đá đủ hình thù, sắp xếp không theo một trật tự nào cả. Ta và hẳn bước lên bậc thang để tiến đến cánh cửa. Hai cánh cửa được trang trí bằng những hoa văn cổ xưa, đơn giản, tinh tế nhưng không kém phần đẹp đẽ trên đó bám đầy rêu xanh và dây leo càng tăng thêm vẻ huyền bí của nó. Ta quan sát kĩ cả hai cánh cửa, nếu bỏ đi phần dây leo và rêu xanh thì hai cánh cửa hoàn toàn giống nhau. Thế thì nên chọn cái nào đây?

- Sesshomaru người thích cái nào?

- Cái nào cũng được.

- Vậy chọn đại đi, hai cái như nhau thôi.

Ta và hẳn bước đến cánh cửa bên phải, đẩy ra. Cánh cửa mở ra, ánh sáng chói mắt tủa vào.

Ta thăm rủa tên tạo ra khảo nghiệm này một trăm lần. Thích chơi trò sáng tối lắm hay sao mà lúc thì sáng lúc thì tối, loạn xì ngầu cả lên làm đôi mắt ta đau nhức hoài. Sesshomaru tiếp tục lấy đuôi che mắt ta lại.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Không Làm Không Công. Nàng Không Có Lòng Tham?

Một lúc sau ta đã có thể nhìn lại bình thường. Ta thấy trước mắt là một căn phòng trong suốt như pha lê, nhưng không hề có một vật trang trí hay bất kì thứ gì. Ta đang thấy rất lạ thì bóng trắng của một lão nhân hiện lên. Ông ta rất ra dáng của một tiên nhân. Râu tóc bạc phơ, gương mặt thì hiền hòa, phong thái mang đúng phong cách thần tiên nhìn xuống chúng nhân. Ông ta mở miệng nói:

- Chào mừng đến thử thách cuối cùng, nhìn đằng kia – Ông ta phát tay, một đồng hộp đủ kiểu dáng, đủ loại màu sắc, làm bằng nhiều vật liệu khác nhau hiện ra – Người chỉ được lấy một hộp thôi. Chọn đi.

- Này, này, hai người chúng ta đều thông qua khảo nghiệm thế mà chọn được có một hộp là có ý gì? – Ta không tham lam gì nhưng đó là công sức của cả hai người, chúng ta mỗi người được nhận một hộp là điều đương nhiên thôi.

- Không, chỉ một hộp mà thôi, hai người có thể bàn bạc xem nên nhận hộp nào...

- Ông thật sự quá đáng... – Ta không cam lòng lên tiếng.

- Thôi, đừng nói nữa, người chọn đi, ta không cần – Sesshomaru cắt ngang lời nói của ta.

- Được, chọn thì chọn nhưng nếu nó không chia ra được thì đừng trách ta lấy thêm một hộp nữa, không ai bỏ công sức ra mà không nhận được gì đâu –

Ánh mắt ta bắt đầu lạnh lẽo mà đe dọa, nếu nó dễ dàng và ta tốn ít công sức vượt qua thì không có gì cũng được, nhưng đây là sau một cái khảo nghiệm đồ máu quá trời, tốn quá nhiều sức mà không nhận được gì thì đừng có mơ.

Ta đi lướt ngang qua bóng trắng để chọn hộp thì đồng thời trên mặt lão nhân cũng cười khổ. Qua ngàn năm mà vẫn như vậy không hề thay đổi. Khi nàng bước qua cánh cửa đó, hần đã biết nàng chính là người hần chờ đợi, nếu nàng không phải thì cả hai cánh sẽ tự động mở ra vô tận hư không tổng người vào đó và ở đó cho đến chết. Hai cánh cửa đó mở cánh nào cũng như vậy thôi. Có thể nói lão nhân ta quá độc ác nhưng hai cánh cửa đó cũng là thử thách nếu chỉ cần một chút sợ hãi không biết trong cánh cửa là đao guom hay ám độc thì cánh cửa đến vô tận hư không sẽ mở, một chút lòng tham vật ngoài thân cánh cửa cũng sẽ mở, một chút ham muốn về sức mạnh nó cũng sẽ mở... nên chỉ có mỗi nàng là qua được thôi.

Nghe thì có vẻ rất khó khăn vì con người ai chẳng có sợ hãi, không có sợ hãi đi nữa thì cũng có lòng tham nhất định. Thật ra thì nó rất dễ.

Nàng không có lòng tham ư? Không, nàng có, có nhiều hơn tất cả mọi người nữa. Tuy nhiên nàng ham muốn đúng lúc, tham lam đúng chỗ.

Nàng từng dạy cho hần, thế gian này không có việc gì làm không công, đã bỏ ra công sức phải đòi về những thứ mà mình đáng nhận được. Hần đã sống đến hết cuộc đời và đã nhận ra câu nói khi nàng dạy cho hần khi hần còn trẻ không bao giờ sai. Nếu nàng không đòi hai hộp khi cả hai người vượt qua khảo nghiệm hần mới cảm thấy kỳ lạ đó.

Điều hần cảm thấy lạ là chàng trai đi theo cùng nàng cũng vượt qua được cánh cửa, không lẽ lời tiên tri một ngàn năm trước là sự thật sao? Thật hay không thì khi mở hộp kia thì mới có thể biết được. Lão nhân ta phải xem thử xem sao.

Ta đến giữa một đồng hộp quảng lung tung, chất cao hơn cả người. Nó làm ta đau đầu khi đứng giữa một đồng hộp ấy, ta không biết nên chọn cái nào. Thôi, nhắm mắt chọn đại vậy, được cái gì thì theo vận may vậy, không chia ra được thì lấy thêm một hộp nữa thôi. Ta nghĩ vậy nên lập tức đưa tay lấy một hộp gần nhất, nhưng khi tay ta vừa chạm vào chiếc hộp thì ta lại nghe thấy trong đầu một tiếng nói: “Năm lấy ta, ta đang ở đây”.

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì mà ta lại nghe được tiếng nói này. Tuy nhiên, ta vẫn đi tìm giọng nói đó trong một đồng hộp. Có mục tiêu để tìm còn hơn là tìm không mục đích. Ta đào sâu trong một đồng hộp, cái nào không phải ta quăng xa ra để khỏi bị nhầm. Cuối cùng, ta cũng chọn được chiếc hộp ấy. Một chiếc hộp gỗ nhỏ bằng bàn tay với hoa văn cổ xưa y hệt như trên cánh cửa lúc này.

Ta sờ bên này, sờ bên kia để tìm chìa khóa để mở hộp. Trong lúc đó, ta cũng cảm nhận được một lực lượng chuyển động ở bên trong. Ta tìm một hồi lâu, vẫn không thấy chìa khóa. Loay hoay hoài không xong. Một giọng nói lại vang trong đầu ta: "Dùng máu mở đi". Thế là ta lấy máu ở trên vết thương lúc nãy nhỏ vào, ta đâu có ngờ đến mức tự mở ra một vết thương nữa chứ. Ta không hề để ý chỗ ta lấy máu còn chứa cả phần máu của Sesshomaru lúc trước bị thương nhỏ lên trên người ta.

Chiếc hộp được mở ra, ánh sáng hắt vào cả gương mặt, ta nhanh chóng khép mắt lại để tránh bị tổn thương mắt. Ta lại rửa ngàn lần cái tên bày ra khảo nghiệm này. Ánh sáng qua đi, ta mở mắt ngập nước vì bị ánh sáng mạnh rọi bất ngờ, nhìn vào chiếc hộp thì trong đó chẳng thấy gì cả. Ta dụi nước mắt đi rồi nhìn lại lần nữa, vẫn không thấy gì. Đùa nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Huyền Lực Gió Thần Thoại.

Ta mở hộp ra thì trong đó chẳng thấy gì cả. Đùa nhau à.

Lòng ta tức anh ách, ta định mở miệng nói lão nhân cho chọn lại hai hộp khác thì bỗng nhiên một luồng gió từ trong hộp bay ra. Lại là gió sao? Ăn khổ của mấy luồng gió này giờ mà giờ lại gặp nữa. Ta trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Gió cuốn lấy ta. Lúc đầu, nó như mặt biển vỗ về bờ cát, rất thoải mái và rất ấm, nó khiến ta đắm chìm trong đó. Sau đó ta lại cảm giác được cơ thể đang bay lên, mặc dù nó vẫn còn âm áp như trước nhưng đèn cảnh báo nguy hiểm trong đầu ta đã bật lên.

Sesshomaru thấy vậy liền bay về phía ta. Hần bay còn một chút xíu nữa là có thể chạm đến ta thì bỗng nhiên lực gió đẩy hần ra xa. Sau đó gió làm thành một vòng tròn to, trong suốt, giam ta ở trong tâm của nó, hoàn toàn không nhúc nhích được.

"Vậy là không đúng, không đúng rồi" lão nhân thở dài tràn đầy thất vọng mà than thở.

Sesshomaru đang đứng ở ngoài, hần cũng nghe lão nhân than thở và hần cũng chẳng thêm quan tâm. Mục tiêu duy nhất của hần là giải cứu Rin đang ở trong vòng vây trong suốt kia. Bỗng nhiên một lực kéo mạnh lôi tuột hần vào bên trong vòng tròn với Rin. Tuy hần không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng điều này làm hần an tâm hơn. Đã có hần ở đây, Rin sẽ không bao giờ bị thương tích nặng gì. Hần tự tin như vậy mà không hề hay biết không lâu sau đã có chuyện mà nó tạt một gáo nước lạnh vào sự tự tin này của hần.

Lão nhân thấy vậy thì vô cùng bất ngờ, rồi mừng như điên khi thấy chuyện này. Lời tiên tri đã ứng nghiệm rồi.

Ta và hần ở trong tâm của vòng tròn. Một hồi lâu sau vẫn không có gì xảy ra. Thật kì lạ. Ta đang tự hỏi, phân vân thì lại một lực lượng khổng lồ ập vào

người. Ta thật muốn vắng ra một câu chữ tục, coi bộ ông lão nhân đáng ghét kia thích hù người khác cho sợ lắm hay sao mà hề tởm không có chuyện gì thì một đồng chuyện ập đến làm hết cả hồn.

Vòng tròn từ từ sáng lên, ánh sáng rọi khắp cả phòng làm bằng pha lê tạo nên một cảnh tượng đẹp lạ lùng mà ta chưa bao giờ được thấy trước đây. Tuy vậy, ta cũng không phân tâm. Ta cảm giác có một thứ gì đó đang len lỏi, chui vào khắp người ta, ta rất sợ hãi nhưng nó làm ta cảm thấy tràn trề sức mạnh. Nếu như thế thì chắc nó sẽ không làm hại đến ta, cho dù là hại ta cũng sẽ hấp thu cho bằng hết.

Ta chỉ biết muốn có được cái gì sẽ phải trả một cái giá tương ứng, chỉ vậy thôi. Nếu e sợ không dám tiếp nhận thì đừng nên hướng tới con đường mà đích đến của nó là sức mạnh tối thượng, đứng lên trên tất cả mọi người. Nếu e sợ, mọi ước mơ cho dù nhỏ nhất cũng sẽ tiêu tan. Thế nên ta dõ dạc bỏ mọi phòng ngừa càng về sau nó lại đè ép lên toàn bộ thân hình. Tuy nhiên nó không đau bằng lúc ta cố sức duy chuyển để đánh sau với cái bóng nên nói chung là cũng thật sự thoải mái. Bên kia, Sesshomaru cũng đang cảm nhận tương tự như vậy. Vòng tròn từ từ khép lại, nguyên cả vòng tròn chia thành hai nửa mà tr trôi hết vào người chúng ta. Ta cảm thấy lực lượng của mình tràn đầy mặt dù cấp bậc không tăng lên.

Ta hỏi lão nhân:

- Lực lượng này là gì vậy?

- Nó là hệ gió.

- Hệ gió?

- Đúng là hệ gió.

- Tại sao ta chưa từng nghe bao giờ?

- Huyền lực chia ra thành các cấp như ngươi đã biết nhưng thật ra huyền lực còn chia theo hệ nữa. Lúc trước, con người không phát hiện ra nên cứ tưởng huyền lực nào cũng chỉ phân chia thành các cấp, còn hiện nay trên Thiên Hoa và Địa Hoa con người đã biết đến sự có mặt của các hệ huyền lực nên người ta đã bắt đầu nghiên cứu ra các chiêu thức thuộc các hệ để đánh nhau...

- Khoan, tại sao bọn họ lại biết sự có mặt của hệ huyền lực, ta nghĩ phải có sự kiện gì đó.

- Đúng vậy, mười năm trước, người vĩ đại nhất trong đại lục Thiên Hoa - cung chủ của Băng Hoa cung ngã xuống, ngay lúc ấy bầu trời đã xảy ra dị tượng. Huyền lực từ trong suốt chuyển sang tám màu sắc phát sáng rực rỡ hóa - màu đỏ, kim - màu vàng, thủy - màu xanh, mộc - xanh lá, thổ - màu nâu, bóng tối - màu đen, ánh sáng - màu trắng đục, chỉ có gió còn giữ được màu trong suốt nhưng nó vẫn không trong suốt được như trước kia.

- Mười năm? Sao lại là mười năm?

- Khi người chết, linh hồn người vất vưởng nhập vào Rin thì theo đại lục Thiên Hoa đã là mười năm sau rồi.

- Tại sao ngươi biết? - Ta nguy hiểm nhìn chăm chăm hấn, ta chết, linh hồn ta được xuyên qua và bám trên thân thể người khác là chuyện chưa từng có nên không thể có ai biết, Bokusen - Oh (cây đại thụ ngàn năm làm vỏ của Thiết Toát Nha và Thiên Sinh Nha) thì hẳn đã có lí do, còn một tàn hồn như thể này cũng biết thì sao, không lẽ chuyện ta xuyên qua đã bị lộ.

- Đừng nhìn ta như vậy, ngươi nhìn đằng kia đi.

Ông ta chỉ ta trên một bức tranh phong cảnh, nó chẳng có gì lạ, tại sao lại bảo ta nhìn? Rồi ông ta phát tay, bức tranh rơi xuống, xuất hiện một dòng chữ ghi: "Băng Hoa cung cung chủ, sẽ là người nhận được hệ gió của thần thoại" ta ngây người.

- Tại sao lại như vậy? Bao nhiêu người đã biết? Hệ gió thần thoại là gì?

- Ta sẽ trả lời từng câu - Lão nhân nói - Đây là lời tiên tri của nhà tiên tri vĩ đại Horgan từ ngàn năm trước, lời tiên tri này chỉ vì nàng mà đoán nên chỉ có tám vệ sĩ thân cận của nàng mới biết và ta là một trong số đó, hệ huyền lực cũng chia ra các bậc thấp hệ, bình hệ, cao hệ, vương hệ, thánh hệ, thần hệ và thần thoại.

- Thật rắc rối, bỏ qua đi nhưng ta muốn biết nàng là ai, theo lời ngươi nói ta chắc chắn là nàng.

- Đúng vậy, nhưng chưa tới thời cơ, nếu tới thì khí linh trong vòng tay kia sẽ nói cho ngươi.

Ta chẳng buồn hỏi tại sao nữa vì ta biết là vòng tay này là của nàng, mà ta là nàng nên nó theo ta vì một lí do nào đó nên nó không có kí ức và tên kia là vệ sĩ của nàng nên biết ta có vòng tay này và biết luôn cái tên khí linh họ lao kia. Tiểu Băng trong vòng tay lại rơi lệ, ta là khí linh dễ thương đẹp để sao lại gọi ta là họ lao nhưng cuối cùng lại chẳng dám phản đối vì sợ bị tra tấn nên cụp đuôi làm người, à không, là cụp đuôi làm khí linh.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lão nhân không thấy Rin hỏi nữa thì đã biết nàng hiểu rồi nên không cần hỏi. Không hổ danh là nàng, chỉ tiếc nếu lúc trước nàng nghi ngờ thêm dù chỉ một chút thì nàng cũng không phải chết đi. Hi vọng sau ba kiếp nàng đã học được không phải ai là người mình, nguyện phục vụ cho mình thì sẽ không ở đằng sau đâm cho một nhát.

Sesshomaru cũng không ngờ một linh hồn trú ngụ ở thân thể Rin lại có lai lịch lớn đến như vậy. Người khác không biết nhưng phụ thân hắn nói cho hắn thế giới này chia thành ba đại lục và cả thứ tự của nó. Mục tiêu của hắn là hướng lên các đại lục phía trên để tìm kiếm sức mạnh. Hắn không biết lí do tại sao mình phải làm như vậy. Tuy nhiên đó chẳng phải là một mục tiêu tuyệt vời sao. Sống không có mục đích, không mục tiêu vậy thì có khác gì người vô dụng. Ngay cả ăn mày, kĩ nữ, những người thuộc tầng lớp thấp nhất của xã hội còn có mục tiêu là sống để qua ngày đó thôi, nếu không họ đã đi chết quách hết rồi. Hắn sống không có mục tiêu còn ngu ngốc và hèn mọn hơn cả loài người vô dụng kia.

Nếu ai nghe được câu này trong lòng của hắn chắc kinh ngạc đến rớt hàm mất. Một người giống quý tộc đứng lên cao như hắn, căm ghét con người như hắn vẫn có thể hiểu được mục tiêu của tầng lớp đáy của đại lục này. Vương giả, quý tộc thậm chí cả những người thuộc tầng lớp dân chúng cũng chẳng hiểu được. Một số dân chúng thấy ăn mày là xua như xua vệt, thấy kĩ nữ là chỉ chỉ trỏ trỏ...

Ta cảm ơn lão nhân và kéo Sesshomaru đi. Bỗng nhiên lão nhân gọi lại:

- Đây, ta tặng ngươi một ít vàng bạc để phòng thân.

- Thật sao? - Mắt ta sáng rỡ lên. Ôi vàng vàng, bạc bạc, kim tệ... Ôi tiền...

Sesshomaru thấy vậy tự động lùi xa một bước. Hắn không biết người này. Mới nãy khi thể đâu rồi, giờ lại thành thế này. Nếu hắn không nhìn thấy thì hắn sẽ nhìn thành hai người khác nhau mất.

Lão nhân cười trừ. Sau ngàn năm mà tính vẫn y chang như lúc trước. Lão nhân đưa cho Rin số vàng kim và chàm kim mà Rin thấy lúc trước, thêm một thỏi bạch kim nữa.

Ta tròn mắt lên. A... bạch kim kia. Lâu rồi mới thấy lại nó. Ta yêu nó quá trời. Ta cầm lấy nó mà hôn làm cho mặt lão nhân chảy đầy vạch đen, đúng là hắn chẳng thể quen được cái bộ dạng này của nàng dù ngàn năm trước hắn nhìn cũng nhiều rồi. Sesshomaru không đến nỗi chảy đầy vạch đen nhưng khóe miệng cũng run rẩy, hắn có tính là nhảy vào hồ tham tiền không đấy không?

Ta cáo biệt lão nhân rồi cùng Sesshomaru ra ngoài theo lối cũ. Lối cũ lúc này đã sáng lên như trời bên ngoài. Thậm chí con đường cũng không còn đá lởm chởm nữa. Ta và hắn thoải mái như đi trên đất bằng. Bước ra khỏi hang động, ta nhìn thấy Jaken đang ngồi dưới đất lấy giấy vẽ bậy cho đỡ chán làm ta cười ha ha.

- Cười gì - Jaken bực dọc nói.

- Ngươi thật sự không có việc gì làm mà ngồi vẽ bậy sao?

- Tại ngươi và đại nhân bỏ ta ở đây mà - Jaken lý luận lại, không chịu thua. Có lẽ hắn đã quên, mới ở Vực Yêu Lan lúc Rin đánh nhau với mấy con yêu quái hắn còn sợ đến mức tự nhủ sau này không chọc vào Rin nữa, giờ lại cãi tay đôi như trước rồi.

- Tại ngươi không vào được chứ bộ - Ta đoán như vậy tại vì nếu là khảo nghiệm thì chỉ có người có duyên mới vào được thôi.

- Ngươi... Ngươi... - Jaken tức anh ách nhưng chẳng thể nói gì vì Rin nói đúng. Hắn chỉ có thể giậm chân thôi.

Thật thú vị khi nhìn Jaken trong bộ dạng này. Ta quyết định sẽ chọc dài dài. He he...

Ta nghe tiếng ầm ầm của đá sập. Ta quay lại nhìn về phía hang động thì thấy nó đang dần dần sụp đổ.

(Trong hang động)

Lão nhân nhìn vào nơi mà hắn nói viết lời tiên tri lúc trước mà lắc đầu. Hắn phất tay. Lời tiên tri lại hiện thêm một khúc nữa: "Băng Hoa cung cung chủ và sinh tử kiếp của mình, sẽ là người lấy được huyền lực gió thần thoại". Hắn tin nàng sẽ nghịch thiên đổi mệnh, sinh tử kiếp gì chứ, hắn không tin nàng sẽ chết đi mãi mãi đâu. Nàng là tín ngưỡng của hắn, nữ thần của hắn nên nàng sẽ không bao giờ chết. Hắn sẽ ở trên cao và theo dõi nàng từng bước từng bước đến ngôi vị tối cao, nơi vốn thuộc về nàng.

(Ở bên ngoài hang động)

Ta cúi người thật sâu để bày tỏ lòng biết ơn của mình đến với lão nhân. Ta biết hắn đã canh giữ nơi này rất lâu mà không chịu xuống địa ngục để đầu thai sang kiếp khác. Ta kính nể hắn khi sống trong cô đơn với một cái hang động nhỏ xíu mà vẫn có thể chịu đựng được.

Linh hồn lão nhân hóa thành vệt sáng bay ra ngoài đang lúc ta cúi đầu xuống nên không thấy nhưng Sesshomaru không cúi nên thấy lão nhân đang rơi nước mắt và mỉm cười thỏa nguyện. Nàng vẫn luôn luôn như vậy, hắn rất cảm động, nỗi cô đơn bao nhiêu năm qua của hắn... đáng... rất đáng...

Hang động đổ sụp trở thành cát bụi, cây cỏ mọc nhanh lên... Mới mười phút là đã giống như một nơi mà cây cối, đất,... tồn tại chung với rừng ròi. Ta bẻ hòn đá. Lấy móng tay bao bọc huyền lực bên ngoài khắc lên "Nơi này có người đáng kính của ta sống" Bên cạnh ghi tên Băng Nhung theo kiểu chữ latin hiện đại nên dù có người đọc được cũng không thể hiểu ngoại trừ có người hiện đại đến nơi ngày như ta.

Sesshomaru cũng tò mò không biết Rin ghi hai chữ cuối là gì nhưng hắn không hỏi. Đến lúc Rin muốn thì tự nói thôi.

Khi Sesshomaru và Rin đi xa. Lão nhân quay lại nơi này. Lấy tay chạm từng nét khắc trên đá mỉm cười hạnh phúc. Lão nhân ôm lấy hòn đá từ từ tan vào hư vô...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đến Gặp Thanh Long

Chúng ta lại theo chỉ dẫn của Tiểu Băng đi tiếp.

Ta bỗng nghe thấy tiếng rỗng ngậm. Chết tiệt, lúc trước tiếng rỗng ngậm không ai chú ý vì ở đó là Thú Lâm, con người không tự tiện đi vào, còn yêu quái thì không quan tâm đến Thú Lâm, ở đó ma thú là cấp bậc ngang với yêu quái nên ai cũng không chiếm được tiện nghi và chia ranh giới rõ ràng, không xâm phạm lãnh địa của nhau, có mâu thuẫn tự giải quyết. Nhưng ở đây hoàn toàn không phải... Thanh Long mới hồi sinh thôi, sức mạnh còn rất yếu, phòng ngự cũng không mạnh được như lúc trước. Cả yêu quái, cả ma thú đều muốn ăn nó để tăng huyền lực, nếu bọn họ liên kết lại để đánh bại Thanh Long rồi mới chia phần thì Thanh Long hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ.

- Sesshomaru, người ôm ta bay nhanh về hướng đó đi, Thanh Long gặp nguy hiểm.

Jaken bám vào đuôi của Sesshomaru, còn ta thì hắn nhanh ôm ta lên và bay về phía Thanh Long. Tốc độ của Sesshomaru là rất nhanh, nhất là sau khi nhận được huyền lực hệ gió thần thoại, dù chưa hề tu luyện nhưng nó vẫn ở trong người và một phần nhỏ hóa thành sức mạnh làm cho tốc độ tăng lên đáng kể. Khi ta đến nơi ma thú và yêu quái đã vây công Thanh Long rồi. Ta gặp lại bóng dáng mà ta mong nhớ ngày đêm, là ta có lỗi với nó, nếu lúc đó ta mạnh hơn thì nó chẳng chết một cách lãng nhách như vậy. Nó là rồng, phải được tung cánh bay lượn, phải uy nghiêm đến mọi người tuân phục chứ không phải chết vì bảo vệ cho ta. Ta cũng muốn gia nhập vào trận chiến ấy vì ta không muốn Thanh Long có bất kì thương tích nào hay chết đi một lần nữa.

- Sesshomaru người ở đây đi, chuyện này là chuyện riêng của ta.

- Là chuyện chung.

Không đợi ta nói hắn đã bay vào bắt đầu chém giết. Ta nghe câu "là chuyện chung" của hắn làm ta vui sướng lạ thường, tìm ta lại đập nhanh hơn một nhịp, ta muốn từ từ cảm nhận cảm giác này nhưng hoàn cảnh không cho phép. Ta rút Nguyệt Xích và lấy nhẫn ra đeo vào tay. Ta không muốn sát sinh quá nhiều, tuy nhiên vì Thanh Long tất cả cũng đáng, tay ta dù nhuộm máu hàng vạn sinh linh hay yêu quái ta cũng muốn bảo vệ người mà ta quan tâm vô ưu. Nếu bọn họ ghét bỏ bàn tay máu tanh này thì coi như ta nhìn nhầm người đi. Ta chưa gặp trường hợp nào ghét bỏ ta vì bàn tay nhuộm máu, có lẽ là chân tình nên đôi được chân tâm chăng...

Còn những tên đã phản bội ta thì ta cũng chẳng buồn vì ta luôn nghi ngờ bọn họ và chuẩn bị không kĩ khi bọn họ phản bội tấn công ta, ta bị thua đến mức tự bạo, tất cả là lỗi do ta. Sai lầm của mình thì tự mình gánh chịu, hậu quả tự mình mang. Tuy vậy không có nghĩa là lỗi do ta thì ta sẽ để bọn họ sống yên thân và lòn vòn, nhòn nhơ. Có can đảm tính kế ta thì nên chuẩn bị chết thâm đi thôi.

Tay phải ta lấy Nguyệt Xích điều khiển nó chém trúng bọn yêu quái còn tay trái ta điều khiển các sợi tơ bắn ra từ nhẫn giăng thành tấm lưới, nó hóa thành nhiều hình thù khác nhau hoàn toàn không theo một quy luật nào cả. Đám yêu quái va vào tấm lưới chỉ có thể bị thương nặng mà thôi, càng vùng vẫy thoát ra thì nó xiết càng chặt, càng dễ đến gặp Diêm Vương hơn. Hai món vũ khí này thích hợp để đánh với nhiều người trên diện rộng.

Sesshomaru vừa đánh vừa xem thử Rin có bị làm sao không. Hắn bay đi giết những yêu quái có cấp bậc lam đến chậm để nhẹ gánh hơn cho Rin và không làm Rin bị thương. Tuy Rin không còn yếu đuối như lúc trước mà thay vào đó là một linh hồn mạnh mẽ, tu luyện nhiều huyền lực nhưng trong mắt hắn Rin vẫn là con người, vẫn dễ dàng bị thương tổn.

Lúc đầu, bọn yêu quái không hề để ý đến ta và Sesshomaru vì bọn chúng cũng đang đánh nhau loạn xạ. Sau khi ta và Sesshomaru đã giết hơn phân nửa số yêu quái bọn yêu quái mới bắt đầu để ý đến bọn ta.

Các yêu quái đều im phăng phắc (trừ những con yêu quái đang đánh nhau với Thanh Long) khi nhìn thấy hai kẻ nhưng thân chết gặt hái sinh mạng kia. Hai người họ đi đến đâu xác yêu quái ngã xuống đến đó. Hai người họ giết nhiều người như vậy, vậy mà đầu tóc vẫn gọn gàng, quần áo không dính một chút máu, trên người không có bất kì một vết thương nào. Bọn yêu quái bắt đầu thấy được nguy cơ. Nếu cứ như thế này, bọn họ sẽ bị giết sạch trước khi giết được Thanh Long để hút huyền lực mất. Bọn chúng trao đổi ánh mắt với nhau, một tên trong bọn chúng bước ra và nói:

- Hai người các người cũng muốn tới giết Thanh Long để hút huyền lực đúng không? Chúng ta cùng hợp tác đi. Nếu giết được Thanh Long thì hai người

các ngươi một nửa, chúng ta một nửa.

Ta cảm thấy hơi bất ngờ vì yêu quái vẫn có thể đủ trí khôn để ra đàm phán như một con người, biết chia phần nữa. Không phải bọn yêu quái chỉ biết chém chém giết giết thôi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sát Khí Khổng Lồ. Ngông Cuồng Trước Thanh Long.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên nhưng cách nói của bọn yêu quái khiến ta nổi giận. Ta đến đây là để cứu Thanh Long ra khỏi bọn ngươi bộ các ngươi mù không thấy hay là do ta làm chưa tới. Ta quay qua quay lại không thấy Jaken đâu cả, chắc rơi đâu đó ở dọc đường rồi. Jaken mà nghe câu này chắc tức hộc máu, hần đầu phải hàng hóa mà rơi rớt như vậy chứ. Không nói thêm bất kì từ nào, ta lại tiếp tục chém giết. Ta có thể thành thoi dừng lại một khoản thời gian vì ta thấy bên kia Thanh Long vẫn còn chống đỡ được.

Tha thứ cho ta, ta cũng tính kể cả Thanh Long ở trong ấy. Nếu thật sự trực diện đánh nhau thì cho dù là Thanh Long mới hồi sinh và chịu chế ước của đại lục nên ở đỉnh cao nhất là huyền cấp thì ta cũng chẳng thể nắm chắc được phần thắng, chỉ bằng để đám yêu quái đó tiêu hao bớt sức mạnh của Thanh Long sẽ khiến phần thắng của ta tăng lên một ít. Tất nhiên, ta sẽ không để bọn họ giết đi Thanh Long rồi.

Mười lăm phút sau, tất cả yêu quái đã ngã xuống trừ những tên đang đánh nhau với Thanh Long kia. Ta và Sesshomaru bước đến.

Một yêu quái mặc đồ trắng tao nhã, tóc bạch kim bồng bềnh bay phất phơ trong gió, trên người không vậy một chút máu làm rõ nên vẻ thanh cao nhưng khi nhìn đến thanh kiếm Nanh Quỷ dính đầy máu với nụ cười như có như không mang theo đầy sát khí kia thì bọn họ đã hiểu người này chính là một ác ma chui ra từ địa ngục. Một đứa trẻ mang đồ đồ với mái tóc đen tuyền xả tự do, một tay cầm xích dài với hai đầu có lưỡi đao hình bán nguyệt đi đến đâu thì mặt đất bị những vết lằn dài, mỏng như từng sợi tóc theo đến đó, chú ý nhìn thật kĩ thì bọn họ thấy đó là những sợi tơ trong suốt, tổ hợp thật quái dị nhưng ở trên người cô bé thì lại rất hài hòa. Mặt cô ta rất bình thường tuy nhiên nó đã khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực đang dâng trào.

Một đám đại yêu quái như bọn họ lại sợ con nít ranh, truyền ra ngoài chắc bọn họ sẽ không còn mặt mũi sống tiếp. Một trong số họ lập tức tránh ra khỏi Thanh Long một khoảng cách an toàn buông lời trêu chọc:

- Một yêu quái như ngươi mà đem con nít vào đây để đánh nhau, ngươi không đủ năng lực hay sao? Hay là ngươi yếu đến mức con kiến dậm chân một phát cũng đủ giết ngươi rồi... Ha Ha... Bằng không ngươi cho ta con nhóc đó về ăn thịt hấp thu thêm tí sức mạnh cũng được... Ngươi nuôi con bé chẳng phải vỗ béo để ăn thịt hay sao, ta đổi cho ngươi đứa khác mạnh hơn nhé... Ha ha... - Con bé này có tiềm năng hơn so với những đứa khác, đổi một đứa mạnh hơn chút thì sau này lời rồi.

Hắn nghĩ vậy mà không hay biết rằng một chút nữa thôi, hắn sẽ xuống Diêm Vương báo danh trong bộ dạng thê thảm nhất.

Hắn nói rồi hắn cười. Bọn yêu quái đứng sau hắn cũng cười phụ họa nhưng tiếng cười càng ngày càng nhỏ và sau đó im bật. Cả không gian im phăng phắc, ngay cả bên Thanh Long đánh nhau cũng dừng lại. Một hơi thở nặng nề bao trùm lên cả mảnh rừng. Jaken lúc này cũng tới nơi. Lúc này khi Sesshomaru ôm Rin bay đi hắn bám vào đuôi của đại nhân nhưng một tên yêu quái kéo hắn lại làm hắn đánh nhau mỗi một, lại chạy thêm một đoạn đường nữa nên giờ mới đến được đây. Hắn thấy có cái gì đó không đúng lắm.

Hắn chưa kịp tự hỏi xong thì một luồng sát khí khổng lồ đập vào mặt, tên yêu quái vừa nói cũng cảm thấy, những tên yêu quái đứng cạnh tên kia cũng chịu chung số phận. Bọn hắn run rẩy, chân bọn họ như muốn quỵ xuống trước luồng sát khí khổng lồ ấy. Tuy nhiên bọn hắn cũng cố gắng hết sức chống chọi lại để không gây ra việc chưa đánh đã hàng kia. Cuộc đời sẽ như mong muốn của họ sao?

Tất nhiên là không... Luồng sát khí cứ tăng dần, tăng dần khiến cho chân bọn họ càng run rẩy lợi hại, dưới chân như có một tảng đá trăm ngàn cân nện xuống khiến bọn họ không thể không quỵ. Một đám yêu quái quỵ xuống trước cả hai bóng dáng, hai bóng dáng này giống như vị thần các vị thần cai quản đang phán xét tội đồ, không ai dám ngước mặt lên để nhìn thẳng vào dung nhan của họ, bọn họ cảm giác mình không bằng một con kiến tùy hai người đó dẫm đạp. Bọn họ đều có người là tộc trưởng hay vương giả của yêu quái, khí thế bọn họ ít ai bì kịp. Đó là bọn họ nghĩ cho đến khi gặp được hai con người này. Khí thế vương giả của bọn họ trước hai người không đáng nhắc đến.

Cảnh tượng khắc sâu vào lòng của Jaken vì sau cuộc chiến này sẽ không có một yêu quái nào có thể còn sống. Hắn cũng đang bị luồng sát khí ấy bắt buộc quỵ nhưng hắn cam tâm tình nguyện. Thanh Long lại thấy luồng sát khí cực mạnh này một nửa khí tức trong đó hắn rất quen nhưng không tài nào nhớ được.

Hai bóng dáng càng gần, áp lực đang tăng lên gấp bội theo cấp số nhân. Một giọng nói êm dịu vang lên.

- Tiểu Băng, chăm sóc cho bọn hắn, đừng để bọn họ chết thống khoái.

- Dạ, vâng. Đây là thuốc ngứa nè, đây là thuốc gia tăng đau đớn nè chỉ cần dính một ít thuốc này thì dù lông hồng có chạm nhẹ thì cũng đau như đao cứa ấy.

Tiểu Băng điềm đạm giải thích cho bọn họ cực hình mình phải chịu, Tiểu Băng nghe xong lời kia cũng đã ngửa tay rồi. Bọn họ không hiểu cô bé này nói gì nhưng đã cảm thấy được mùi nguy hiểm. Cô ta bay đến, sát khí rút đi khiến bọn họ thở phào nhẹ nhõm. Một lúc sau bọn họ thấy ngửa cả người. Lúc đầu lấy tay gãi gãi nhưng càng gãi càng ngứa khiến bọn họ gãi mạnh tay hơn. Những miếng da thịt của họ từ từ bong tróc xuống. Bọn họ như chịu cực hình vậy, mỗi lần gãi là mỗi lần đau như xương cốt vỡ vụn, nỗi đau tăng hơn gấp trăm lần so với khi bình thường. Tiếng la hét tận trời nhưng hai người bọn họ làm như không thấy.

- Cầm thanh đi Tiểu Băng, ta nhức đầu.

- Được rồi thưa chủ nhân.

Thế là vừa đau nhưng không được la vì khi Tiểu Băng đổ thuốc vào khiến cho lớp da trên miệng tan ra, các phần thịt dính sát vào nhau nên chỉ có thể rên ư ư trong miệng mà thôi. Thật đáng sợ.

Khi Tiểu Băng lấy ra các chai thuốc ấy Thanh Long nghi ngờ tại sao trong tay cô ta lại có thuốc do mình bào chế. Thanh Long dăm chiêu.

Ta và Sesshomaru bước đến chỗ Thanh Long để giải quyết luôn đám yêu quái còn lại. Bọn hắn cũng bị sát khí và cảnh tượng trước mắt làm kinh hoàng nên đã tổn không ít sức lực. Giờ bọn họ như cá nằm trên thớt, chỉ cần chém một phát là đi đời. Bọn họ cũng không dám hó hé vì cảnh tượng kinh khủng trên kia, thà một đao giết hết thì hơn.

Sau khi ta và Sesshomaru giết hết đám yêu quái ấy, Thanh Long hỏi:

- Nhân loại kia, tại sao ngươi lại muốn giúp ta?

- Có vẻ là đã mất trí nhớ thật rồi...

- Ngươi nói cái gì?

- Không dài dòng, ta muốn khế ước ngươi.

- Nhân loại ngu xuẩn, ngươi cũng xứng khế ước ta sao? Ngươi khế ước được ta sao?

- Xứng hay không là do ta quyết định. Không thử sao biết không được. Ngươi là của ta.

- Ngông cuồng.

Nói rồi Thanh Long bắt đầu dùng đuôi và các chân để tấn công bóng dáng bé nhỏ kia. Hắn bỏ qua tên yêu quái vì tên kia không đụng chạm gì hắn, lúc đầu hắn không định bỏ qua nhưng trong đầu hắn lại hiện ra một cảnh. Một người con gái đang vuốt ve thân hình rồng của hắn nói oan có đầu nợ có chủ. Hắn cố gắng nhớ lại gương mặt kia và hắn cũng không nhớ được. Đầu óc hắn bị sao mà không nhớ được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đối Chiến Thanh Long

Đuôi của Thanh Long quật từ trên xuống. Đường như đây là chiêu thăm dò đối thủ nên không hề có lực sát thương gì lắm. Ta dễ dàng né tránh sang một bên.

Thanh Long tuy biết là con người này không đơn giản và chiêu thức này của hắn không làm khó được nàng nhưng khi thấy nàng né một cách dễ dàng như vậy cũng rất bất ngờ. Hắn không đem tên kia cuốn luôn vào, thứ nhất là vì oan có đầu nợ có chủ, thứ hai là hắn cũng chưa quên một màn sát khí không lồ như hồi nãy đâu. Hơn nữa, hắn không có ý định giết cô gái ấy. Một người như cô ấy, hắn thường thức, chỉ làm ăn nhiều một chút bỏ ý định khế ước kia đi thôi.

Hắn cuộn mình thành vòng tròn vây quanh ta. Sesshomaru đứng dưới không thấy gì nữa thì quyết định bay lên bầu trời để quan sát. Đứng trước Thanh Long dùng đuôi quét ngang từ ngoài vào chỗ ta, còn đằng sau lấy móng chân đầu của hắn quét đến sau lưng. Cách thức chiến đấu quái dị này là ta nghĩ ra. Ta thật không ngờ hắn mất đi trí nhớ mà còn nhớ đến những chiêu thức trong lúc chán nghĩ ra cho hắn, nghĩ đến đây ta trong lòng âm ảm khó tả. Ưu điểm của chiêu thức này là có thể tấn công từ bốn phương tám hướng khiến người khác khó lòng phòng bị, nếu là rắn hay thường luồng tấn công kiểu này sẽ lộ ra khuyết điểm đó là thân mình của hắn không đủ tính năng để phòng ngự. Các vây của bọn hắn sẽ không đủ cứng, tuy nhiên điều này sẽ không xảy ra ở trên người một con rồng nhất là Thanh Long vì Long tộc là tộc có khả năng phòng ngự cường hãn bậc nhất.

Ta nghĩ ra chiêu thức này, không lẽ ta không thể phá giải. Ta lách người tránh qua một bên, ngay sau đó đuôi và chân của Thanh Long lại đánh tới ngay chỗ ta đang đứng. Nếu như là sức mạnh ta có lúc trước ta sẽ kịp thời né nhưng hiện nay thì không, cho dù ta mới vừa nhận được huyền lực gió thần thoại và tốc độ cũng tăng. Ta biết muốn tránh chiêu này sẽ phải vừa áp dụng huyền lực và vừa áp dụng tốc độ mới tránh được mà huyền lực của ta mới có cam cao cấp nên không thể né hoàn toàn sự tấn công. Những miếng vây nhỏ ra từ đầu cho đến đuôi ở trên sống lưng của Thanh Long đã kịp cắt vào

cánh tay khiến nó chảy máu ròng ròng, vết thương tuy sâu nhưng chỉ ở ngoài da nên không đáng ngại.

Sau đó Thanh Long cứ dùng chiêu thức này chiến đấu với ta khiến cho toàn thân bê bết máu. Sesshomaru đã sớm muốn bay vào nhưng bị Tiểu Băng cản lại. Tiểu Băng nói cho hắn biết Rin luôn tồn tại cảm giác tội lỗi vì cái chết của Thanh Long, nếu không tự mình thu phục được thì chẳng thể bỏ đi cảm giác này nên hắn đành đứng trên cao tiếp tục quan sát.

Năm, mười, mười lăm, hai mươi, ba mươi... bảy mươi... bảy lăm... bảy mươi tám... Chính là lúc này. Đầu và đuôi Thanh Long thoát nhìn giống như bình thường nhưng đến lúc này nó sẽ vô tình dẫn ra khoảng cách rất nhỏ. Đó là sơ hở của chiêu thức này. Mà chỉ có mỗi cơ hội này thôi, nếu để mất thì về sau đừng mong có cơ hội thoát ra nữa. Người khác đã sớm choáng váng trước sự tấn công như vũ bão từ đầu đến giờ, hơi đâu mà để ý chi tiết nhỏ đó. Thêm nữa có ai lại dám nghĩ miệng rộng to lớn, đỏ như máu, răng nanh sắc nhọn, ánh mắt đầy sát khí và cái đuôi đầy những vẩy nhỏ lên chỉ chờ quật vào là chết tươi kia lại là đường ra. Cho dù có biết chắc cũng chẳng dám thử. Ta nhanh chóng bay về phía đó rồi thoát ra ngoài vòng tròn.

Thanh Long rất bất ngờ vì cô gái này lại biết nhược điểm duy nhất của chiêu thức này và lợi dụng nó để trốn khỏi. Nghĩ thì nghĩ còn thân mình Thanh Long vẫn tiếp tục tấn công. Đuôi và tứ chi kết hợp nhẹ nhàng không có chỗ hở nhưng ta lại có thể tránh thoát đơn thuần là vì lúc trước hắn cũng dùng mấy chiêu thức này rèn luyện thể lực và độ nhanh nhạy cho ta làm ta ăn biết bao nhiêu mệt và vết thương. Ngay bây giờ ta lại cảm ơn những lúc như thế nếu không với sự chênh lệch về huyền lực và tốc độ này ta đã sớm thương tích đến đứng không nổi nữa.

Ta vừa tránh vừa tiến đến thân mình Thanh Long, ngồi ở trên người hắn. Mục tiêu ta là cái đầu của Thanh Long, nơi có thể kí khắc ước. Bỗng nhiên, ta bị quật ngã mạnh xuống đất, ta lăn vài vòng để tránh những chiếc móng ròng đang đuổi theo. Khi đến khoảng cách an toàn ta đứng dậy quan sát. Có cái gì đó không đúng, hắn có bản năng quật ngã mình nên ta không nghi ngờ nhưng vừa rồi là chuyện gì?

Ngay từ đầu ta đã biết hắn không có ý định giết chết ta, vì trong mắt sát ý hiện rõ nhưng không hề đạt đến cảnh giới giết người. Hắn chỉ làm bị thương ngoài da nên ta biết dù hắn mất trí nhớ nhưng vẫn thường thức ta như lần đầu ta gặp hắn, ta biết hắn chỉ muốn ta bỏ qua chuyện kí ước.

Tuy nhiên, vừa rồi là sát khí, một sát khí của sự đuổi cùng giết tận, không chết không tha. Khi ta nhìn đến đôi mắt đen trong trắng lại thành màu đỏ hết kia thì ta đã biết chuyện gì đang xảy ra. Để chắc chắn ta lấy ngân châm trong không gian ra. Ngân châm này là Băng Hỏa Lưỡng Ngọc Châm, châm y như tên gọi, nó làm bằng ngọc, ngọc màu xanh dương là băng mang khí lạnh, ngọc màu đỏ là hỏa mang khí nóng. Lúc ở Thiên Hoa khi ta đi tìm Huyền Vũ thì thấy trong hang động có hai khối ngọc như thế này nó to bằng một vòng tay của người lớn. Sau đó ta đem về chế tác thành hàng vạn cây châm, vừa cứu người vừa dùng làm ám khí để giết người không gì tiện bằng.

Nếu người khác mà biết nguồn gốc của ngân châm này chắc thốt lên một tiếng là phá của, quá của quá. Hai khối ngọc đó không phải là ngọc bình thường, đó là ngọc hàng vạn năm mới tạo ra một khối bằng nắm tay, hàng vạn năm mới tạo ra được thuộc tính băng, hỏa. Đúng là vận khí may mắn hơn trúng số độc đắc mới có thể tìm thấy nó. Quan trọng hơn là nó có linh tính, nó sẽ tự chọn chủ nhân của mình, nếu nó không chọn mà chạm vào nó dù chỉ là một ngón tay cũng đủ chết rồi.

Ta phóng mười ngàn châm màu xanh và mười ngàn châm màu đỏ lên trên đỉnh đầu của Thanh Long. Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, sát khí lại tăng thêm một bậc. Ta lại dùng huyền lực để rút ngân châm và thu lại về tay mình. Thanh Long lại bay đến lấy hai chân trước dậm vào người ta. Ta né ra, đồng thời rút trong vòng tay Long Thảo. Ta biết nó là cái gì nhưng cần xác nhận một chút. Ta cầm hết hai mươi ngàn châm vào Long Thảo. Long Thảo trong tay ta lớn nhanh như thổi, lúc trước nó chỉ bé bằng bàn tay sau đó lại lớn hơn một mét, rồi từ từ héo úa và tan thành tro.

Chết tiệt, là ai dám hạ Diên Hồn độc lên người Thanh Long. Ta sẽ cho người đó sống không bằng chết. Sát khí của ta một lần nữa bùng nổ lan tỏa trong không gian.

Đuôi của Thanh Long quật từ trên xuống. Dường như đây là chiêu thăm dò đối thủ nên không hề có lực sát thương gì lắm. Ta dễ dàng né tránh sang một bên.

Thanh Long tuy biết là con người này không đơn giản và chiêu thức này của hắn không làm khó được nàng nhưng khi thấy nàng né một cách dễ dàng như vậy cũng rất bất ngờ. Hắn không đem tên cuốn luôn vào, thứ nhất là vì oan có đầu nợ có chủ, thứ hai là hắn cũng chưa quên một màn sát khí không lồ như hồi này đâu. Hơn nữa, hắn không có ý định giết cô gái ấy. Một người như cô ấy, hắn thường thức, chỉ làm ăn nhiều mệt một chút bỏ ý định kí ước kia đi thôi.

Hắn cuộn mình thành vòng tròn vây quanh ta. Sesshomaru đứng dưới không thấy gì nữa thì quyết định bay lên bầu trời để quan sát. Đằng trước Thanh Long dùng đuôi quét ngang từ ngoài vào chỗ ta, còn đằng sau lấy móng chân đầu của hắn quét đến sau lưng. Cách thức chiến đấu quái dị này là ta nghĩ ra. Ta thật không ngờ hắn mất đi trí nhớ mà còn nhớ đến những chiêu thức trong lúc chán nghĩ ra cho hắn, nghĩ đến đây ta trong lòng ảm áp khó tả. Ưu điểm của chiêu thức này là có thể tấn công từ bốn phương tám hướng khiến người khác khó lòng phòng bị, nếu là rắn hay thường luồng tấn công kiểu này sẽ lộ ra khuyết điểm đó là thân mình của hắn không đủ tính năng để phòng ngự. Các vẩy của bọn hắn sẽ không đủ cứng, tuy nhiên điều này sẽ không xảy ra ở trên người một con rồng nhất là Thanh Long vì Long tộc là tộc có khả năng phòng ngự cường hãn bậc nhất.

Ta nghĩ ra chiêu thức này, không lẽ ta không thể phá giải. Ta lách người tránh qua một bên, ngay sau đó đuôi và chân của Thanh Long lại đánh tới ngay chỗ ta đang đứng. Nếu như là sức mạnh ta có lúc trước ta sẽ kịp thời né nhưng hiện nay thì không, cho dù ta mới vừa nhận được huyền lực gió thần thoát và tốc độ cũng tăng. Ta biết muốn tránh chiêu này sẽ phải vừa áp dụng huyền lực và vừa áp dụng tốc độ mới tránh được mà huyền lực của ta mới có cam cao cấp nên không thể né hoàn toàn sự tấn công. Những miếng vẩy nhỏ ra từ đầu cho đến đuôi ở trên sống lưng của Thanh Long đã kịp cắt vào cánh tay khiến nó chảy máu ròng ròng, vết thương tuy sâu nhưng chỉ ở ngoài da nên không đáng ngại.

Sau đó Thanh Long cứ dùng chiêu thức này chiến đấu với ta khiến cho toàn thân bê bết máu. Sesshomaru đã sớm muốn bay vào nhưng bị Tiểu Băng cản lại. Tiểu Băng nói cho hắn biết Rin luôn tồn tại cảm giác tội lỗi vì cái chết của Thanh Long, nếu không tự mình thu phục được thì chẳng thể bỏ đi cảm giác này nên hắn đành đứng trên cao tiếp tục quan sát.

Năm, mười, mười lăm, hai mươi, ba mươi... bảy mươi... bảy lăm... bảy mươi tám... Chính là lúc này. Đầu và đuôi Thanh Long thoát nhìn giống như bình thường nhưng đến lúc này nó sẽ vô tình dẫn ra khoảng cách rất nhỏ. Đó là sơ hở của chiêu thức này. Mà chỉ có mỗi cơ hội này thôi, nếu để mất thì về sau đừng mong có cơ hội thoát ra nữa. Người khác đã sớm choáng váng trước sự tấn công như vũ bão từ đầu đến giờ, hơi đâu mà để ý chi tiết nhỏ đó. Thêm nữa có ai lại dám nghĩ miệng rộng to lớn, đỏ như máu, răng nanh sắc nhọn, ánh mắt đầy sát khí và cái đuôi đầy những vẩy nhỏ lên chỉ chờ quạt vào là chết tươi kia lại là đường ra. Cho dù có biết chắc cũng chẳng dám thử. Ta nhanh chóng bay về phía đó rồi thoát ra ngoài vòng tròn.

Thanh Long rất bất ngờ vì cô gái này lại biết nhược điểm duy nhất của chiêu thức này và lợi dụng nó để trốn khỏi. Nghĩ thì nghĩ còn thân mình Thanh Long vẫn tiếp tục tấn công. Đuôi và tứ chi kết hợp nhẹ nhàng không có chỗ hở nhưng ta lại có thể tránh thoát đơn thuần là vì lúc trước hắn cũng dùng mấy chiêu thức này rèn luyện thể lực và độ nhanh nhạy cho ta làm ta ăn biết bao nhiêu mệt và vết thương. Ngay bây giờ ta lại cảm ơn những lúc như thế nếu không với sự chênh lệch về huyền lực và tốc độ này ta đã sớm thương tích đến đứng không nổi nữa.

Ta vừa tránh vừa tiến đến thân mình Thanh Long, ngồi ở trên người hắn. Mục tiêu ta là cái đầu của Thanh Long, nơi có thể kí khắc ước. Bỗng nhiên, ta bị quạt ngã mạnh xuống đất, ta lăn vài vòng để tránh những chiếc móng rồng đang đuổi theo. Khi đến khoảng cách an toàn ta đứng dậy quan sát. Có cái gì đó không đúng, hắn có bản năng quạt ngã mình nên ta không nghĩ ngờ nhưng vừa rồi là chuyện gì?

Ngay từ đầu ta đã biết hắn không có ý định giết chết ta, vì trong mắt sát ý hiện rõ nhưng không hề đạt đến cảnh giới giết người. Hắn chỉ làm bị thương ngoài da nên ta biết dù hắn mất trí nhớ nhưng vẫn thường thức ta như lần đầu ta gặp hắn, ta biết hắn chỉ muốn ta bỏ qua chuyện khế ước.

Tuy nhiên, vừa rồi là sát khí, một sát khí của sự đuổi cùng giết tận, không chết không tha. Khi ta nhìn đến đôi mắt đen tròn trắng lại thành màu đỏ hết kia thì ta đã biết chuyện gì đang xảy ra. Để chắc chắn ta lấy ngân châm trong không gian ra. Ngân châm này là Băng Hỏa Lưỡng Ngọc Châm, châm y như tên gọi, nó làm bằng ngọc, ngọc màu xanh dương là băng mang khí lạnh, ngọc màu đỏ là hỏa mang khí nóng. Lúc ở Thiên Hoa khi ta đi tìm Huyền Vũ thì thấy trong hang động có hai khối ngọc như thế này nó to bằng một vòng tay của người lớn. Sau đó ta đem về chế tác thành hàng vạn cây châm, vừa cứu người vừa dùng làm ám khí để giết người không gì tiện bằng.

Nếu người khác mà biết nguồn gốc của ngân châm này chắc thốt lên một tiếng là phá của, quá của quá. Hai khối ngọc đó không phải là ngọc bình thường, đó là ngọc hàng vạn năm mới tạo ra một khối bằng nắm tay, hàng vạn năm mới tạo ra được thuộc tính băng, hỏa. Đúng là vận khí may mắn hơn trúng số độc đắc mới có thể tìm thấy nó. Quan trọng hơn là nó có linh tính, nó sẽ tự chọn chủ nhân của mình, nếu nó không chọn mà chạm vào nó dù chỉ là một ngón tay cũng đủ chết rồi.

Ta phóng mười ngân châm màu xanh và mười ngân châm màu đỏ lên trên đỉnh đầu của Thanh Long. Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, sát khí lại tăng thêm một bậc. Ta lại dùng huyền lực để rút ngân châm và thu lại về tay mình. Thanh Long lại bay đến lấy hai chân trước dậm vào người ta. Ta né ra, đồng thời rút trong vòng tay Long Thảo. Ta biết nó là cái gì nhưng cần xác nhận một chút. Ta cắm hết hai mươi ngân châm vào Long Thảo. Long Thảo trong tay ta lớn nhanh như thổi, lúc trước nó chỉ bé bằng bàn tay sau đó lại lớn hơn một mét, rồi từ từ héo úa và tan thành tro.

Chết tiệt, là ai dám hạ Diên Hồn độc lên người Thanh Long. Ta sẽ cho người đó sống không bằng chết. Sát khí của ta một lần nữa bùng nổ lan tỏa trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Khế Ước Thanh Long

Diên Hồn độc là một loại độc tính bá đạo khiến người ta mất kiểm soát bản thân chỉ biết giết và giết. Diên Hồn độc vô sắc vô vị, đầu độc vào tận hồn nên cho dù có hồi sinh như thần thú Thanh Long cũng sẽ bị ảnh hưởng. Thời gian phát tác của nó là hai tuần kể từ khi bị đầu độc. Một khi phát tác trong vòng một tiếng không giải thì sẽ nổ tan xác mà chết. Hơn nữa theo tình trạng của Long thảo thì trước khi Thanh Long chết một tuần đã bị người khác đầu độc. Rốt cuộc là kẻ nào dám ở trước mắt của ta mà đầu độc Thanh Long? Thôi từ từ nghĩ. Trước mắt phải đánh cho tên này yên ổn một lát rồi khế ước mới có thể giải độc được lận.

Ta bắt đầu đánh một cách nghiêm túc để có thể hạ gục Thanh Long trong thời gian ngắn nhất. Chân trước bên phải của Thanh Long vươn đến, ta lộn một vòng ra sau để tránh. Ngay sau đó ba chân còn lại đều vươn đến với ý đồ đè bẹp ta. Ta chạy qua chạy lại để tránh đồng thời bay thẳng lên trên đầu của Thanh Long nắm lấy sừng rồng, xoay người chuẩn bị ngồi lên đầu hắn để khế ước. Thanh Long lấy đầu đập vào núi đá gần đó để quăng ta xuống. Hắn thì bị thương chút ít nhưng ta thật sự sẽ tiêu đời ngay. Ta lật đật nhảy xuống.

Có vẻ Diên Hồn độc bắt đầu ngấm, hắn bắt đầu ngưng tụ huyền lực ở trong miệng ra tuyệt chiêu cuối. Sesshomaru thấy không ổn tung người xuống chỗ ta. Sesshomaru cũng bắt đầu ngưng tụ huyền lực để tấn công. Ta biết hắn luôn ở bên ta lúc ta gặp nguy hiểm để bảo vệ ta như lời hắn nói lúc trước nhưng lần này thật sự không giống. Thanh Long bị chế ước ở huyền lực đen nhưng tuyệt chiêu cuối không thể coi thường. Mỗi hồi sinh có thể chưa đủ ngưng tụ huyền lực tuy vậy hắn là thần thú không phải ma thú linh tinh kia. Ta đoán không sai, ta cảm nhận được huyền lực trong quả cầu đang ngưng tụ của Thanh Long kia đủ để san bằng trong phạm vi 300m thành bình địa, không một sinh vật nào có thể sống sót. Có lẽ, ta nên giao sinh mạng này cho Sesshomaru một lần vậy.

- Tiểu Băng đừng kết giới - Ta cần ngón tay để đưa máu cho Tiểu Băng và đưa cho Tiểu Băng một ánh mắt.

- Vâng, Con hiểu - Bao nhiêu năm ở cùng nhau chỉ một ánh mắt là đủ hiểu.

Con bé vẽ một đồ án phức tạp nhỏ máu của ta vào. Từ đồ án đó khuếch tán ra một kết giới ngăn cách bên trong với bên ngoài. Trong lúc Sesshomaru không để ý, Tiểu Băng nhỏ một giọt máu của ta lên cánh tay hắn, đồng thời cho thêm một đồ án nhỏ.

Trong kết giới là ta và Thanh Long, kết giới có bán kính khoảng 10 m. Sesshomaru ở bên ngoài kết giới đang dùng thanh Nanh Quỷ mà chém vào nó.

- Ra đây mau - Giọng điệu bình tĩnh ra lệnh nhưng cũng có thể cảm thấy hắn đang nổi giận.

- Ta có thể giao sinh mệnh mình cho ngươi không? - Ta nhìn vào đôi mắt hắn mà hỏi.

- Có - Hắn trả lời kiên định không có gì lay chuyển được.

- Vậy, ta tin ngươi - Tin tưởng đối với ta rất khó.

Trước giờ ta không thể tin tưởng ai, ta chỉ tin tưởng sự phụ ta và các ma thú ta khế ước mà thôi. Những người vào sinh ra tử nhưng ta cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được, lòng người vạn biến mà, nên khi Trường Thiên và những người theo phe hắn phản bội ta, ta cũng không hề đau lòng. Ta chỉ cười khổ khi phát hiện rằng thì ra mình chưa bao giờ hoàn toàn tin tưởng họ. Sesshomaru thì khác, hắn có gì đó có thể khiến ta vô điều kiện tin tưởng hắn dù mới gặp không bao lâu.

Sesshomaru bắt đầu yên ắng lại mà không chém vào kết giới nữa. Tuy nhiên hắn vẫn vận dụng huyền lực toàn thân. Tiểu Băng nói nhỏ hắn thì hắn mới thu lại và nhìn chăm chăm vào bóng hình màu đỏ trong kết giới kia. Lúc này, Jaken cũng chạy đến đứng cạnh hắn.

- Lấy huyết từ tim, thả trên ấn kí của hoa địa ngục, ta kêu gọi năng lượng của thiên địa - Ta vẽ cách điệu một đóa hoa bi ngạn trên mặt đất và nhỏ máu từ tim nơi mà làn da có ấn kí đỏ rực của hoa bi ngạn xuống.

Năng lượng thiên địa tụ tập vào đồ án hình hoa bi ngạn ở dưới chân. Rồi từ từ nâng Rin lên trên không trung. Đôi mắt ta chuyển màu, bên trái màu xanh lá cây, bên phải màu vàng. Tóc trở nên dài ra và trắng xóa. Tuy lúc này nhìn bộ quần áo đỏ rực rách nhiều chỗ khiến Rin trở nên chật vật nhưng cũng không làm mất khí chất vương giả khiến người ta hít thở không thông. Năng lượng thiên địa đã tụ tập thành một quả cầu to lớn dưới chân Rin, trong quả cầu thấp thoáng ẩn hiện một đóa hoa bi ngạn. Cùng lúc đó Thanh Long cũng phóng quả cầu huyền lực trong miệng của mình tới Rin. Huyền lực khổng lồ ập đến khiến cho vải vóc trên người Rin dần dần tan đi dù cách Rin rất xa. Khi nó làm tan đi lớp vải ngoài cùng thì quả cầu dưới chân Rin cũng bay về hướng của Thanh Long.

“Ầm” một tiếng động trời long đất lở phát ra, khiến phụ cận mọi người đều hoảng sợ chạy tới.

Sau đó, kết giới mờ ra bụi tứ tung mù mịt bay lên. Ta thì tiêu hết sức lực mà rơi xuống, ta tưởng mình sẽ được hôn đất mẹ một cách thân thiết thì rơi vào vòng tay âm áp và nhiệt độ quen thuộc.

- Đúng là yêu quái cầu mà, tìm được ta nhanh ghê - Thật ra ta cũng không muốn nói đùa như vậy nhưng ta biết hắn đang rất giận, nhìn cái mặt hầm hầm kia thì biết, mạng nhỏ của ta phải nhờ hắn trong mấy tháng nên cứ lãng chuyện khác là quốc sách.

- Lần sau không cho như vậy nữa - Hắn nghiêm túc nói.

- Ta tận lực - Đúng là tận lực thôi vì ta không quen đứng sau cánh chim của người khác, ta muốn đi trước hoặc cùng lắm sánh vai mà thôi.

Sesshomaru biết Rin nói cho qua loa nhưng có được câu này là được lắm rồi. Khung cảnh đang tâm tình lãng mạn thì Tiểu Băng kéo Jaken không biết từ đâu chạy đến.

- Đi nhanh, có nhiều người đang đến _ Tiểu Băng gấp gáp. Đùa, Thanh Long là thần thú, con mồi béo bở cho dù giết sạch bọn họ thì cũng sẽ có người lọt tin ra ngoài dẫn thêm mấy trăm cái kẻ thù nữa.

- Ồm, khế ước rồi chạy đi chỗ khác giải độc thôi - Ta nói.

Khoan, mùi máu này sao lại quen thuộc vậy, đau đầu quá, tại sao không thể nhớ ra cái gì, rốt cuộc là đã quên cái gì rất trọng yếu. Trước khi Thanh Long hôn mê đã nghĩ như vậy.

- Xin lỗi ngươi, ta không bao giờ ép buộc ai phải theo ta nhưng vì ta phải giữ lời hứa nên ta phải làm thôi.

Khế ước được kí kết. Trí nhớ được mở ra. Ta cho hắn vào vòng tay. Bình thường khi khế ước đều có không gian ma thú mở ra nhưng ta thường cho ma thú vào vòng tay vì nơi đó là không gian rộng lớn và có nhiều đồ vật được cất, có nhiều đồ ở thế kỉ XXI nên rất tiện nghi. Hơn thế, lần trước ta đã xây một phòng cho hắn ở trong ấy nên bây giờ cũng để hắn vào phòng cũ của mình. Sesshomaru ôm ta bay đi, Jaken thì nắm đuôi của hắn. Một đám người hoảng sợ chạy đến thì thấy một khoảng đất trống trải với bụi bay tứ tung ngoài ra không thấy bất kì cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Giải Độc. Cuộc Trò Chuyện Giữa Hai Người Đàn Ông

Sesshomaru bay cách xa hiện trường te tua kia. Trong lúc Sesshomaru không để ý Tiểu Băng bắt đầu kết một ấn nho nhỏ đưa vào tay áo chỗ máu ta bôi lúc trước. Kết ấn này hủy kết ấn lúc trước mà Tiểu Băng đã tạo để giảm sức công phá của Sesshomaru với kết giới tạo ra. Thật ra Sesshomaru với huyền lực lúc này sẽ không thể phá kết giới được nhưng cũng phải phòng ngừa vạn nhất. Thứ nhất, việc tấn công kết giới dù không thể phá thì cũng sẽ làm nó yếu đi, mà nó yếu đi rồi không chống đỡ được sức mạnh của ta với Thanh Long thì toi công. Thứ hai, ta cũng chưa biết hết chiêu thức của Sesshomaru, trong truyện thì như vậy, tuy nhiên bây giờ ta chẳng phải là Rin nữa, biết đâu hắn có thể phá vỡ kết giới thì sao. Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà.

Đến một khoảng đất trống trong rừng, ta nói Sesshomaru thả xuống vì ở nơi đây cũng cách khá xa rồi. Ta bắt đầu lấy ngân châm ra để châm cứu. Tên Thanh Long lúc này cũng đã ngoan ngoãn biến thành bộ dạng của đứa bé sáu tuổi, bộ dạng của hắn tròn tròn, hai má phồng lên như bánh bao nhìn đáng yêu hết sức. Hắn biến ra như vậy sẽ thuận lợi hơn cho việc châm cứu cũng như giải độc sẽ dễ dàng hơn.

Sau khi châm hắn thành hình con nhím, ta bắt đầu đưa huyền lực vào mỗi cây châm để nó xoay tròn. Khoảng năm phút sau, Thanh Long đã học ra máu đen, ta lập tức đưa thuốc giải vào. Thuốc giải này bao gồm thuốc Tinh Hồn mà lúc trước ta đã chuẩn bị được vật đầy đủ, sắc thuốc sẵn, thêm vào đó là máu giải trăm độc của ta làm thuốc dẫn sẽ giúp hắn bớt đau đớn hơn và thúc đẩy nhanh quá trình giải độc. Máu của ta giải trăm độc cũng như luyện hóa độc thành huyền lực. Tuy vậy với ma thú thì khác, vừa cần thuốc giải vừa cần thuốc dẫn mới có thể giải độc được. Thuốc dẫn là máu của người kí khế ước đồng nghĩa với việc ma thú không kí khế ước mà trúng độc thì đi tong. Làm xong tất cả ta mệt đến ngất đi. Trước khi ngất ta dặn Tiểu Băng trông chừng hắn đến khi hắn tỉnh dậy.

Sesshomaru thấy vậy ôm ngay Rin lại để khỏi phải tiếp xúc thân mật với đất mẹ. Hắn hỏi Tiểu Băng có chuyện gì thì Tiểu Băng nói do sử dụng sức mạnh quá độ thôi. Hắn yên tâm và chọn một cái cây gần đây ngồi vào để bóng râm che lại cho Rin khỏi bị nắng, còn Jaken thì bị đất bị quên lãng từ này đến giờ.

Nửa tiếng sau, Thanh Long tỉnh. Hắn biến thành một thiếu niên khoảng mười ba tuổi với bộ dạng tuấn tú. Mái tóc màu xanh lá cây và đôi mắt cũng như vậy. Một sắc đẹp khiến nhân thần cộng phần nhưng cũng thua so với Sesshomaru. Sờ đi lúc trước hắn biến ra bộ dạng sáu tuổi vì chưa hấp thụ đủ huyền lực, hơn nữa sau khi hồi sinh sẽ biến trở về bộ dạng đó, lúc này là lúc nguy hiểm nhất. Bây giờ thì không, đây là bộ dạng thật của hắn và sức mạnh thật của hắn. Thế mà hắn vẫn phải chịu cái quy ước chết tiệt kia nên hắn chỉ có thể có sức mạnh bị áp chế ở huyền lực đen mà thôi.

Hắn nhìn thấy Sesshomaru ôm Rin thì lập tức chuẩn bị phát động tấn công theo trí nhớ của hắn, chủ nhân không bao giờ an tĩnh trong lòng bất kì người nào, ai cũng phải cách xa ra năm bước không được lại gần, nếu lại gần thì đừng hỏi tại sao mất một cánh tay, mất một cái chân hay bước một bước vào địa ngục. Con người ấy không tin tưởng bất kì ai ngoài ma thú kí khế ước, vậy mà vẫn bị tên điên Trường Thiên kia đâm một vố rõ đau đấy thôi. Sesshomaru lúc này đang lo lắng nếu làm âm lên thì Rin có nghỉ ngơi được hay không. Tiểu Băng thấy vậy kéo tay hắn đi thăm thì.

Một lát sau hắn quay lại, bước đến gần chỗ Sesshomaru đang ngồi và nói:

- Ta muốn nói chuyện với người như hai người đàn ông.

Sesshomaru giờ mi lên nhìn ý bảo hắn tiếp tục, với người khác Sesshomaru hoàn toàn không muốn mở miệng.

- Ta không biết tại sao cô ấy lại tin tưởng người và bảo vệ cho người đến như vậy...

- Khoan, nói như vậy là sao? - Không phải là hắn đang bảo vệ cho Rin sao? Hơn nữa lúc trước hắn thấy Rin rất cảnh giác nhưng cuối cùng vẫn ôm hắn mà ngủ nên hắn nghĩ Rin mới đến thế giới này không có nhiều người quen ở bên nên mới vậy, cơ mà hình như là sai rồi.

- Người nên biết ngoài ma thú kí khế ước là ta và khí linh Tiểu Băng, không một ai có thể lại gần cô ấy trong năm bước, cô ấy đã ra quy định như vậy, ai vi phạm đều thương tích đầy mình và chết rất thảm. Cô ấy cũng không an tâm ngủ kiểu vậy đâu, một khi ngủ phải dựng kết giới, vũ khí đều mang bên người mới ngủ được, một tiếng gió thổi cô lay là đủ để cô ấy mở mắt rồi. Người thấy trận chiến vừa rồi không? Nếu không có người, theo tính cách của cô ấy thì sẽ đợi ta phát động tấn công xong, dựng kết giới nhỏ cho riêng mình và sau đó kí khế ước nhẹ nhàng chứ không lấy tuyệt chiêu của mình ra như vậy. Trong thế giới này cá lớn nuốt cá bé, cô ấy không giết người vô tội nhưng cũng không có nghĩa cô ấy sẽ cứu những người ấy. Nếu người là người khác đã chết hẳn rồi. Hơn nữa sau khi dùng tuyệt chiêu cô ấy sẽ không có một tí huyền lực nào trong vòng ba tháng, ta còn cần nghỉ ngơi thêm để dung hòa huyền lực trong cơ thể. Trừ khi liên quan đến sinh tử nếu không ta sẽ không xuất hiện. Nên nhớ cô ấy không bao giờ đặt sinh tử, tính mạng của mình vào tay người khác, ngay cả ta cũng vậy. Người là người đầu tiên khiến cô ấy làm như vậy. Ta hi vọng người biết quý trọng nó, nếu không chính tay ta sẽ tiễn người xuống địa ngục.

- Người sẽ không bao giờ có cơ hội đó - Sesshomaru khẳng định chắc nịch, hắn tưởng hắn hiểu về Rin thì ra hắn chưa hiểu hết, nếu hôm nay không có tên này cho hắn biết thì hắn cũng chẳng biết mình đặc biệt với Rin như thế.

- Ta hi vọng thế, thôi ta đi đây - Nói rồi Thanh Long định chui vào không gian giới chỉ, bỗng dừng hắn khựng lại - Này người kêu Kim Long ra ta nói chuyện một lát.

- Sao người biết? - Sesshomaru bắt ngờ, hắn kể ước Kim Long chỉ có mỗi Rin, Jaken, thêm Tiểu Băng thôi mà.

- Ta là thần thú đầy, mọi giống loài thuộc rồng đều dưới ta, công nhận người thật may mắn nha, Kim Long là một trong Tứ Linh, chỉ cần mấy bước nữa là tiến hóa thành thần thú rồi.

Sesshomaru âm ờ cho qua. Hắn biết Rin đem tặng cho hắn không phải vật phẩm nhưng lai lịch cũng lớn quá đi. Hắn chưa từng hỏi Kim Long về lai lịch của nó vì hắn không quan tâm, hắn tu luyện mặc hắn, ta tu luyện mặc ta, hai người nước sông không phạm nước giếng là được. Ngoài Rin ra hắn chẳng

muốn biết về thứ gì cả nên mặt hắn cũng điềm tĩnh như chuyện vừa rồi là gió thổi qua.

Thanh Long ngạc nhiên, xem ra chủ nhân đã chọn đúng người. Ai biết chuyện này không phải nhảy lên vui sướng vậy mà hắn không một chút động dung nữa.

Sesshomaru thả Kim Long từ không gian ma thú ra...

Cấp bậc ma thú để dễ mình sẽ quy định như con người nhé chỉ sửa một chút thôi.

- Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, trắng, đen.
- Huyền giả, huyền tướng, huyền vương, huyền đế, huyền thánh, huyền thần.
- Tứ Linh cấp 1, 2, 3, 4; thần thú.
- Chân thần.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi gọi Kim Long ra, Kim Long còn đang tự hỏi có chuyện gì mà Sesshomaru gọi nó ra trong nó đang tu luyện, Sesshomaru trước giờ chẳng quan tâm gì tới nó chỉ tưởng nó ở không gian chứa ma thú rồi thôi kia mà. Khi hắn ra ngoài thì thấy Thanh Long đang đứng trước mặt nó. Kim Long cúi người chào Thanh Long.

- Thanh Long đại nhân đại giá đến nơi này có chuyện gì không ạ?
 - Không có gì, người tu luyện sẵn tiện nhìn thế giới bên ngoài một chút, ta vừa khế ước xong với Rin nhưng ta còn cần phải hấp thu đủ huyền lực vì mới hồi sinh nữa.
 - Xin lỗi nhưng thần không có quyền tự do ra vào không gian chứa ma thú.
 - Tỉ nữa ta bảo Sesshomaru cấp cho.
 - Tại sao người lại khế ước với Sesshomaru, theo ta biết chủ ngữ trên đại lục Huyền Hoa này không thể khế ước được người, hơn nữa với tinh thần lực của Sesshomaru là xa xa chưa đủ để có thể khế ước người.
 - Thực ra lúc đầu là ta lựa chọn Rin. Nhưng khi nhìn thấy mảnh vải, cô ấy phóng ngập trời sát khí, ta thấy giờ khắc tử vong đến nơi nhưng ta không cam lòng. Ta còn phải trả thù những người truy đuổi ta, còn phải tìm những người bạn của ta. Lúc đó cô ấy bỗng nhiên thu lại sát khí và bảo rằng không thể khế ước người vì một lời hứa, rồi cô ấy hướng dẫn người này khế ước ta.
 - Đưa mảnh vải ta xem - Thanh Long cầm lấy mảnh vải - Là những người của Băng Hoa cung sao? Thì ra là vậy. Người nên cảm ơn Sesshomaru đó, nếu không có hắn giờ đây người đã về châu trời rồi. Cô ấy sẽ không để bất cứ mối nguy hiểm nào bên người.
 - Vậy cô ấy có quan hệ gì với Băng Hoa cung?
 - Nếu ta nói cô ấy là Băng Hoa cung chủ đời trước thì sao?
 - Hèn gì, lúc trước Băng Hoa cung sẽ không bao giờ đi truy bắt ma thú dù nó có quý hiếm thế nào, mọi sự đều tự nguyện ma thú lựa chọn kí kết khế ước hay không. Nhưng mười năm gần đây, Băng Hoa cung lại ra lệnh truy sát những ma thú quý hiếm để cho cung chủ kí khế ước, thì ra không cùng một người. Thần thích Băng Hoa cung cung chủ đời trước hơn, dù mới ra khỏi Phá Long mấy tháng để tìm hiểu về Băng Hoa cung để cứu bạn, thần cũng đã nghe về những chiến tích của Băng Hoa cung cung chủ đời trước, thật là một người đáng nể phục, người dân họ cứ tiếc nuôi cô ấy và oán than người mới.
- Một con người mà có thể để cho ma thú, kẻ thù ghét con người nhất có thể nể phục thì có thể hiểu được con người ấy đánh kính như thế nào...
- Bây giờ là ai làm chủ Băng Hoa cung?
 - Dạ, là Tô Phước Ngọc.

- Cái gì? Là tên đó sao? Tạm thời đừng nói cho Rin biết nghe chưa...

- Vâng

- Mà cái vụ giữ lời hứa là sao?

- Tôi cũng không biết. Chỉ nghe cô ấy nói nếu khế ước thêm người khác thì có người sẽ không vui.

Thanh Long có một trận âm áp trong lòng, lúc trước còn quá nhỏ để hiểu thế sự nên lúc đó nhong nhong đòi cô ấy chỉ kí khế ước được với tứ đại thần thú thôi, sau này đã nói lại rằng không cần nữa nhưng cô ấy vẫn để ở trong lòng.

- Mà người bạn của ngươi có phải là Kim Lâm, Kim Quy, Kim Phụng không?

- Dạ.

- Ta nói người nhà Sesshomaru, người là cái vận may gì đó - Thanh Long quay ngoắt ra trêu chọc Sesshomaru.

- Vận may? - Sesshomaru nói.

- Kim Long, Kim Lâm, Kim Quy, Kim Phụng là những ma thú duy nhất tính đến hiện nay đạt được cấp tứ linh đó mà bọn họ là bạn rất thân nên nếu người thuyết phục được thì bọn họ sẽ đồng ý ở bên người thôi.

- Rin không biết hay sao mà đưa ta khế ước? - Hắc không quan tâm đến thuyết phục mấy con ma thú kia, hắc thấy không cần thiết.

- Không, cô ấy biết, vì lúc kí khế ước cô ấy gọi tên ta mà không cần hỏi - Kim Long nhiệt tình trả lời.

Trong lòng Sesshomaru có cái gì đó đã được chôn xuống. Hắc biết ma thú cấp tứ linh chỉ có bốn con, tuy thua tứ đại thần thú nhưng chỉ cần một chút nữa là có thể tiến hóa đến cấp thần thú rồi. Vậy mà Rin vẫn đưa hắc kí khế ước. Rin muốn bảo vệ cho hắc phải không? Muốn đem đồ tốt nhất nhường hắc phải không? Nếu Rin đã suy nghĩ cho hắc như vậy thì hãy để hắc một lòng bảo vệ cho Rin, lúc trước chẳng qua là thấy thú vị, lúc này hãy để hắc toàn tâm toàn ý bảo vệ cho Rin.

Nói xong những điều cần biết. Thanh Long nói Sesshomaru đưa một giọt máu lên chỗ lúc trước kí khế ước với Kim Long và nói thêm một câu: "Ta là chủ nhân của ngươi, cho phép ngươi tự do ra vào không gian chứa ma thú". Sesshomaru làm theo cho xong vì nghĩ cũng chẳng cần thiết. Sau đó Kim Long và Thanh Long đều cùng quay về chỗ của mình.

Sesshomaru đang loay hoay không biết phải làm sao với một thân hình đầy máu của Rin. Những vết thương tuy chỉ ngoài da nhưng máu cũng thấm ướt hết quần áo, cộng thêm những vết cắt ở quần áo khiến cho nó rách te tua không chịu nổi kia nữa.

- Tiểu Băng đâu?

- Ngươi... Ngươi... Cái giọng ra lệnh đó là sao? Chủ nhân ta là cô ấy nhé, không phải là ngươi mà.

- Ai quan tâm? Quần áo cô ấy đâu?

- Đây nè. Hừ - Tiểu Băng lấy một nộ Kimono ra, tất nhiên, nó là màu đỏ.

- Mà vết thương này để vậy không bị nhiễm trùng sao?

- Cô ấy máu là bách độc bất xâm ấy, trúng độc còn không bao giờ trúng, lấy gì nhiễm trùng.

- Vậy được, ngươi có để đi rồi.

- Ngươi... Ta hết nói nổi rồi... Tức chết ta... Tức chết ta - Tiểu Băng vừa hậm hực vừa bay vào vòng tay.

Sesshomaru ôm Rin bay đi tìm dòng sông hay suối gì đó. Jaken tất nhiên cũng bám vào Sesshomaru, hắc không muốn bị bỏ lại như lúc trước đâu, hắc khổ sở chạy đi tìm cuối cùng lại bị coi là không khí. Hắc giận, vậy mà không thể nói. Hắc mà nói ra không biết Sesshomaru đại nhân của hắc sẽ xử hắc thảm thế nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngươi Là Ăn Mày Sao?

Sau khi bay một khoảng mười phút, Sesshomaru đã bay gần đến dòng suối nhỏ trong khu rừng. Khoảng 100 m nữa, bỗng nhiên hắn hất Jaken xuống cho tự chạy một mình còn hắn ôm Rin bay nhanh đến dòng suối.

Dòng suối trong xanh, ánh nắng chiếu xuống làm nó như khoác lên mình một tấm vải vàng ánh kim lấp lánh, hai bên bờ suối những cây xanh ngát rũ bóng soi mình xuống lòng suối. Thỉnh thoảng có vài tiếng kêu của côn trùng cất lên làm cho không khí thêm rộn ràng.

Sesshomaru cẩn thận dùng móng tay xé rách hết quần áo Rin đang mặc vì để lâu quá nên máu đã khô và dính vào trong quần áo rất khó để giặt sạch chỉ bằng xé luôn cho tiện. Hắn ngâm thân mình Rin xuống gần mép bờ suối, dùng nước cẩn thận rửa sạch vết thương để tránh cho Rin đau đớn mà tỉnh giấc. May mắn là những vết thương cũng không phải là những chỗ không được chạm vào. Thế mà khi hắn rửa vết thương một cảm giác khác lạ bay lên trong lòng hắn. Hắn cũng không nắm bắt được cảm giác đó là gì.

Sau một hồi vật lộn để rửa vết thương, hắn mặc bộ đồ lúc trước mà Tiểu Băng đưa cho hắn. Một bộ kimono màu đỏ có thêu những cánh bướm đen tinh xảo làm cho Rin trước mặt hắn thêm một tầng ma mị, hấp dẫn. Hắn ôm Rin vào một gốc cây để chờ Rin tỉnh. Lúc này bóng đèn Jaken cũng chạy đến nơi và an tĩnh chọn một gốc cây khác để ngồi.

Đợi đến tối, vẫn không thấy Rin tỉnh lại. Sesshomaru lại một lần nữa gọi Tiểu Băng ra, Tiểu Băng đưa cho hắn viên thuốc đặc chế cho đặc công lúc trước dặn dò cẩn thận rồi bay lại vào vòng tay. Đạo này không gian giới chỉ có dị động bất thường, Tiểu Băng phải cẩn thận xem xét mới được...

Năm ngày sau vào một buổi sáng tinh mơ, nước mắt của khí trời còn đọng trên lá, đôi lông mi trên mắt Rin khẽ rung rinh báo hiệu cho sự tỉnh giấc. Sesshomaru cảm thấy dị động, hắn lập tức nhìn Rin đợi chờ. Lông mi dần dần mở ra chứa đựng trong đó là một mắt ngập nước sáng hơn cả mặt trời trên cao kia. Trong đôi mắt mông lung ấy chứa đựng đầy cả hình ảnh của hắn. Hắn bỗng cảm thấy mỗi ngày thấy được cảnh tượng đẹp thế này thì cũng thật vui vẻ.

Sau khi ta cảm thấy ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh dậy đập vào mắt là hình ảnh của hắn khiến lòng ta hân hoan. Cảnh buổi sáng tinh mơ đẹp đến nỗi ở thế kỉ XXI chưa từng được chiêm ngưỡng vẫn chỉ đủ để làm nền để nổi bật lên vẻ đẹp của hắn mà thôi. Ta hồ hởi để chìm đắm cảm giác khác lạ ở trong lòng mình.

Ta bắt đầu bật ra khỏi vòng tay hắn bận rộn nấu ăn. Sau khi ăn xong, ta và hắn bay vào kinh đô Đại Huyền để xem tiến độ những cơ sở mà ta xây dựng. Dù gì cũng không có việc gì để làm khi mất đi huyền lực, hấp thụ huyền lực bên ngoài cũng không được thì dứt khoát đi xem thử bọn họ làm đến đâu rồi cho nhanh.

Một lần nữa ta và hắn lại dạo bước trên kinh đô Đại Huyền. Hôm nay ta thấy kinh đô này nhộn nhịp hơn hẳn. Dường như có sự kiện gì lớn sắp diễn ra nhưng ta chẳng quan tâm, chẳng liên quan gì đến ta nên ta kéo hắn một mực đi đến những nơi mà được yêu cầu xây dựng.

Tại một góc rẽ vào ngõ nhỏ, ta thấy một đám ăn mày đang xin tiền. Ta lướt ngang qua, dù cho một người cũng không cho được nhiều người, dù cho một ngày cũng không cho được nhiều năm vậy dứt khoát không cho thì hơn. Đừng trách ta sao ác độc, một xã hội phải có người giàu người nghèo đó là đương nhiên. Có người nói cho được một bữa thì được một bữa nhưng ta vốn là kẻ máu lạnh, không hề có lòng thương người bao la như thế thì cần gì phải giả vờ làm người tốt làm gì. Ta thả đưa bọn họ cần cầu để cầu cá còn hơn đưa bọn họ một con cá để ăn một bữa. Không làm không có ăn, đó là đạo lý. Để ta ghé xem thử những cơ sở ta xây có việc làm gì không để ta kêu bọn họ làm.

Trong một đám ăn mày ấy, bỗng nhiên ta thấy một người. Hắn vẻ ngoài khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Bề ngoài như mọi ăn mày khác, đầu tóc bù xù đầy rơm rạ, quần áo cũ kĩ, bạc màu, rách nát, bàn tay đen xỉ, bàn chân có bên có dép có bên lại không, cả người lấm lem, nhem nhuốc nhưng lại có một đôi mắt cực đẹp. Đôi mắt của sự mông lung trộn thêm sự quyết tâm trở thành kẻ mạnh, thêm một chút cô đơn mờ mịt mất đi phương hướng. Một đôi mắt phượng giống như lão nhân ta thấy trong hang động, đôi mắt lúc sáng lúc tối, lúc lại mờ sương. Một viên ngọc quý ẩn mình trong đá cần được khai thác, gột rửa.

Ta chuyển mũi chân, bước lại gần hỏi:

- Người là ăn mày sao?

- Đúng vậy - Người đó trả lời không một chút do dự.

- Người thật là ăn mày sao?

- Đúng - Lại không một chút do dự.

- Người thật sự là ăn mày sao?

- Không sai, ta chính là ăn mày đó - Hắn bảo rồi, muốn chiêm chọc hắn sao. Hắn là ăn mày nhưng cũng có lòng tự trọng của chính mình chứ. Hắn ngược mặt lên nhìn thẳng vào người trước mặt chuẩn bị phát một bụng hỏa, tuy nhiên trong đôi mắt người trước mặt lại một mảnh tĩnh lặng, không hề có một sự châm chọc nào, chỉ như hỏi vu vơ, hỏi bằng quơ nhưng lại như nhìn rõ mong ước của hắn, nội tâm của hắn kéo ra nắm trên tay và bảo hắn thừa nhận thôi.

- Ta hỏi lại lần nữa, người là ăn mày phải không? - Ta thấy hắn bắt đầu dao động nên quăng một quả bom. Hắn sắp thuộc về ta rồi, một viên ngọc quý, ta sẽ mài giũa cho hắn tỏa sáng. Nhân tài mà, ai chẳng thích.

- Không... Ta không phải.

Hắn nói đồng đặc lại rước lấy một tràng cười của người trước mắt. Hắn không hiểu tại sao lại như vậy. Không lẽ cô ta đang cười nhạo hắn làm ăn mày lại không chịu thừa nhận mình là ăn mày hay sao. Không lẽ hắn nhìn nhầm người. Hắn cười khổ, thì ra hắn cũng có được những ước mơ hão huyền như vậy.

- Thật không sai... Đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đến đỉnh cao mà quan sát chúng sinh.

Một giọng nói như thiên âm vang lên, cứu vớt con người hắn, cứu vớt linh hồn hắn. Trong giây phút này hắn tin chỉ cần đi theo người trước mắt hắn sẽ ở trên đỉnh cao kia mà quan sát chúng sinh. Cô bé này đã khai sinh ra hắn một lần nữa.

- Xin chào chủ nhân, cầu người ban tên, tôi xin thề sẽ đi theo người suốt đời.

- Tên ngươi là gì? Cứ lấy tên đó đi.

- Dạ không. Tôi hôm nay là một người mới, quá khứ kia tôi không muốn vứt bỏ nhưng tôi từ hôm nay tôi sẽ là người của người, là thanh kiếm trong tay người, quét sạch mọi khó khăn.

- Vậy thôi được, ngươi tên là Tranh Long nhé.

- Dạ...

Ta gọi cho Thanh Cầm đến đem hắn đi và lo cho hắn còn ta và Sesshomaru lại tà đi dạo mấy cơ sở xem tiến độ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sau khi đi dạo vòng quanh, ta phải thốt lên một điều rằng ở đại lục này người ta làm việc hiệu suất cực cao. Thậm chí còn cao hơn đại lục Thiên Hoa và thế kỉ XXI rất nhiều. Hầu hết ở nơi này người ta làm lao động chân tay bình thường như ở Trái Đất trước kia vậy nên họ rất khỏe về mặt thể lực. Ở đại lục Thiên Hoa, mọi người sinh ra đã có sẵn huyền lực nên trong cuộc sống dù là những người làm lao động chân tay bọn họ cũng không cần đem quá nhiều sức lực của bản thân ra mà truyền vào công cụ lao động một ít huyền lực làm cho công việc bọn họ có thể hoàn thành công việc. Thế nên thể lực của bọn họ không hề được rèn luyện. Nếu đại lục này mọi người có huyền lực trong không gian dày đặc, có thể tu luyện như ở đại lục Thiên Hoa thì ta không dám chắc đại lục Thiên Hoa vẫn là đại lục cao cấp nhất đâu. Tuy nhiên cuộc sống vốn vậy, giả sử chỉ là giả sử thôi.

Tối mịt, ta và hắn đi về nơi lúc trước để chờ Jaken. Cả ngày hôm nay không biết Jaken chạy biến đi đâu mất. Thôi thì về chỗ cũ đợi vậy. Ta thắc mắc một chuyện mà sáng giờ cứ đi dạo hoài làm ta quên mất.

- Nè, Sesshomaru... ngươi nói xem, lần trước cũng như lần này màu mắt của ngươi và tóc của ngươi vốn không giống người bình thường sao chẳng thấy tên đại sư nào đến bắt ngươi đi thế nhỉ?

- Vậy là ngươi muốn ta bị bắt đi?

- Không phải ý đó, với lại tên nào mà bắt được ngươi. Ta chỉ tò mò thôi vì giờ không chỉ ngươi mất và màu tóc của ta vẫn chưa trở lại màu đen nè. Thế mà ta đi dạo vẫn không ai thấy ta là bất bình thường cả.

- Trên đại lục này cũng có những người có màu mắt và màu tóc khác với màu đen, đó hầu hết là những gia tộc lãnh đời, khi bọn hắn đi ra thế giới bên ngoài thì luôn luôn rêu rao, héch mết lên trời. Bọn hắn cũng có tí thực lực nên người dân xung quanh dù có thấy cũng làm như không thấy, không muốn tai bay vạ gió.

- Vậy làm sao phân biệt được yêu quái với con người đây? - Cái này khác xa so với truyện ta đã đọc quá, cơ mà cũng phải thôi, truyện InuYaSha chỉ nói nhiều về nhân vật chính đâu nói rõ về thế giới của bọn họ đang sống đâu.

- Yêu quái có yêu khí, những người trừ yêu bắt ma tùy vào pháp lực của họ mà bọn họ có nhìn thấy được hay không. Ngươi cũng có yêu khí.

- Cái gì? Không thể nào, ta là con người mà. Kiểu này không lẽ ta sẽ biến đổi thành yêu quái hay sao? - Ta chỉ tò mò thôi chứ đối với ta con người và yêu quái cũng giống nhau, chỉ cần còn sống là được rồi.

- Không biết.

Câu trả lời trực tiếp làm ta muốn tức đến hộc máu. Nó lại kéo trí tò mò của ta lên đến đỉnh điểm rồi. Ta gọi Tiểu Bần đang ngây ngốc trong vòng tay ra.

- Rồi... biết người muốn hỏi gì rồi.

Ta có tính là một chủ nhân bất hạnh khi có cái tên khí linh này không?

- Nhớ lúc trước người nhờ máu của Sesshomaru để hủy thủy cung sa không? Máu của yêu quái thì có yêu khí, bình thường yêu khí vào cơ thể con người sẽ hoàn toàn biến mất chỉ để lại mùi trong vòng mười ngày mà thôi. Tuy nhiên, cơ thể của người không biết tại sao lại hấp thụ luôn yêu khí ấy và giữ lại ở trong người làm người có cả yêu khí. Yêu khí này hiện nay chỉ đang đẩy nhanh tốc độ hấp thụ huyền lực của người nên cơ thể không có gì dị trạng và chưa biết có tác hại gì không.

- Vậy người nói xem mấy tên đại sư có nhìn ra yêu khí của ta hay không?

- Vậy người quên công dụng của vòng tay là che giấu huyền lực à? Tất nhiên nó cũng sẽ che giấu luôn cả yêu khí - Tiểu Băng khinh bỉ nhìn chủ nhân của mình, sao có lúc lại ngốc như vậy ta?

- Thì ra là vậy - Ta nhếch mép cười âm hiểm, Tiểu Băng thấy sợ rồi, sao lúc này lại nói không chịu suy nghĩ vậy trời - Tiểu Băng ơi... (Tiểu Băng cảm thấy sao hôm nay trời lạnh thế nhỉ). Tiểu Băng à... (Sóng lưng của Tiểu Băng bắt đầu đông cứng miệng giũt giũt) Người tạo giúp ta một sưởi khoảng nóng trong vòng tay nhé, ta nghĩ mùa đông năm sau sẽ cần đó. Người giúp ta chỉnh trang lại hết tất cả các phòng nhé, ta thấy nó hơn lộn xộn rồi.

Tiểu Băng thật sự biết là không có chuyện gì tốt đẹp mà. Bây giờ là mùa xuân vậy mà trong thế giới vòng tay lại bắt tạo một sưởi khoảng nóng để mùa đông tắm. Mấy phòng quan trọng thì tất nhiên rất chỉnh tề rồi nhưng hơn mười phòng để đồ linh tinh là chủ nhân quăng lung tung chất đống. Mỗi phòng đều rất rộng mà đồ thì rất nhiều, đồ mà phân loại thì quả thật là một công trình vĩ đại đó. Hơn nữa phải hoàn toàn làm bằng tay, chủ nhân nói thế thì tất nhiên không cho phép điều động huyền lực làm rồi. Tiểu Băng thật sự muốn khóc rồi. Lần sau quản miệng thật chặt mới được.

- Rin, có mùi Jaken và cả đám InuYaSha.

- Chuyện gì đây? Nhanh đến đó thôi.

Sesshomaru ôm ta bay đi về hướng Jaken và đám InuYaSha. Cả ngày hôm nay Jaken biến mất vậy mà giờ lại ở cùng đám InuYaSha như vậy là có chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Mị Huyết Thiên Bị Nghiện. An Long Trúng Độc

- Ngạn Phong có chuyện không biết có nên hỏi hay không?

- Hỏi đi, lịch sự thế làm gì? Không phải ở gia tộc các người, đeo mặt nạ thế cho ai xem?- Mị Huyết Thiên hừ lạnh.

- Ha ha... Ngạn Phong ơi người cũng có ngày hôm nay, cứ suốt ngày giả trang thế làm gì, không mệt hay sao? Muốn cái gì thì nói cái đó. Ai cấm cản người đâu - Hàn Ân hòa theo Mị Huyết Thiên.

Ngạn Phong cảm thấy thật ám áp, lần đầu tiên có người không phải những tên bạn thân chí cốt kia nhìn ra hắn giả trang. Hắn thật sự mệt mỏi nhưng biết làm sao? Hắn phải làm vậy để âm thầm báo thù cho Ngạn Tuyết Phong - một con người hắn nợ cả mạng sống thì việc đeo mặt nạ giả thành người không màng thế sự, lịch sự, nhơ nhẫm là chuyện không thấm vào đâu.

- Ta xin hỏi cô có phải bị trúng "Ánh sáng thiên đường" không?

- Ta nói người, nếu người còn giả trang thì rút ra ngoài, ta cảm thấy người như vậy thật chướng mắt - Mị Huyết Thiên bắt mắt.

- Cô có phải bị trúng "Ánh sáng thiên đường" không? - Cùng một câu hỏi nhưng lần này hắn thật sự muốn lột mặt nạ của mình trước một người lạ, hắn không hiểu tại sao người này lại mang cho hắn cảm giác thân thiết đến lạ thường, hắn nở một nụ cười thật tươi. Không sai, đây mới là hắn, một con người không cưỡng không dùng kính ngữ với bất kì ai ngoại trừ người hắn khâm phục, một con người luôn luôn mỉm cười trước mọi hoàn cảnh, một con người muốn đứng trên đỉnh cao để không phải hối tiếc vì không thể bảo vệ những người mà hắn muốn.

- Không tệ... Như vậy đẹp mắt hơn rồi. Không sai, ta chính là người bị nghiện "Ánh sáng thiên đường". Tại sao người...

Mị Huyết Thiên chưa nói xong thì có một giọng nói cắt ngang.

- Tưởng gì thì ra chỉ là một con nghiện mà thôi.

Giọng mang theo nồng đậm khinh bỉ, làm tất cả mọi người quay mặt lại nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chủ nhân của giọng nói ấy là An Long khiến mọi người rất tức giận định la cho một trận. Tính hắn nóng nảy bọn họ biết nhưng như thế này là rất quá đáng, cuối cùng là hắn bị sao lại thốt ra cái câu này. Đám hoàng tử chưa kịp làm gì thì một bóng đen nhảy về phía An Long đánh tới tấp. Khi nhìn kĩ lại thì ra là Huyết Nguyệt.

Huyết Nguyệt không thể tha cho bất kì ai xỉ nhục Mị Huyết Thiên. Bọn họ thì biết cái gì? Bao nhiêu nỗi đau mà cô ấy chịu đựng có ai hiểu hay không mà dám đứng đó phán xét như đứng rồi. Nếu là người khác đã sớm chết dưới tay hắn, còn đây là người bạn bao nhiêu năm của hắn nên hắn đánh như vậy là đã nương tay lắm rồi.

- Đù rồi Huyết Nguyệt, hắn nói không sai, ta là con nghiện mà - Mị Huyết Thiên nở nụ cười thật tươi, không có ý gì trách móc làm cho cảm thấy hoang tưởng không dám đối mặt với cô mà quay mặt về phía khác - Hơn nữa, An Long còn bị Không Tâm Giận độc mà.

- Cái gì? - Cả đám bắt ngờ đến mức không ngậm được miệng.

- Không Tâm Giận là loại độc đã thất truyền từ lâu, nó làm cho người trúng không không chế được mình mà nóng nảy từ đó đưa ra những quyết định sai lầm. Tuy nhiên nó không phát tác, biểu hiện ra bên ngoài ngay mà từ từ làm cho những người xung quanh thậm chí ngay cả người đó không hề phát hiện ra. Cách phát hiện ra duy nhất là bắt mạch...

- Ta bắt mạch nhưng không thấy khác thường - Ngạn Phong lên tiếng.

- Hắn mới chỉ bị ba năm thôi, có phải ba năm gần đây cho dù hắn bị bệnh gì cũng không chịu cho bắt mạch không?

- Đúng vậy - Ngạn Phong nhớ lại và khẳng định, hắn tự trách sao mình không phát hiện sớm hơn, đó đúng là biểu hiện kì lạ nhưng hắn lại cho là bình thường. Thật ngu ngốc.

- Độc này người có thể trị không? - Ngạn Dũng hỏi.

- Có, vẫn là nửa năm. Lấy cớ cho tốt, đem bọn hắn quảng lại ở chỗ của ta - Mị Huyết Thiên nói - Còn người An Lý, người kẻ ước với An Long và hút máu hắn nên cũng có một ít độc chảy qua người, ta sẽ bảo Huyết Thiên đúng hạn mang thuốc cho người, uống trong ba tháng là được.

- Đa tạ - An Lý cảm kích sâu sắc, tuy hắn vẫn đề phòng người này vì không biết lai lịch rõ ràng nhưng được sự tán đồng của Uẩn Lãnh, nay là Huyết Thiên nên chắc sẽ không có vấn đề gì.

- Tại sao người bị nghiện "Ánh sáng thiên đường" mà vẫn nhìn khỏe mạnh như vậy? Theo ta biết, người bị nghiện trong vòng 3 năm sẽ từ từ ốm lại đến khô héo không còn giọt máu, dùng Băng Hỏa Liên thì sống lay lắt được thêm 2 năm nữa. Trong thời gian bệnh phải liên tiếp dùng "Ánh sáng thiên đường" nếu không sẽ tự hành hạ mình, con đau đó không một ai có thể chịu nổi nên người ta thường dùng nó để khỏi phải đau đớn. Hơn nữa, nó hoàn toàn không có thuốc chữa. Theo biểu hiện của người thì bệnh phải trên 15 năm rồi kia mà - Ngạn Phong hỏi.

- Thật không sai - Mị Huyết Thiên tán thưởng làm cho Ngạn Phong có chút không dám nhận, năm hắn bị nhốt trong một hang động vô tình đọc được một cuốn sách ghi về nó mà thôi, với người bác sĩ thật là một điều mới mẻ nên hắn thuộc nằm lòng và nghiên cứu thuốc giải, hắn thích những điều khiêu chiến nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không có một kết quả nào - Nếu người muốn biết, tại sao không ở lại đây trong vòng nửa năm, vừa chăm sóc hai người bạn vừa nghiên cứu về thuốc. Ta có rất nhiều việc nên không ở lâu, một tuần ta chỉ về đúng một ngày xem bệnh rồi kê thuốc, còn không có người chăm sóc cho hai người bạn người, dù sao nơi này ai cũng bận.

- Vậy được thôi. Ta sẽ ở lại - Ngạn Phong gật đầu.

Từ khi bước vào Ngạn Phong đã để ý nơi này toàn sách thuốc quý hiếm, có vài cuốn trên Hồng Xích này chỉ có ba bản hoặc một bản. Rốt cuộc nơi này là nơi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp Đám Người Inuyasha

Ta và hắn đang bay gần đến nơi ở của bọn InuYaSha. Hắn có vẻ rất khó chịu khi phải gặp đám người ấy nên ta đề nghị hắn thả ta xuống để ta kéo Jaken về rồi hắn đợi ở nơi xa một chút để cùng đi về luôn.

- Có mùi của Sesshomaru và một con người đang tiến đến - InuYaSha nói.

- Cái gì? Không phải hắn rất ghét con người sao? - Kagome trả lời.

Miroku và Sango không hỏi vì bọn họ mấy lần trước đã nhìn thấy dù chỉ là bóng lưng. Đại sư Miroku đã cảm nhận được đứa bé đó không hề có yêu khí nhưng hắn nghĩ cô bé đó dùng một đặc thù gì để giấu đi yêu khí thôi chứ không phải là con người. Sesshomaru là một kẻ ghét cay ghét đắng con người.

Sesshomaru ôm ta bay lên trên cao đến gần bọn họ thì ta dùng một khối lụa đỏ kéo ra quấn vào tay hắn rồi cầm lấy đầu bên kia để nhảy xuống. Bình thường độ cao này không làm khó dễ được ta, đặc biệt là khi có thêm huyền lực nữa. Giờ thì ta thậm chí yếu hơn ngay cả khi ở thế kỉ XXI nữa nên dùng cách này là tốt nhất. Sau khi ta tiếp đất thì thu lại mảnh lụa, còn Sesshomaru thì bay đi xa một chút để chờ bọn ta.

Đám người InuYaSha đều nhìn lên trời xem ta. Thật là... đâu phải mình tinh đâu mà tiếp đón nồng nhiệt dữ vậy...

Ta nhìn quang cảnh trước mắt và đã hiểu đây là lúc mà Jaken trộm thiết toái nha trong phim. Jaken đang cầm một đầu áo của InuYaSha và đầu kia thì buộc thanh thiết toái nha vì Jaken không thể chạm vào nó. Đám InuYaSha đang đuổi theo Jaken.

- Jaken... trả kiếm và đi về thôi - Ta nói.

- Không... không... ta phải đưa nó cho đại nhân Sesshomaru - Jaken.

- Ta nói đưa kiếm đi về - Ta nghiêm giọng... thấy Jaken còn đang lưỡng lự - Jaken... hắn sẽ không cần thủ đoạn hèn hạ để lấy kiếm... đưa đi...

Jaken dường như đang làm ra quyết định của mình, hắn phân vân một lúc rồi lắc lắc đầu, nhắm mắt quăng thanh kiếm cho InuYaSha. Ta dẫn hắn đi đến chỗ Sesshomaru thì bị gọi lại:

- Khoan đã, người là ai? - InuYaSha nói.

- Người không đủ tư cách để biết - Ta không thừa hơi nói chuyện với người khác, ta chỉ nói với Sesshomaru mà thôi, nói với người ta không quan tâm một câu cũng đã là thừa rồi. Ta vừa nói vừa bước về phía Sesshomaru. Dừng một chút đủ làm tốn thời gian của ta, điều đó không cần thiết.

- Này, đứng lại... ta muốn hỏi vì sao... - InuYaSha muốn hỏi vì sao một cô bé lại đi theo Sesshomaru.

InuYaSha bay đến chắn trước mặt Rin và định nắm vai Rin lại không cho đi nữa. Tuy nhiên, Rin bỗng làm ra động tác né tránh sự đụng chạm của hắn. Rin lắc người qua một bên. Đầu bỗng như kinh khủng làm cho thăng bằng không giữ được. Lúc tưởng hôn thân mật với đất mẹ thân yêu thì một bàn tay giữ lại. Thanh kiếm Nanh Quý bay đến chỗ InuYaSha làm cho hắn phải lùi về phía sau để né và làm cho câu hỏi bị đứt đoạn.

Sau khi ta đứng vững thì bị Sesshomaru ôm lên tay. Ta rất ghét những ai đụng chạm đến ta. Người đụng đến ta phải chết. Nhưng hắn lại là InuYaSha, em cùng cha khác mẹ của Sesshomaru. Dù Sesshomaru có ghét hắn đến cỡ nào thì cũng là anh em, ta không thể giết chết hắn làm thay đổi tình tiết truyện cũng như làm bất kì điều gì để Sesshomaru khó xử được.

- InuYaSha... chỉ một chút nữa người đã phải gặp tử thần rồi, lần sau phải biết rằng không được lại gần ta quá năm bước, không được đụng đến ta, nếu không ta không ngại tiễn người xuống địa ngục đâu - Ta cảnh cáo hắn.

InuYaSha kinh ngạc vì sát khí khổng lồ từ một đứa trẻ khoảng 6, 7 tuổi. Hắn tin nếu lần sau hắn còn đụng chạm thì hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Rốt cuộc đứa trẻ này là ai vậy? Một đứa bé tóc bạc trắng, con người hai màu vàng và xanh lá, bộ đồ kimono màu đỏ làm tôn lên khí chất vương giả, khí chất của một vị thần. Đứa bé hoàn toàn không giống những người trong gia tộc lãnh đời. Khí chất của bọn họ cũng là những kẻ ở trên cao nhìn xuống, tuy vậy nó lại tục không chịu được.

- Em có thể cho chị biết mình là ai và tại sao lại đi theo Sesshomaru không? - Kagome nhẹ giọng nói.

- Thứ nhất, ta chỉ có một mình chưa bao giờ có ai làm chị em cả nên đừng gọi thân thiết thế. Thứ hai, ta không còn nhỏ, thậm chí hơn tuổi có thể hơn đám con người các người nên đừng nâng mình lên cao như vậy mà nói chuyện với ta. Thứ ba, ta đã nói rồi, không cần thiết phải biết, chuyện của ta không cần các người lo - Ta nói xong thì gạt nhẹ chiếc đuôi của hắn để hắn bước đi.

Sesshomaru không ngờ Rin lại là người khó gần như vậy. Hắn đã nghe Thanh Long nói nhưng hắn cũng bán tín bán nghi vì Rin ở bên cạnh hắn lúc nào cũng đùa giỡn, dù có nghiêm khắc, dù có giết người khác, yêu quái khác với thủ đoạn tàn nhẫn, máu tươi thì cũng chỉ là đứa bé luôn ý lại vào hắn, luôn ở bên hắn tìm kiếm sự an toàn và tin tưởng mà thôi. Hắn cứ tưởng Rin sẽ không khó gần đến mức này nhưng có vẻ hắn sai rồi. Thế nhưng hắn không buồn... Một niềm vui nho nhỏ len lỏi lên trong lòng hắn. Thì ra hắn là người đặc biệt với Rin như vậy.

Sesshomaru chuẩn bị bay đi... Bỗng nhiên, "Keng..." - âm thanh cực nhỏ như cái gì bị rơi xuống.

- Người bị rớt thứ gì kia Rin - Sesshomaru nói.

Ta quay đầu nhìn lại thì thấy mảnh đá từ đen thui vào tay ta lại biến thành trong suốt như pha lê mà ta nhặt được ở Vực Yêu Lan rơi xuống. Chắc tại vì Tiểu Băng đang thu dọn những căn phòng trong vòng tay không cẩn thận điều khiển không gian nên bị rơi ra đây mà. Kì thật không phải như vậy. Không gian vòng tay bỗng dưng bị bóp méo. Tiểu Băng lật đật bay đến xem thì mảnh ngọc ấy tự động bay ra ngoài rồi. Tiểu Băng trong vòng tay đang ra sức tìm hiểu tại sao dị tượng ngày càng nhiều. Còn ta ở ngoài đây định bỏ đi không cần nhặt thì ta thấy mảnh đá lại biến thành màu hồng phấn sáng lấp lánh... Thật kì lạ... Bỗng Kagome nói:

- Mảnh ngọc tứ hồn kia...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lấy Lại Mảnh Ngọc Tứ Hồn. Máu Kỳ Lân

Kagome nói gây sự chú ý của ta. Theo ta đọc thì Ngọc Tứ Hồn chỉ có màu hồng và màu đen, không hề có màu trắng trong suốt như vậy. Có lẽ nên đem về nghiên cứu kĩ lưỡng xem sao. Một khi ta đã cảm giác được như vậy thì có nghĩa là một bí mật sẽ được ta dần dần hé mở, rất nhiều lần ta khám phá ra được những bí mật như thế làm cuộc sống của ta bớt tẻ nhạt, nên lần này chắc cũng không sai đâu.

Nghĩ là làm, ta lấy tấm vải đỏ cuốn mảnh ngọc về lại.

- Đưa mảnh ngọc cho ta, ngươi giữ làm gì? - InuYaSha.

Hắn vừa nói xong, một tiếng xé gió bay đến. Dù đã né nhưng cũng cắt vào phần má làm chảy máu. Khi nhìn lại là một đoàn đao nhỏ bay xuyên qua cây thứ nhất và cắm phập vào cây đằng sau. Hắn không dám tưởng tượng rằng mình không né được sẽ như thế nào.

Sau đó đoàn đao rút ra bay ngược về theo hướng lúc trước, khi nó bay ngang mặt hắn ánh sáng hắt lên làm hắn nhìn rõ có một sợi tơ rất mỏng cột vào đuôi của đoàn đao. Đoàn đao bay về và rơi vào tay của Rin.

- Nó là của ta, tại sao lại thành của ngươi? Muốn lấy thì lần sau đến núi Phú Sĩ đánh với ta rồi ta sẽ suy nghĩ có nên đưa ngươi không.

- Ngươi biết nó là mảnh ngọc dẫn dụ yêu quái đến không? Rất nguy hiểm, đưa cho ta.

- Yêu quái còn con mà đủ sức để gây nguy hiểm cho ta. Ha ha...

Ngông cuồng. Một tiếng cười ẩn chứa sự khinh miệt lẫn tự đại. Nhưng biết làm sao? Dù đã mất đi huyền lực, vậy mà cũng đủ làm InuYaSha bị thương, là InuYaSha quá yếu hay Rin quá mạnh? Sesshomaru đương nhiên là chọn về sau rồi. Tuy nhiên hắn không biết, đây là suy nghĩ sẽ dẫn đến nguy hiểm cho Rin sau này.

- Đi thôi - Ta nói.

Đi chưa được vài bước thì đám yêu quái ở đâu xông ra...

- Đưa Ngọc Tứ Hồn đây...

- Đưa Ngọc Tứ Hồn cho ta...

- ...

- Các ngươi muốn nó? - Ta lấy nó ra từ trong tấm vải lụa tung lên tung xuống, nhìn mắt của đám yêu quái chuyển động theo mà ta buồn cười không chịu được.

- Muốn cười thì cười, nhịn khổ - Sesshomaru.

Giọng nói như ra lệnh của hắn làm ta buồn cười hết mức, có ai ra lệnh để cho người khác cười không? Lần này ta cười rất to không phải vì đám yêu quái mà vì câu nói với bộ mặt nghiêm túc này của hắn làm ta không nhịn được.

Đầu đám InuYaSha chảy đầy hắc tuyến, có cần không kiên nhẫn ai vậy không ta? Đúng là hai kẻ quái dị dồn một chỗ sẽ làm người ta tức chết.

Đúng như vậy đám yêu quái bị kích thích đến nổi lên hết cùng một lượt. InuYaSha và đám người định ra tay vì thấy Sesshomaru ôm ta và không hề có tay nào để có thể chiến đấu. Ta hài lòng cười thầm vì dù cãi nhau hay muốn giết chết đối phương như thế nào đi nữa thì cũng là anh em, cũng là sự ghen ghét, đố kỵ khi đưa cho InuYaSha thanh Thiết Toái Nha và đưa cho Sesshomaru Thiên Sinh Nha, vì Sesshomaru nghĩ một bán yêu không xứng đáng sở hữu thanh kiếm Thiết Toái Nha, một kẻ không hề biết sử dụng nó và vẫn có được, dù có cơ hội giết chết đối phương nhưng không bao giờ giết. Tương tự InuYaSha dù bị Sesshomaru đánh đến trọng thương mấy chục lần còn một chút nữa bước vào Quỷ Môn Quan thì khi thấy Sesshomaru bị nguy hiểm vẫn giúp. Ai nói anh em họ không có tình cảm chứ? Chỉ là tình cảm này hơi đặc biệt, à không quá đặc biệt mới đúng..

Ta dùng các sợi tơ móc vào những cây cối gần đó làm thành vồng khiến yêu quái nào bước vào cũng chịu cảnh chia năm xẻ bảy, còn Sesshomaru ôm ta đi thẳng một đường. Những tiếng kêu như heo bị thọc tiết kia cũng không ảnh hưởng đến niềm vui của ta.

Tiếng cười như chuông bạc vọng lại như tiếng gọi hồn làm người ta xôn cả tóc gáy. Có ai vừa giết người vừa cười vui vẻ đến vậy không? Chắc cô bé này là người đầu tiên. Đám InuYaSha ngại ngần thu vũ khí lại. Một tiếng nói trong trẻo vọng đến...

- Nhớ ba tháng sau đến núi Phú Sĩ, chỉ cần làm ta hài lòng, ta sẽ trả cho ngươi...

Ta và Sesshomaru đến núi Phong Sơn, một ngọn núi cách không xa chỗ vừa rồi.

- Ngọc Tứ Hồn này lạ nhỉ? Ta muốn nghiên cứu thành phần của nó xem sao?

- Ngươi làm, ta canh cho.

Ta vào phòng thí nghiệm trong vòng tay, cạo lấy một ít mẫu trong mảnh ngọc, bắt đầu hóa lỏng nó. Ở thế giới này không phân tích các thành phần hóa học như ở thế kỉ XXI Trái Đất. Cái gì cũng phải đun lỏng ra, rồi dùng thuốc ngâm, tùy theo loại thuốc dùng chiết tách thành phần mà người muốn chiết tự pha trộn thì sẽ chiết được những thành phần khác nhau. Kiếp làm Hoa Băng Nhung tuy ta không nhận mình đứng nhất nhưng thứ thuốc ta pha chế có thể chiết tách hầu hết các thành phần có trong một chất. Cấp bậc bây giờ của ta không thể tạo ra được dung dịch chiết tách cao cấp nhưng may mắn lúc trước ta làm còn thừa được vài chai.

Ta đun nó bằng dung nham núi lửa có sẵn trong vòng tay. Hai tiếng trôi qua mà nó không hề suy chuyển một chút nào. Ta thấy làm lạ. Dung nham này có thể hóa lỏng được những thành phần cứng nhất ở Thiên Hoa đại lục, một đại lục thấp lại có thể làm cho dung nham này hoàn toàn không thể hóa lỏng. Ta đem một ít lửa của Thanh Long vào đun thử thì hai tiếng trôi qua một phần nhỏ, rất ít được hóa lỏng. Ta mừng rỡ, kiên trì đun tiếp.

Qua khoảng nửa ngày, cuối cùng thì nó cũng hóa lỏng hoàn toàn, thành màu trong suốt. Ta chế dung dịch vào khoảng nửa chén thì thấy những phần trong nó đang từ từ chiết tách ra. Một tiếng sau, ta xem lại thì thấy nó chưa được chiết tách hoàn toàn, tách hoàn toàn thì màu trong suốt của mẫu sẽ thành bột đen mà thôi. Ở đây, ta thấy còn hai màu đỏ trắng đang tạo thành hình xoắn ốc chính giữa còn ở ngoài thì nó còn đang quện vào nhau thành trong suốt. Ta loay hoay thêm bốn tiếng nữa vẫn không tìm ra cách. Ta tháo bao tay ra ngoài, cầm nó để vào tủ bảo quản mẫu.

Bỗng nhiên, thứ chất lỏng còn lại tự chuyển động lan đến tay của ta. Ta chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì chất lỏng đó làm xước ngón tay rồi hút máu. Ta gặp chuyện này nhưng không hoảng loạn, nếu là họa, ta sẽ tự biến nó thành phúc. Sau đó chất lỏng đó bay lên, biến thành màu đỏ long lanh như ngọc ruby. Bột màu đen từ từ rơi xuống. Cuối cùng chỉ còn lại một chấm đỏ nhỏ xíu khoảng bằng ta dùng bút bi chấm xuống một cái mà thôi. Ta thấy những thành phần còn lại rất dễ gặp nên ta nghĩ đây mới là tinh hoa của nó. Ta đem nó ra cho Sesshomaru xem thử.

- Đây Sesshomaru, người xem nó là cái gì?

- Ta không biết.

- Ta cũng không biết cái gì lạ như vậy... Ta chưa từng thấy nó. Tiểu Băng người biết không?

- Ta cũng không biết thưa chủ nhân.

- Là nhĩ?

Ta vừa dứt lời thì Thanh Long bay ra vỗ vập lấy nó như bắt được vàng.

- Chủ nhân người kiểm cái này ở đâu ra? Ở đâu ra vậy?

Thái độ của hắn làm ta bất ngờ. Một người giống trẻ con như hắn nhưng chưa bao giờ trở nên hấp tấp như vậy.

- Ta chiết tách nó từ mảnh Ngọc Tứ Hồn đây này. Mà nó là cái gì vậy?

- Là máu của Kỳ Lân. Máu Kỳ Lân đó - Thanh Long vui mừng nhảy cẫng lên.

Kỳ Lân là Thần Thú thứ năm, sau cuộc hỗn chiến với tứ đại mãnh thú thì tứ đại mãnh thú chết còn Kỳ Lân vì bọn hắn mà hi sinh cả thân mình để phong ấn tứ đại mãnh thú. Nguyên vọng cuối cùng của hắn là tìm được đứa con trai mà phu nhân của hắn trong lúc giận dữ không biết trốn nơi nào làm cho hắn tìm cả mấy ngàn năm trôi qua vẫn không tìm được. Chỉ cần tìm đủ mười giọt máu của hắn còn sót lại trên khắp các lục địa thì sẽ biết được đứa con trai và phu nhân của hắn đang ở đâu. Tứ đại thần thú còn lại đều tìm rất nhiều nhưng không thấy, không ngờ ở đây lại có một phần của một giọt máu Kỳ Lân.

Ta biết hắn rất vui, ta cũng vui lây. Thanh Long lúc trước có bảo ta về nguyên vọng của Kỳ Lân, ta cũng dùng hết sức đi tìm nhưng vẫn không thấy. Ta thậm chí nghĩ ngờ nó thật sự có tồn tại không. Giờ ta biết là đã có rồi nên chỉ cần cố gắng tìm là được... Chắc chắn ta sẽ tìm ra đứa con trai của Kỳ Lân để trả món nợ đó giúp cho Thanh Long. Nếu không có Kỳ Lân, Thanh Long chắc sẽ không thể hồi sinh mà trở thành đồng đội ta tin tưởng cho gần người mà không phòng bị, ta cũng coi hắn như người thân ở nơi xa lạ này để bớt đi nỗi cô đơn khi không có sự phụ ở bên được.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Huyết Lệ

Sau đó Thanh Long lại quay về không gian giới chỉ tu luyện. Ta nằm trong người Sesshomaru ngủ một giấc. Tối qua không ngủ rồi, thân thể này giờ yếu hơn sên nữa. Thật mệt mỏi.

Sesshomaru đang đắm chiêu về một phần của một giọt máu Kỳ Lân lúc này. Khi hắn đón nhận nó từ Rin, khí huyết của hắn sôi trào sùng sục. Có gì đó đang kêu gọi hắn hấp thụ nó đi. Hắn không biết điều đó là sao nhưng cái đó là Rin cần thiết để tìm con trai của Kỳ Lân nên hắn cũng chẳng muốn dưng vào. Bao nhiêu ngày chưa ăn được món Rin làm thật nhớ. Hắn cười khổ, từ một yêu quái chưa bao giờ ăn đồ ăn của con người, giờ mới mấy ngày Rin mất sức không thể nấu lại thấy nhớ.

Sáng hôm sau, ta lại dậy nấu cơm. Sau khi ăn xong xuôi thì ta và hấn lên đường đến chỗ Tranh Long và Thanh Cầm... Giao hấn cho Thanh Cầm ta không yên tâm lắm. Tuy Thanh Cầm giỏi việc chăm sóc và quản lý nhưng chưa chắc điều đó đúng với con người.

(Bên chỗ ở của Thanh Cầm)

- Ta nói cho người biết, thân phận người rất đặc thù, đừng gây rắc rối cho chủ nhân của ta - Thanh Cầm la hét.

Thanh Kỳ, Thanh Thi, Thanh Họa phụ họa gật đầu.

- Ta mà thêm, chỉ có thân phận của người mới gây rắc rối cho chủ nhân.

Thanh Kỳ, Thanh Thi, Thanh Họa lại phụ họa gật đầu...

- Nay, các người là anh chị em của ta mà sao lại bênh hấn...

Thanh Kỳ, Thanh Thi, Thanh Họa lại gật đầu, thờ dài.

- Vì người nói vô lý nên chẳng ai theo người...

Thanh Kỳ, Thanh Thi, Thanh Họa lại gật đầu, thờ dài.

- ...

Mới sáng sớm Thanh Cầm đã kéo ba người bọn họ lên phân trần và cãi nhau với Tranh Long. Bọn họ thật chẳng biết phải bênh ai... Khi nhìn thấy Tranh Long họ cũng thật giật mình nhưng nhanh chóng bình tĩnh và mặc niệm cầu xin cho những tháng ngày sau thật yên ổn. Hai người này mà gặp nhau là cãi trời long đất lở, công nhận Trái Đất thật tròn, mới có một năm lại để hai người cách xa hàng ngàn cây số gặp lại trong tình huống này làm ai cũng phải dờ khóc dờ cười.

Hai kẻ đang cãi nhau hăng say thì bỗng nhiên một cái bóng to lớn át hết tất cả nắng trên đỉnh đầu. Tất cả mọi người nhìn lại thì thấy một bóng dáng to lớn với gương mặt đẹp hết phần người khác đang ôm một đứa trẻ nhỏ nhắn. Tất cả mọi người đều dừng lại và chạy đến cúi đầu chào.

- Kính chào chủ nhân.

- Thì ra quan hệ mọi người tốt như vậy à... mới có một ngày mà lại cãi nhau hăm nóng tình cảm rồi - Ta trên miệng treo nụ cười như có như không trên đầu.

- Thật xấu hổ... bọn chúng tôi quen nhau từ trước ạ...

- Tranh Long, người uống viên thuốc này đi, rồi theo bọn họ đi tập về thể lực, còn huyền lực của người sau khi uống đủ một trăm viên này lại gọi ta, ta có cách làm nó trở lại... - Ta ném hai bình thuốc cho hấn.

Tranh Long hấn từ khi mất huyền lực cứ nghĩ mình là phế vật. Lúc đầu, hấn theo chủ nhân vì hấn nghĩ không có huyền lực hấn có thể làm quân sư cho cô. Giờ cô lại mang đến niềm hi vọng cho hấn, dường như cô khai sinh ra hấn một lần nữa, làm sống lại tâm hồn đã chết của hấn.

- Cảm ơn chủ nhân... - Hấn cúi thấp đầu.

- Không cần đa lễ, các người có lớn mạnh mới có thể đứng sau chống lưng cho ta và các người muốn làm gì thì làm có biết chưa?

- Dạ biết... - Tiếng dạ hữu lực vang xa khắp mọi đất trời.

Một thể lực tạo nên thần thoại ra đời...

Ta và Sesshomaru quay bước đi...

Đêm xuống, tiếng côn trùng sột soạt ở trong rừng, tiếng lửa tí tách kèm theo tiếng gió thổi, làm nên bản tình ca dưới bầu trời đầy sao mà ta thường xuyên được chiêm ngưỡng khi đến nơi đây. Thế vậy mà ta không hề biết chán. Nó làm ta cảm thấy bình yên... Nhất là khi có Sesshomaru ở bên.

Ta lấy một cái đàn tranh bằng ngọc thạch ra, các dây đàn làm bằng sợi tơ Thanh, một loại sợi vừa đàn hồi tốt vừa có âm thanh vang tuyệt vời... Cảnh vật thế này làm ta hưng trí bùng bùng muốn đàn một bài. Tay ta dạo lên các dây đàn. Một khúc du dương trầm ấm không kém phần vui nhộn được lan xa...

Chưa đầy mười phút sau, Sesshomaru ngạc nhiên khi thấy hổ, voi, báo, gấu, sư tử, chim chóc,... Tất cả mọi động vật đều tiến đến xung quanh và lắng nghe theo điệu nhạc. Thành thạo những chú chim hót lên hòa âm vào bản nhạc làm cho nó càng hay hơn nữa...

Sesshomaru cũng nhắm mắt lại, hấn không rành thưởng thức nhạc lắm nhưng khúc nhạc này làm hấn như bị cuốn sâu vào bài hát đó.

Không biết qua bao lâu... Bỗng nhiên, tiếng đàn biến đổi thành tiếng khóc than ai oán đến tận đất trời, muôn thú đều rú gầm một cách khủng khiếp, hấn không hiểu tiếng thú nhưng hấn biết bọn chúng đang phát tiết những đau khổ của mình. Chuyện gì đang xảy ra?

Hắn lật đặt mở mắt. Cảnh tượng trước mắt làm tâm của hắn nhói lên. Rin cũng với bóng hình như lúc trước như hắn cảm thấy rất cô tịch, bị thương nặng đâm phát ra không gian làm hắn có thể cảm nhận bằng từ thớ da thịt. Tóc trắng bay nhẹ nhẹ theo gió. Tay vẫn không ngừng đàn phát ra từng khúc bị thương đau thấu ruột gan.

Và hắn thấy, trên khóe mắt của Rin chảy ra huyết lệ... Chuyện gì vậy? Mới này đang vui vẻ mà...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 33

Sesshomaru lập tức đứng dậy bay đến bên Rin. Giữa đường bỗng Tiểu Băng xuất hiện, đánh bật hắn lại, không cho hắn tiến thêm lên trước nữa.

- Tránh ra.

- Không được tiến thêm nữa. Tuy ta không biết tại sao ngươi lại không bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn nhưng chỉ cần bước thêm lên ta không đảm bảo ngươi toàn thây.

- Tránh ra... - Giọng Sesshomaru bắt đầu trầm xuống biểu lộ hắn tức giận.

- Nghe ta. Ngươi mà chết vì tiếng đàn này chủ nhân sẽ thật sự hóa thành ma quỷ mất.

Sesshomaru nghe vậy không cố gắng tiến lên nhưng ánh mắt không dấu nổi sự tức giận. Hắn nhìn nơi Rin đang ngồi, một vòng tròn bán kính 10m xung quanh không còn một con vật nào bén mảng đến, hơi thở chết chóc ngập tràn, bên ngoài 10m dã thú đang đau khổ gầm rú.

- Rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

- Vì chủ nhân chuyển sinh trên lục địa này nên ta không biết chính xác thời gian và không phòng được. Nếu chủ nhân bị như vậy có nghĩa hôm nay là rằm tháng bảy của một năm. Thật ra phòng hay không phòng cũng như nhau. Có người, ta sẽ dựng một kết giới để tiếng đàn không ảnh hưởng nhiều đến họ, người cũng thấy đấy, đó là dã thú không hề biết thưởng thức âm nhạc mà còn vậy thì yêu quái và con người sẽ ảnh hưởng đến thế nào? Chỉ cần là người nếu không dựng kết giới sẽ nghe và đau khổ đến chết. Yêu quái, ma thú thì đỡ hơn nhưng cũng sẽ hơn tình trạng này một chút chứ không đứng bình yên như người đâu. Dã thú lùi xa như vậy vì trong đó là "Phong đạo âm" vô hình, chỉ cần bước vào là thiên đạo vạn quả, không biết từ đâu tới, từ hướng nào, bao nhiêu cái...

- Khi nào thì hết?

- Bình minh lên.

Hắn cứ đứng đấy nhìn Rin. Lần đầu tiên hắn thống hận cảm giác không thể làm gì được ngoài đứng nhìn đến thế...

Bỗng tiếng đàn càng cao hơn, nhanh hơn, réo rắt hơn nữa. Dã thú bắt đầu điên cuồng đâm vào nhau, tai chúng bắt đầu rỉ máu. Trong đàn điền Rin, làn khói đen lúc trước đã chữa trị đàn điền đang lập lòe uốn lượn và càng ngày càng dày đặc. Tiểu Băng hoàn toàn không hề phát hiện vì vốn dĩ nó không gây ra bất kì thay đổi nào trong cơ thể.

Jaken cũng không khá hơn dù Tiểu Băng đã dựng kết giới cho hắn ngay từ đầu.

Tiểu Băng nhìn cảnh tượng trước mắt và bắt đầu hoang mang, âm vực chưa bao giờ rộng đến như vậy, cô sắp không chế không được nữa rồi.

Sesshomaru thấy vẻ lo lắng hẳn rõ lên mặt Tiểu Băng. Hắn không muốn chuyện gì xảy ra nên hỏi:

- Chuyện gì?

- Nguy to, tâm trạng chủ nhân ngày càng không ổn định, cứ thế này vòng tử thần kia sẽ lan rộng, hơn nữa cứ đà này chưa đến bình minh chủ nhân sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Sesshomaru không nói thêm lời nào, lật đặt bay về phía Rin. Tiểu Băng đang mãi nghĩ cách nên sơ suất khi hắn bay qua muốn ngăn cản đã còn không kịp nữa. Tiểu Băng đánh dùng kết án bao Sesshomaru trong kết giới. Sesshomaru bước vào phạm vi của vòng tròn tử thần, chưa đầy 10 giây kết giới Tiểu Băng tạo ra đã hoàn toàn biến mất. Tiểu Băng thật không dám nhìn cảnh tiếp theo nên che mắt lại "Xong rồi, xong rồi kiểu này trước sau gì chủ nhân cũng hóa ma, chủ nhân quan tâm hắn như vậy nhất định không thể chịu nổi đâu".

Mùi máu tươi của Sesshomaru bay ra khỏi không khí...

Một lúc sau Tiểu Băng lại cảm thấy mùi của Sesshomaru không phải tử khí, Tiểu Băng thấy lạ mở mắt ra nhìn thì thấy Sesshomaru vẫn đứng đấy, lưng thấm ướt máu nhưng hoàn toàn là vết thương ngoài da. Dương như, Phong Dao Âm né tránh không đụng vào hắn nếu không giờ hắn đã huyết nhục mơ hồ rồi. Tiểu Băng nhìn lại Rin, lúc này tiếng đàn đã không còn dư dội nữa, huyết lệ đã không rơi nữa ở một bên. Có lẽ, Sesshomaru có thể giúp chủ nhân rồi:

- Sesshomaru, mau ngửi gọi tên chủ nhân thử xem.

- Rin... - Giọng trầm ấm mang theo đau lòng, lo lắng, mang theo quan tâm truyền đến.

Tiếng đàn lại giảm đi lần nữa. Rin vẫn ngồi đấy, bóng hình vẫn đơn độc, cô liêu, tiếng đàn vẫn thê lương như cũ..

Sesshomaru không kìm được, muốn ôm Rin xua tan đi tất cả những thứ này. Hắn muốn thấy một Rin hay chăm chọc Jaken, một Rin tùy tiện dầy vò áo hắn, lấy đuôi hắn làm ghế lau, một Rin mạnh mẽ, một Rin yếu đuối luôn tìm kiếm an toàn... chứ không phải một Rin đau lòng đến đứt ruột đứt gan mà hắn không làm gì được như thế này. Nghĩ là làm... Hắn lập tức bay lại.

Tiểu Băng không dám nhìn tiếp. Gần chủ nhân và Phong Dao Âm mạnh nhất, bước vào bên ngoài còn sống đã là kỳ tích rồi, giờ thì Tiểu Băng không tin kỳ tích có thể xuất hiện thêm nữa...

Không tin nhưng kỳ tích thật sự xuất hiện, tiếng đàn nhỏ dần rồi dừng hẳn. Huyết lệ không còn rơi nữa. Dã thú cũng tản ra. Mọi thứ hoàn toàn trở về bình thường. Sesshomaru cũng không hề có thêm một vết thương nào nữa...

Tiểu Băng há hốc miệng ngạc nhiên. Rồi gật gật đầu như vừa hiểu ra chân lý.

Cơ thể chủ nhân cũng không hề ảnh hưởng sau mỗi lần như vậy nên Tiểu Băng lui về vòng tay của mình, đem theo đàn ngọc. Tiểu Băng cười hắc hắc đầy gian xảo khi cho hai người bọn họ có không gian riêng. Chuyện hôm nay cũng giúp Tiểu Băng thấy trong lòng chủ nhân Sesshomaru quan trọng như thế nào, thậm chí hoàn toàn mất đi ý thức cũng không muốn làm bị thương hắn. Nên thúc đẩy cặp này thôi...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Không Gian Giới Chỉ Dao Động

Sáng hôm sau, ta tỉnh lại thấy một mảnh đất hoang tàn ngay bên cạnh mình thì đã biết chuyện gì đã xảy ra, cảnh tượng này cũng đã rất quen thuộc rồi, ngay từ khi ở thế kỷ XXI cũng đã có. Ta không quan tâm mấy đến xung quanh, điều ta quan tâm nhất là Sesshomaru đi đâu mất rồi. Mới sáng mở mắt ra là không thấy, bình thường hắn hay ở bên ta mà, hắn đi đâu mà không có ta đi theo cũng nói trước. Thật kỳ lạ.

- Sesshomaru... Sesshomaru... người ở đâu???

Ta gọi lớn, tuy nhiên chỉ có những tiếng vang của núi rừng đáp lại ta...

--- -----

Ở cách chỗ Rin không xa...

Có một bóng dáng ngồi bên cạnh hồ nước, mái tóc bạch kim trải dài trên nền đất, xung quanh bao lại bởi huyền lực, cho thấy người này đang thúc đẩy huyền lực của mình để trị thương. Đó không ai khác chính là Sesshomaru. Tuy hôm qua chỉ bị thương ngoài da thôi, nếu là những vết thương khác thì đã lành trong vòng một canh giờ rồi, thế mà vết thương này không hề lành.

Hắn đã cố gắng thúc đẩy huyền lực của mình để trị thương cho lành lặn, tron bóng không một vết sẹo. Nhưng có vẻ không được rồi. Máu đã ngừng chảy, vết thương lành lại nhưng vết sẹo còn nằm đó không thể hết được.

- Nay, này... chủ nhân gọi người kia - Tiểu Băng nói.

- Để Rin chờ đi..

- Ta nói người, đàn ông con trai à không yêu quái gì mà quan tâm về bề ngoài thế, chỉ là sẹo thôi, có cần phí hoài huyền lực vậy không. Nói Rin đưa cho một viên thuốc nuốt xuống là xong mà...

- Nếu một người sử dụng vũ khí thì có biết vết thương gây ra sẽ như thế nào không?

- Người ngốc à, tất nhiên là có... Khoan... Không lẽ...

- Biết rồi thì im lặng đi.

Tiểu Băng chỉ biết tặc lười. Thôi... Thôi... dùng quyền lợi khí linh của mình giúp hắn chút vậy. Dù sao hắn như vậy cũng vì chủ nhân của mình mà. Sợ chủ nhân biết trong lúc vô thức làm bị thương hắn sẽ day dứt khó chịu.

Tiểu Băng kết ấn, vẽ trên đất một hình ngôi sao năm cánh, sau đó để năm hòn đá trên vòng tay xuống, đọc một chú ngữ khó hiểu. Sau đó, một chai thuốc bằng thủy tinh xuất hiện.

- Này, ngươi uống đi...

- Thuốc gì?

- Ngươi đừng đa nghi vậy được không? Ta có dám hại ngươi đâu... nếu không chủ nhân sẽ bóp chết ta.

Sesshomaru bỏ viên thuốc vào miệng rồi nuốt xuống, ngay lập tức các vết sẹo biến mất.

Ta gọi Sesshomaru lâu rồi mà vẫn không thấy đâu hết. Ta định gọi Tiểu Băng kết ấn tìm người. Bỗng một bóng đen chắn trước mặt ta.

- Gọi gì lắm thế? Ta đi tắm, ngươi muốn nhìn à?

- Ngươi... Ngươi... Tại ta không thấy ngươi mới gọi thôi... Sao ngươi không biết xấu hổ mà nói vậy - Mặt ta bắt đầu đỏ lên, ta quay đi hướng khác.

- Cũng biết ngượng. Tốt - Rin kịp quay đi nhưng hắn vẫn thấy bộ dáng đó nha, thật đẹp. Hắn hôm trước đi ngang qua dòng suối đã nghe một người đàn ông trêu ghẹo cô gái như vậy, hắn thấy hay hay nên hôm nay định dùng thử. Ai ngờ hiệu quả thật cao. Xem ra hắn nên...

- Ngươi... Ta... ngươi...

- Từ khi nào bị nói lấp vậy?

- Kệ ta... ta nấu cơm... ngươi không được ăn - Thật là không biết làm sao nữa, ta chỉ biết bỏ trốn nơi ấy thật nhanh.

Ở sau lưng Rin, miệng của Sesshomaru đã mở ra một độ cong tuyệt mỹ... Hắn thông dong đi theo phía sau lưng Rin.

Trong không gian giới chỉ, bỗng dao động cực mạnh, toàn bộ không gian rung lắc như bị động đất. Nó đánh thức cả Thanh Long đang ngồi tu luyện trong đó. Thanh Long ngay lập tức bay nhanh ra khỏi không gian giới chỉ.

- Chủ nhân, không xong... không gian giới chỉ đang dao động dữ dội. Người xem có cách nào không, thử áp chế xem.

- Đề ta cố gắng... Khoan đã, ta đâu còn huyền lực...

- Vậy để thần thử xem.

Thanh Long lập tức tuôn trào huyền lực ra cả không gian, đưa tất cả vào trong vòng tay nhưng nó vẫn lắc lư hoài không dứt...

Bỗng nhiên, nó ngừng dao động. Thanh Long nhanh chóng thu hồi huyền lực nếu không sẽ phá hủy hết mọi thứ có trong không gian mật. Ta đi vào trong vòng tay. Mọi thứ trong phòng không tan hoang như ta đã tưởng. Chắc Tiểu Băng đã phân nó vào những không gian nhỏ để ít chịu ảnh hưởng.

Trên ngọn núi lửa không biết có thứ gì đó đang phát sáng. Ta leo lên ngọn núi, tuy không biết tại sao nhưng mỗi lần ta lên ngọn núi này đều không cảm thấy nóng, thậm chí khi đụng vào nham thạch kia cũng thấy khoan khoái cả người. Nên đôi khi ta hay lên đỉnh núi này nhảy vào nham thạch để tu luyện và tắm rửa, nó như một hồ bơi của ta vậy.

Ta đến trên đỉnh núi nhìn xuống thì thấy trong nham thạch ấy một quả trứng to bằng người ta đang phát sáng. Ta tò mò nhảy xuống và bơi lại gần nó. Hình như nó muốn trêu ngươi ta, ta gần chạm được nó thì nó lại xoay vòng vòng tránh mắt. Rất nhiều lần như vậy khiến ta hơi bức bối.

- Nếu ngươi không lại đây, ta sẽ đem ngươi nấu ăn.

Lập tức nó xoay vòng, bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào tay ta khiến ta dờ khóc dờ cười...

Ta thấy thật kỳ diệu, dường như nó hiểu ta đang nói gì. Ta truyền âm hỏi Tiểu Băng nhưng chỉ được câu trả lời là không biết... Rốt cục nó là thứ gì???

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 35

Mọi người thông cảm... mình năm cuối nên bận lu bù quá... hôm nay mới quay lại viết được... mong mọi ng tiếp tục ủng hộ nha...

Rừng Trúc Lâm, nơi mà thú không dám bén mảng tới, yêu quái cũng không dám xâm phạm nơi này, nơi đây có một áp lực kinh khủng chỉ cần đi vào sẽ cảm giác như bị cái gì đó ép chặt tim đến không thể thở nổi. Vậy mà hôm nay có hai người đang nhàn nhã dạo dạo trong nơi đây, chẳng hề có dấu hiệu gì không thoải mái cả.

Ta và Sesshomaru đi đến rừng Trúc Lâm bởi Tiểu Băng rống to là nhất định phải đến ngay nơi này, nói có gì đó liên quan đến ta, rất quan trọng với ta. Ta chưa từng thấy gương mặt nghiêm trọng của Tiểu Băng như vậy nên dù chưa có một tí tia huyền lực nào cũng phải nhắc chân lách lên đây. Nói là lách chứ ta như thường ngày vẫn được Sesshomaru ôm trên tay. Trước khi đi ta cũng đã nghe vấn đề về khu rừng này nhưng Tiểu Băng son sắt đảm bảo rằng sẽ chẳng xảy ra bất kỳ việc gì đâu và quả thật như vậy. Bước trên khu rừng này ta chẳng hề cảm thấy gì cả, ngay cả Sesshomaru cũng vậy.

Trước mặt ta là sự hùng vĩ của một khu rừng già, màu xanh lá trải dài bát ngát, chúng ta chạy theo sự chỉ dẫn của Tiểu Băng mà đã hai ngày vẫn chưa tới đích. Ta thật nghi ngờ có phải bị lừa giỡn một phen hay không nếu đây không phải là do chính miệng Tiểu Băng nói.

Ta và Sesshomaru thấy màn đêm đã dần buông xuống nên ngồi tại chỗ bắt đầu lấy củi lửa ra nấu cơm. Đã hơn hai ngày không nấu ăn chỉ ăn lương khô cầm chừng vì cái giọng la hét hồi thúc của Tiểu Băng nên cũng đã thấm mệt rồi, đúng là thân thể lúc này yếu hơn sên nữa.

Tiểu Băng cũng biết bây giờ đã là cực hạn mà Rin có thể chịu nên cũng không muốn đè ép. Điều mà Tiểu Băng cảm thấy thật lạ là luôn có một tiếng nói trong đầu thúc ép không ngừng, rốt cục là có cái gì, đáng lẽ ra như vậy khi bọn họ lên thì phải xuất hiện ngay ra chứ. Mỗi lần có tiếng nói trong đầu như vậy thì đó sẽ là vật rất quan trọng với chủ nhân, khi đến thì luôn luôn có sẵn, lúc này lại là sao?

Ta bắt đầu lấy củi từ trong không gian ra chất chồng lên, tất nhiên phải chọn nơi thoáng đãng và đốt củi được. Sau đó lấy hộp quẹt từ trong không gian ra, Sesshomaru thấy lạ, ta cũng giải thích cho hắn rồi bắt đầu đốt lửa lên, bày biện dụng cụ, nguyên liệu để nấu ăn. Bỗng ngọn lửa càng ngày càng to, cháy lan ra hết khỏi khu rừng. Điều này không khoa học chút nào, rõ ràng với kinh nghiệm của ta hoàn toàn không thể cháy như vậy. Sesshomaru ôm chặt ta dần dần chúng ta bị lửa nướng chừng làm ta dờ khóc dờ cười. Đúng là quái dị, không lẽ phải chết thế này, thôi kệ, chết có Sesshomaru cũng đi cùng mà, với ta thế là đủ rồi. Những khói mịt mù bay lên làm ta với hắn bất tỉnh...

Khi ta tỉnh dậy trong lòng Sesshomaru thì nhanh chóng lay hắn, mong hắn sẽ tỉnh lại giống như ta, nếu không ta tình nguyện ở lại dưới đất lạnh lẽo kia với hắn. Từ khi nào ta lại có suy nghĩ vớ vẩn vậy, nhưng ta lại cố tình bỏ qua, chỉ nghĩ là do ở bên hắn quá an toàn mà thôi. Sau một hồi lay lay, hắn đã tỉnh lại, đôi mắt ấy tràn ngập cái gì đấy ta hoàn toàn nắm không rõ, ta chỉ thấy hình ảnh ta tràn đầy trong mắt hắn, lần đầu tiên ta có dự vọng muốn giữ lại điều đó, muốn trong mắt hắn luôn luôn phải là hình ảnh của ta.

- Này, nhìn ngốc quá!

- Ngốc... ngốc cái đầu... ta mà ngốc sao? - Kèm theo đó là cái trợn mắt của ta.

- Ủ. Không ngốc, chỉ là...

- Là gì? - Không nói cho người.

Ta có xúc động muốn giơ ngón giữa và tuôn ra một tràng dài. Từ khi nào, ta lại trở nên...à ừ... giống trẻ con đến thế. Lúc này ta mới định thần lại, khoan, rõ ràng là lửa cháy nhưng lại không nóng, không lắm lem, cũng không có mùi thịt khét. Chắc chắn, quái dị...

Sesshomaru cũng cảm thấy như vậy. Xung quanh bây giờ toàn cây gỗ bị cháy đen thành than, cả một khu rừng xanh um chỉ còn lại đồng tro tàn, những khúc gỗ cháy đen thui. Những làn khói bốc lên tạo thành một màn mờ ảo. Thế này là thế nào?

Ta liên lạc với Tiểu Băng để chỉ đường nhưng chẳng hề nghe thấy gì cả. Thôi đành tự lực cánh sinh vậy. Sesshomaru lại ôm ta. Ta và hắn biến mất trong màn khói dày mịt mù...

Đi loang quanh hoài trong màn khói, ta nghĩ là đã đi đến 4 tiếng đồng hồ rồi theo giờ sinh học của ta, vẫn không hề thấy gì. Một trận đất trời rung chuyển xảy ra, dưới chân bỗng nhiên đất từ từ nứt ra làm ta và hắn lại rơi thẳng xuống. Đúng là hôm nay không xem hoàng lịch khi bước ra cửa mà.

Ta và hắn cứ rơi mãi... rơi mãi... Rồi ta lại cảm thấy một hơi đóng đập vào mặt, từ mặt xuống toàn thân. Ta hoàn toàn cảm thấy thịt mình đang chín dần mà... đúng là nóng đến cháy mỡ. Xung quanh đây cũng chẳng có nơi nào để mượn lực cả. Một màu đen mịt mù tối tăm...

ẦM... ẦM... ẦM...

Tiếng động dưới chân ngày càng lớn làm ta không thể không chú ý xuống phía dưới và ta cũng nghĩ là chửi má nó. Hôm nay là ngày gì mà xui đến mức như vậy, dưới chân là một biển dung nham đỏ rực, nó không làm ta thoải mái như dung nham núi lửa trong vòng tay mà nó khiến ta cảm thấy cực kỳ cực kỳ nguy hiểm, rơi xuống chắc xương cốt cũng không còn.

Ta nhìn thấy một cành cây vươn ta từ vách núi đá, ta cũng không quản tại sao đá lại có thể mọc ra cây, ta liền chỉ cho Sesshomaru còn mình thì nhanh chóng rời khỏi tay hắn mà bám vào đuôi hắn. Sesshomaru đã nắm được thân cây làm cả hai người đều dừng lại. Ta thở phào... nhẹ nhõm ghê...ê...ê...

Kèm theo tiếng ta vừa thở phào là tiếng rắc rắc, giọng ta cũng run run theo, làm ơn cho nghỉ tí đi, dồn dập thế này mới đúng là ép tìm mà. Nguyên rủa thì nguyên rủa nhưng ta cũng không quên nhấn cơ quan cho những sợi dây mảnh từ nhẫn bắn ra. Những sợi dây từ ta bắn xuống dưới để dò đường xem thử có gì nhô ra thì lập tức quần lại ngay. Thật may cách dung nham còn 15m thì bắt đầu dừng lại, Sesshomaru nắm chặt dây dùng sức rướn lên trên để sức nặng không ép vào ngón tay ta. Ta nhìn thấy dưới chân ta qua phải một chút có một hòn đảo nhỏ. Lúc này có vẻ có thể nghỉ ngơi rồi, lên đó dù nóng một chút còn hơn phải đứng đưa trên này, hân cũng chỉ có một tay, sức cũng không còn nhiều nữa.

Ta nói Sesshomaru bắt đầu dùng đưa để lấy đá và rút ngay trên hòn đảo. Nóng một chút cũng không sao nhưng ở đây chắc muốn nướng chín chân rồi. Đảo mà tại sao đất đá lại nóng kinh khủng vậy? Sesshomaru thả ra phong hệ huyền lực dù tu luyện mới có một chút nhưng cũng có thể làm cho chân ta và hân cách mặt đất một chút làm giảm bớt độ nóng. Ta và hân từ từ bước lên trên đảo nghiên cứu xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 36

Sau một thời gian ta cũng đã đến trung tâm của đảo. Phần trung tâm đảo nhô cao giúp ta có thể nhìn bao quát hết toàn đảo nhưng vẫn không thấy gì cả. Không lẽ ta và hân cứ kẹt mãi ở chỗ này không có chỗ ra hay sao. Ta sắp bị nướng đến kết lết rồi, nóng không tưởng nổi.

- Ha... ha... ha...

Tiếng cười cất lên quanh quần, vang vọng. Ta kìm nén xúc động muốn chửi người, nóng muốn chết cười cái gì mà cười không biết. Một bóng trắng xuất hiện trước mặt ta, may mà ta lại không sợ ma nếu không thì chết khiếp mất.

- Đây, lão nhân kia. Cười cái gì vậy.

- Muốn ra khỏi nơi này? Muốn có sức mạnh vượt bậc?

- Tất nhiên.

- Vậy thì nhảy đi...

Lão nhân giơ tay lên, cách ta hơn một cánh tay, đất bắt đầu từ từ sụp xuống, chìm xuống dưới đồng nham thạch. Huyền lực của Sesshomaru cũng bị phong ấn lại làm cho chân ta và hân tiếp xúc trực tiếp với đất trên đảo.

- Nhảy thì nhảy...

Ta không tin nơi này có thể chôn vùi cuộc đời ta. Một đồng nham thạch thôi mà, ta sợ chắc. Lúc trước bao gian nguy ta cũng đã vượt qua, hai đời chỉ chết vì chuyện không đáng. Hơn nữa, nếu đã bảo ta nhảy thì tất nhiên phải có nguyên nhân gì đó, ta không tin hân lại muốn giết chết người khác theo cách vớ vẩn như vậy.

- Người không sợ? Có thể chết đấy...

- Lắm lời.

Ta cùng Sesshomaru không đợi hân nói hết mà nhảy ngay vào phía nham thạch nóng chảy kia.

Lão nhân lắc lắc đầu, hân có thể đọc được suy nghĩ của người khác nên hân hiểu hết Rin đang nghĩ gì, nhưng rất tiếc cô bé đã đoán sai. Số người vượt qua rừng rậm đến nơi này đếm trên đầu ngón tay. Sau khi hân nói có nhiều người lựa chọn cầu xin hân đi ra nơi này, chấp nhận mất hết công lực tu lại từ đầu, mất hết ký ức về nơi này. Còn có một người can đảm nhảy xuống nhưng ý chí không đủ đã bị thiêu ra tro. Hân không coi thường sinh mệnh nhưng một khi đã có lòng tham sức mạnh thì phải trả giá. Hân thấy Rin không có lòng tham vậy thì tại sao phải chọn nhảy? Chứ tất nhiên Rin trả lời đó là trả lời cho câu trước. Cô bé chỉ muốn ra ngoài cùng với hân thôi, thế mà không đợi hân khai ra điều kiện khác đã nhảy rồi, thật hấp tấp. Tiếc cho cô bé quá.

Ta mà biết hân chưa khai ra điều kiện khác còn chửi ta hấp tấp ta chắc chắn sẽ tung xèo hân. Hân nói một cách khẳng định như thế kia mà, nói như không còn cách nào khác để ra khỏi vậy. Nhưng nếu ta biết sự tồn tại của điều kiện ấy thì ta cũng sẽ chọn nhảy. Ta không bao giờ lùi bước và chạy trốn một cách hèn hạ như vậy.

- Nhảy như vậy người có hối hận không Sesshomaru?

- Người ở đâu, ta ở đây.

Đúng vậy, ta không lười kéo hân nhảy. Vậy mà khi ta nhảy xuống hân lại bắt lấy tay ta và cũng buông người theo. Thật ra, ta đã không ý thức được, giữa sự sống và cái chết, ta chọn cái chết về mình, giữa an toàn và không an toàn, ta chọn không an toàn. Khi ta nhảy xuống không có việc thì hân có thể

nhảy theo sau, còn có việc hấn có thể chọn được một con đường khác an toàn hơn.

Nham thạch từ từ nướng cháy ta và hấn, mùi thịt nướng khét kệt bắt đầu bốc lên. Hấn vẫn nắm chặt lấy tay ta. Xương từ lồng bàn chân bắt đầu lộ diện, hấn vẫn nắm lấy tay ta...

- Tha thứ cho ta Sesshomaru, người theo cùng ta đến nơi này ta được rồi, là ta tưởng sai, nên người hãy sống tiếp nhé...

Ta lấy từ trong vòng tay lấy ra một chiếc nhẫn, nhét vào áo hấn. Chiếc nhẫn này có khả năng khuếch đại lực đẩy. Ta dùng tay đẩy thật mạnh vào lồng ngực hấn, để hấn có thể bay về chốn cũ.

- Ngủ giấc. Nếu lần này ta không chết, ta sẽ tính sổ lần này với người. Muốn xuống địa ngục một mình? Không có cửa đâu - Sesshomaru ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện. Hấn lập tức lấy chiếc nhẫn quăng ngay vào nham thạch.

- Người...

- Cảm miệng Ta cảm thấy hấn sắp bão nổi rồi. Giận cái gì vậy? Ta cứu hấn không thấy sao? Một người chết hay là muốn hai người đi đời đây?

Bỗng nhiên, hấn giật tay thật mạnh làm cả người ta lọt vào cái ôm ấm áp của hấn. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu ta, có thể chết cùng hấn âu cũng là một loại hạnh phúc.

Nham thạch đã lên tới cổ của ta và hấn, hấn vẫn ôm chặt lấy ta. Ta có thể cảm thấy từ khúc xương của hấn, tay hấn vẫn nắm chặt lấy tay ta.

Sesshomaru nghĩ rằng sống hay chết chỉ cần ở bên cạnh người này là đủ. Hấn mỉm cười vì sự lựa chọn mà trước giờ khi hấn chứng kiến vẫn luôn không thể hiểu được tại sao lại ngu như vậy.

Ta và hấn sắp biến mất trên thế gian này cùng với nhau. Thì ra bất giác hấn đã trở nên thật quan trọng trong cuộc đời ta. Chết cùng với hấn, trời cao vẫn ưu đãi ta trong kiếp này rồi, không phải chết trong cô đơn như trước nữa...

Không... Không được... Ta không muốn chết cùng hấn... Ta muốn sống cùng hấn... Từ khi nào ta lại nhẹ nhàng chấp nhận cái chết như thế này? Từ khi nào mà ta lại trở nên muốn chết như vậy? Ta yếu đuối như thế này sao?

Không... Ta phải sống...

Ý chí muốn sống của ta vụt cháy lên trong đầu. Nham thạch kia tự nhiên lại không nóng như vậy nữa. Phần thân thể bị đốt cháy cũng từ từ hoàn lại. Nham thạch từ bốn phương tám hướng chảy vào trong người ta và hấn. Xương thịt được tái tạo lại, loại bỏ hoàn toàn tạp chất, hiệu quả hơn tẩy tủy đan gấp ngàn lần.

Một lúc sau, nham thạch đã cạn hết...

- Chúc mừng người đã đạt được huyền lực hệ hỏa thần thoại - Lão nhân nói.

- Nhân họa đắc phúc thôi - Ta lạnh nhạt trả lời.

- Hãy đến biển Hoa Lam, nơi đó có thứ người bắt buộc phải tìm.

- Cảm ơn, cho hỏi đường đi ra.

Lão nhân chỉ phía sau lưng ta, thì ra nơi đó có một cửa ra vào đã bị nham thạch vùi lấp, khi nham thạch cạn mới lộ ra. Phong ấn của Sesshomaru đã được cởi bỏ nên việc đánh nát nó để đi ra là chuyện bình thường.

Ta và Sesshomaru bước ra khỏi nơi này. Bỗng nhiên, lão nhân gọi Sesshomaru lại, ta cũng định ở lại nhưng lão nhân bảo ta cứ đi trước.

Ta bước ra ngoài, một màu xanh um của lá đập vào mắt khiến ta cảm thấy thật sáng khoái. Ta tuy không thích lão nhân này nhưng cũng vẫn dựng bia đá như lần trước. Canh giữ ở đây ngàn năm, nếu như đề ta gặp được thì cũng nên ghi nhớ về hấn.

(Trong hang động)

- Có việc gì?

- Thời gian hoàn thành sớm hơn, nên phải chờ đủ thôi...

- Chờ cái gì?

Lão nhân im lặng, không hề nói nữa.

(Mười phút sau, ngoài hang động)

Ta bỗng dưng cảm thấy máu sôi trào, từng tấc da thịt như bị vạn con kiến cắn? Trúng độc rồi... Chuyện gì đang xảy ra? Ta vạn độc bất xâm kia mà

Chương 38: Chương 37

Ta chưa kịp tự hỏi xem vấn đề gì xảy ra với cơ thể mình thì một trận gió lớn nổi lên. Có cần phải xui như vậy hay không. Nhưng không, không có xui mà chỉ có xui hơn...

- Yo!

- Kagura... người tới làm gì? Hóng gió à?

- À, cũng coi là thế, thuận tiện chấp hành nhiệm vụ đem người về luôn.

Đúng là vận xui đeo bám, trúng độc đến nỗi thở cũng là một điều khó khăn vậy mà còn gặp chuyện này nữa. Kagura ôm ta lên và ngồi lên chiếc lông chim, bay đi. Đến một khoảng đất hoàn toàn trống trải thì giao lại cho Kohaku mang đi. Cơ thể ta hoàn toàn không chịu nổi dây vô như thế, cộng thêm lần này giống như trong truyện nên chắc sẽ chẳng có chuyện gì nguy hiểm bên không rắng chống chọi nữa mà ngắt đi.

(Bên trong núi lửa)

Sesshomaru tự hỏi thời cơ là cái gì? Tại sao bắt hắn ở trong này?

Bỗng nhiên hắn bị một lực hấp kéo thẳng bay ra nơi mà hồi này Rin ở. Hắn không biết có chuyện gì, nhìn xung quanh cũng không thấy Rin đâu. Không lẽ cô ấy đi trước? Không... Linh lực chưa khôi phục thì cũng không thể đi xa, nếu vậy hắn sẽ phải cảm nhận được rồi chứ, nhưng đằng này chỉ còn cảm thấy những con vật chứ không hề có hơi thở của Rin. Biết tìm đường nào đây?

- Này, đi tìm Nagaku đi, chủ nhân bị Kagura bắt cóc rồi - Tiểu Băng từ đâu không biết lại nghe được tiếng nói.

- Ngủ giấc...

Tiểu Băng này bị sao vậy? Rin bị Kagura bắt thì phải đi tìm Kagura chứ tìm Nagaku làm gì? Hắn hoàn toàn không nghe lời Tiểu Băng nói mà lại dùng linh lực ngưng tụ lại trên mũi. Mũi hắn trở nên thính hơn rất nhiều lần, hắn đã ngửi được một ít mùi của Kagura, dù đã lâu hơn nữa Kagura cũng dùng gió để phân tán mùi bốn phương tám hướng nhưng hắn vẫn bắt được lộ trình.

Lần này hắn không nghe lời Tiểu Băng mà đi tìm Nagaku như trong truyện mà gấp rút lần theo manh mối tìm Kagura nên mọi truyện đã bị biến đổi không còn đi theo quỹ đạo nữa, con đường mà hắn và Rin phải đi càng ngày càng khó khăn hơn rất nhiều...

Trong núi lửa lão nhân thấy vậy cũng đành lắc đầu, thiên mệnh khó sửa... nghịch thiên mà đi, cần phải trả giá rất nhiều... Mong hai người họ cuối cùng cũng sẽ vượt qua tất thảy....

Sau một thời gian hắn đến chỗ bãi đất trống hồi này, nơi mà mùi Kohaku và mùi của Rin phiêu đảng trong không khí, hắn tiếp tục bay đi theo mùi này. Cùng lúc đó, Kagome đi cùng đám InuYaSha cũng cảm nhận được mảnh ngọc tứ hồn trên người của Kohaku và cũng chạy theo.

Vì chỗ Sesshomaru xa hơn nên để đám người InuYaSha tới trước. Kohaku thấy vậy lôi kéo Rin đang mê mang trên sàn nhà gỗ mà chạy đi. InuYaSha và Kagome vội đuổi theo giao mấy đám yêu quái cận nhà gỗ cho những người còn lại.

Bỗng, một con yêu quái không thuộc đám thuộc hạ của Nagaku ở đâu lại đi ra cản đường Kohaku. Sức lực Kohaku không nhỏ nhưng vừa cồng một đứa bé vừa đối phó với yêu quái là không thể nào làm được. Sau một hồi cố thủ và bảo vệ đứa bé đằng sau lưng thì một nhát chém của tên yêu quái đã vòng qua phía sau mà hướng đến Rin, làm cho Kohaku không thể không quăng Rin xuống hơi xa, còn mình thì quay người lại, lấy vũ khí lập tức cắt đầu con yêu quái ấy. Lúc này, hắn cảm vũ khí đang nhỏ từng giọt máu từ từ hướng đến Rin vì hắn mới nhận được lệnh phải giết con người này.

Thật ra lúc con yêu quái hướng đến ta thì ta đã tỉnh vì thấy được nguy hiểm đang tới gần, sau đó Kohaku còn quăng xuống dưới đất, đau nhức khắp người mà không tỉnh mới là lạ. Tuy nhiên, tỉnh lại thì làm được cái gì đây? Một chút sức lực cũng không có, giờ tay cũng không nổi. Ta chưa từng chặt vật như thế này. Sát khí buông xuống người ta, ta nhìn vũ khí đoạt mạng càng ngày càng gần, vậy mà ta lại không hoảng sợ, không lo lắng, con người ai cũng có thể tham sống sợ chết, nhưng khi chết lại dấn nát tôn nghiêm của mình mà ra về hoảng sợ sao? Không, ta không bao giờ. Đối với ta, chung quy ai cũng phải từ vong, thái độ khi đối diện với cái chết đó chính là quyết định một con người. Ta đã từng cúi đầu trước người trở thành vong hồn dưới tay ta, tự tay đập ngôi mộ cho người ấy chỉ vì bộ dáng của người ấy khiến ta khâm phục đến tận cùng, nếu không phải là người ở hai chiến tuyến ta hi vọng người ấy sẽ trở thành bằng hữu của mình.

Ta đang suy nghĩ về người khiến ta cúi cái đầu cao ngạo của ta xuống và chờ đợi từ vong thì "Keeng". InuYaSha cảm thấy may mắn vì đã kịp ngăn

Kohaku nếu không Sesshomaru sẽ làm nên chuyện gì hắn cũng không biết nữa... từ lần gặp trước hắn đã thấy Sesshomaru quan tâm đến cô bé này như thế nào rồi.

Ta giật mình nhìn lại thấy InuYaSha đã ngăn cản Kohaku. Chắc. Ta biết ngay mà... cũng giống y như trong truyện thôi, chẳng qua là ta không quen giao tính mạng mình vào những điều không chắc chắn mà thôi.

- Người hãy cảm thấy mình may mắn đi, số không phải là số con quạ thì hôm nay đầu mình hai nơi rồi - Giọng nói chua lè, khó chịu của Tiểu Băng vang lên

- Sao lại như vậy? - Không phải đúng y như trong kịch bản truyện còn gì?

- Sesshomaru, không đi tìm Nagaku, mà đi tìm người đó.

Ta hít sâu một ngụm, cảm thấy mình thật may mắn, mọi chuyện đã rời khỏi quỹ đạo vốn có của nó rồi, nếu ta không may mắn thì coi như xong. Coi bộ sau này phải đi từng bước, đi một bước tính một bước. Ta không giận Sesshomaru vì không nghe lời Tiểu Băng nói, hắn chỉ là quá lo lắng, không dám đánh cược rằng Nagaku chỉ muốn mình hắn nên sẽ không làm hại Rin như trong truyện mà thôi.

Ta vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến...

Sesshomaru chạy tới chỗ này, thấy Rin suy yếu nằm ngay đó, thêm cả thấy Kohaku còn muốn giết Rin. Hắn sợ mất đi Rin, ngay lập tức chạy đến, ôm Rin vào lòng. Nghe tiếng tim suy yếu của Rin hắn càng thêm kinh hoàng, siết chặt hơn nữa.

- Khụ... Khụ... Được rồi... Ta không sao... Đừng ôm chặt thế... ta không chịu được... - Ta chưa bao giờ cảm thấy hân hưởng cuồng như vậy, ta cảm thấy thật ngọt ngào, thì ra hân lại sợ mất ta đến vậy...

Sesshomaru nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt kia vì thiếu dưỡng khí trở nên đỏ bừng lập tức cuồng quýt buông tay khiến ta lại rớt xuống đất. Ta thật sự muốn hỏi, hôm nay đất à, đất mẹ thân yêu à, con đã làm gì nên tội mà tại sao lại ôm đất mẹ nhiều lần đến như vậy. Thật sự độc phát khiến cả người đau điếng, chỉ cần ai đó cầm nhẹ tay một phát là đau thấu tâm liệt phế, giờ đây lại bị rớt xuống đất như thế thì không cần nói cũng biết, ta lại không dám hô đau hay làm điều gì cả vì sợ hân lo lắng.

Sesshomaru thấy mình làm rớt Rin vội vàng nhẹ nhàng ôm lại, không nói cũng chẳng rằng mà bay đi. Với hân bây giờ chẳng có gì quan trọng hơn vết thương của Rin, hân phải đi xem xét thật kỹ đã. Nagaku, ta nhớ kĩ ngày hôm nay... chờ đó cho ta...

InuYaSha thấy Sesshomaru bay đi mất thì ngó người, thật không phù hợp với tính tình của hân, ít nhất hân cũng giết Kohaku mới thỏa mãn mà đi vì dám đụng đến người của hân, đó là một sự sỉ nhục đến tột cùng. Thế mà lại đi rồi. Không hiểu làm sao.

Một tiếng nói phiêu lãng trong không khí bay tới tai InuYaSha "Nhớ ước hẹn ba tháng sau của chúng ta..."

InuYaSha nhận ra đây là lời nói của cô bé đi theo Sesshomaru, đúng là thật đặc biệt, trong tình thế đó còn không quên nhắc nhở hân sao?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38

Sau khi tìm một khu rừng gần đó, Sesshomaru đặt ta xuống, im lặng ngồi bên cạnh. Ta lập tức xem xét độc trong cơ thể của mình. Thì ra độc này từ xương... Máu đời trước của ta vạn độc bất xâm, tuy nhiên kì trước truyền vào cũng chỉ là 6/10 không đủ giải độc có từ trong xương của cơ thể này. Độc này chỉ kích phát ra khi đủ 20 tuổi nhưng lần này do ta dùng hết linh lực đấu với Thanh Long và cứu hân, thêm vào đó có một thành phần độc nữa nên mới kích phát độc này sớm hơn.

Tạm thời lấy châm để dồn nó về một góc vậy... Độc có từ trong xương này không dễ giải, tuy nhiên lại có thể giải phần độc kia. Giải phần độc kia xong rồi, linh lực sẽ không hề bị áp chế, nói cách khác tu luyện bình thường, chỉ cần không phát ra hết linh lực như lúc trước, nó sẽ áp chế độc trong xương được một thời gian. Phần độc kia chỉ tồn tại trong bốn phần của máu Rin lúc trước, thêm thời gian trúng độc không lâu, thêm nữa chỉ trúng một ít mà thôi. Tuy nhiên nếu không giải sớm, phần độc này sẽ tương hỗ với phần độc có từ trong xương khiến cho cơ thể không thể chịu nổi, tăng mức độc lên cao.

- Sesshomaru, người canh thân xác ta nhé...

- Ừ.

Ta lập tức đi vào trong vòng tay, vào vườn thảo mộc trong đó chọn nguyên liệu. Tại thế kỉ XXI, ta vợ vết không ít những loại cây mới nhân giống thêm vào đó một đời làm cung chủ vợ vết không ít loại cây giống nên có thể nói chỉ cần cây không quá quý hiếm hay một số loại cây vạn năm mới có một thì ta hoàn toàn đầy đủ. Thêm vào công nghệ lai giống của thế kỉ XXI, ở đây còn một số loại cây có thể tăng công hiệu của dược khi thay nó vào lên đến trăm ngàn lần. Một gốc cây thảo dược ở đây có thể kiến người khác điên cuồng. Tuy nhiên ở đây, ta chỉ là trồng cho nó đầy đủ phòng ngừa khi cần đến thôi,

còn không có thể xem nó là cỏ dại cũng được. Haizz...

Tiểu Băng thật muốn bỏ đầu chủ nhân nó ra xem xem trong đó chứa gì. Cây trồng tùy theo linh lực của đất và nước mà quyết định tạp chất có trong cây. Tạp chất trong cây nhiều sẽ giảm đi hiệu quả, chất lượng của cây. Nơi đây linh lực nồng đậm, mỗi cây đều được loại bỏ tạp chất một cách tốt nhất, tuy không thể tăng nhanh vòng đời cây, nhưng đừng quên, không gian này có chức năng lấy ra thì sẽ theo thời gian có lại. Như bây giờ chủ nhân hái Hỏa Thanh thảo, một tháng sau sẽ mọc lại, tùy vào cây thời gian mọc lại y chang cây cũ sẽ khác nhau không cần theo vòng đời của cây, đôi khi sớm hơn vòng đời cây rất nhiều, hơn nữa do chủ nhân cẩn thận nên cây nào cũng là một đám to. Có thể nói dùng không hết, trừ trường hợp chủ nhân muốn ngắt hết trong một lần, thì ít nhất phải chờ một thời gian mới có lại.

Sau khi ngắt lấy nguyên liệu cần thiết thì ta vào phòng luyện đan. Năm phút sau đan được đã hoàn thành. Nuốt xong, ta đã khôi phục được như bình thường. Kỳ này coi như trong họa được phúc, biết được độc tử trong xương, cộng thêm lần này nên linh lực đã trở lại không cần phải đợi ba tháng như lần trước nữa...

Ta nhanh chóng ra ngoài vì sợ Sesshomaru lo lắng. Thấy sắc mặt ta hồng hào trở lại, linh lực cũng cuộn cuộn chạy vào thân thể ta nên hân hoan cuối cùng cũng bỏ được tâm mình xuống.

- Sesshomaru... ta buồn ngủ...

- Ừ.

Hắn ôm ta vào lòng như lúc trước. Một lúc sau, nhịp thở của hắn đã đều đều, hắn đã ngủ rồi. Ta nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay hắn, thay hắn bắt mạch. Bắt mạch xong chân mày ta đều nhíu chặt lại. Ta biết Đoạn Trường Tâm độc này có trong máu ta là do khi đó Sesshomaru dùng máu hắn giúp ta hủy thủ cung sa. Ta giải độc này trên ta rất nhẹ nhàng vì nó số lượng ít, thời gian trúng không dài, còn hắn thì xương và máu đều có độc. Nếu muốn giải thì những thảo dược tâm thường hay vạn năm trên thế giới này phối cùng với nhau đều không giải được. May mà ta say mê nghiên cứu lai giống giữa các loài cây nên chỉ cần thêm Hoa Ban thảo và Thiên Nhân thảo do ta lai giống ra cộng thêm một số loài cây vạn năm trên thế giới này là giải được thôi. Ai mà độc ác vậy? Nếu không có ta sống hai kiếp thì ta đảm bảo không ai có thể giải được, thế giới này ai sẽ lại có kiến thức lai giống của thế kỷ XXI kia chứ. Lúc trước Hắc Bạch Vô Thường đã nói rồi, chỉ có duy nhất một mình ta là như vậy thôi.

Ta phải hỏi mẹ hắn tại sao như vậy mới được.

Không biết người đó là ai, ta sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết...

Xem ra phần thưởng ba tháng sau phải đổi mới được. Ta cần máu cha hắn làm thuốc dẫn mới thành công. Máu InuYaSha cùng cha khác mẹ thì cũng chiết xuất được máu của cha hắn đó nhĩ... Chắc... chắc... Chỉ cần ba tháng nữa hắn sẽ hết bị độc thôi.

Sesshomaru... ta sẽ chữa khỏi cho người...

Tuy nhiên... cuộc đời sẽ đơn giản như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Trận Chiến Trên Núi Phú Sĩ

Ba tháng sau, trên núi Phú Sĩ, theo đúng hẹn với đám người InuYaSha, ta và Sesshomaru đã đến sớm hơn để đợi người. Cũng không phải đợi lâu, đám người InuYaSha đã đến. Chắc, ta chắc phải quy định lại phần thưởng thôi. Ngọc Tứ Hồn sẽ có người thu thập đầy đủ, ta chẳng phải chen chân vào trò chơi nhảm chán đó làm gì. Khi mọi việc xong xuôi, trước khi Kagome phá hủy nó thì đem nó đoạt lại để chiết tách máu Kỳ Lân là được rồi.

InuYaSha bước đến, hắn bày tỏ mình đã sẵn sàng. Ta cũng từ trên tay của Sesshomaru trượt xuống. Không biết tại sao nhưng hình như Sesshomaru tên này ôm quen tay, không ôm thì khó chịu hay sao mà lúc nào hắn cũng muốn ôm ta đi đi lại lại, ta phản đối không có hiệu quả gì cả, thôi thì cứ chiều ý hắn vậy...

- Nay, InuYaSha, chúng ta thảo luận lại về cái phần thưởng đi.

- Người lại muốn thế nào? - InuYaSha cất lời, hắn cũng có lòng tốt không muốn để một đứa bé lâm vào nguy hiểm, dù có Sesshomaru thì cũng không thể bảo vệ mọi lúc mọi nơi, ấy thế mà thành thế này, thắng thì có được Ngọc Tứ Hồn, thua thì coi như công cốc.

- Người thua hay thắng thì cũng sẽ được Ngọc Tứ Hồn...

Tốt, cuối cùng cũng biết nó nguy hiểm rồi ha, thôi coi như trận chiến này đại đại cho xong đi vậy, không cần thiết lắm. InuYaSha vừa suy nghĩ thế thì câu tiếp theo khiến hắn cười không nổi nữa.

- Bù vào đó nếu người thua thì ta cần máu của người, ta cũng không biết cần bao nhiêu, nhưng yên tâm, không chết được... - Ta không biết máu của hắn

chứa mấy phần của cha hẳn nên cần lấy máu để nghiên cứu một ít, ta cần năm giọt máu tinh khiết của cha hẳn để làm thuốc dẫn nên chắc cũng không đến nỗi hết máu đâu.

- Được - InuYaSha cũng bắt đầu nghiêm túc, hẳn muốn đại đại cho xong, tuy nhiên cũng không muốn mình bị rút máu đâu.

InuYaSha quảng kiểm mình sang một bên. Lúc trước hẳn có hơi bất cẩn nên mới bị Rin ném ám khí bị thương, nên hẳn nghĩ mình không cần kiểm cũng sẽ thắng.

Ồ, định dùng móng vuốt sao? Không tệ, lâu rồi không dùng Thiết Vuốt để đánh nhau đâu, thật hưng phấn. Thiết Vuốt là bộ bao tay làm bằng thép, trên đó là những móng vuốt nhọn, sắc bén như dao, phần bao tay trên mu bàn tay thì cần nhấn vào giữa lòng bàn tay thì những gai lỏm chồm sẽ hiện ra, sau đó chỉ cần nhấn thêm hai lần nữa, những thứ đó sẽ tự động bay ra như ám khí đánh cho người khác trở tay không kịp.

Tiểu Băng cũng nhảy ra ngoài trôi lơ lửng mà lắc đầu. Thật là, chủ nhân của nàng ngoài thiên phú đến tận cùng trong việc dùng vũ khí, vũ khí nào rơi vào tay chủ nhân cũng sẽ phát huy uy lực lớn nhất của nó và có thiên phú trong y thuật thì cái gì cũng biết sơ sơ thôi. Nếu muốn so tay không với móng vuốt thì Sesshomaru chưa chắc thắng được nếu cả hai người không dùng huyền lực, chứ kể gì tới tay mơ như InuYaSha kia.

Quả nhiên, như Tiểu Băng dự đoán, chưa đầy năm phút, trên người InuYaSha đã đầy những vết thương tuy không nguy hiểm nhưng cũng thật sâu. InuYaSha cho dù là lam cấp sơ cấp nhưng với lực cấp sơ cấp như Rin vẫn không thể chiếm tiện nghi ở nơi nào, thiên phú sử dụng vũ khí là không nói chơi, bất kì thứ gì qua tay con người này có thể sử dụng, nên phòng vũ khí trong không gian đều đến mấy ngàn loại vũ khí. Loại nào cũng có thể trong phút chốc lấy đi tính mạng người khác. Có thể thấy nếu Rin có ý định giết chết InuYaSha thì hẳn sẽ phải bị thương nặng hơn thế này gấp mấy lần.

InuYaSha cũng thật bất ngờ, hẳn còn chưa có thể gây được bất kì vết thương nào trên người Rin, ngay cả đụng vào người cũng chưa đụng được. Thứ đụng vào người hẳn chỉ có Thiết Vuốt kia thôi, dường như như lời Rin nói như lúc trước, nếu đụng vào người Rin thì phải chết không nghi ngờ, nên cô bé dường như né tránh tất cả những khả năng có thể đụng vào, không tiếc dùng biện pháp phức tạp hơn. Ví dụ như lúc này, chỉ cần chạm vào lưng hẳn làm điểm tựa là có thể bật người ra xa, đánh cho hẳn không kịp trở tay, thì cô bé này lại chọn cách lấy Thiết Vuốt găm vào trong đất sau đó lấy tay còn lại cũng đeo Thiết Vuốt để đánh vào người hẳn, lợi dụng khoảng trống né đi công kích và tiếp tục đẩy dũa.

Ta cũng bực mình, đánh thế này thì khi nào xong đây, ta không muốn hẳn đụng chạm vào người mình, ta cũng không muốn dùng tầng ám khí trong Thiên Vuốt cũng không muốn giết chết hẳn mà chiến đấu cự li gần thế này không đụng chạm là khó khăn, bó tay bó chân, cũng chả phân thắng bại...

- InuYaSha, cầm kiếm lên, ta chỉ vào tử huyệt của ngươi, ngươi thua...

- Được - Hẳn cũng không muốn làm khó một đứa bé, đặc biệt là đứa bé nguy hiểm đến độ bây giờ thấp cấp hơn hẳn mà hẳn cũng không chiếm được một chút thượng phong nào. Kết thúc bằng cách này là hay nhất.

Ta lấy kiếm trong không gian ra, kiếm này thì nói ra cũng không có gì đặc biệt với kiếm bình thường, chỉ chắc chút để đảm bảo không bị thanh Thiết Toái Nha làm gãy là được rồi. Không phải giết nhau nên chả cần phải có skill hay kiếm quý hiếm làm gì.

InuYaSha cầm kiếm lên, bắt đầu tấn công ta. Đúng là không muốn giết người thì chiến đấu tầm xa thì hay hơn nhiều, đấu gần phải chật vật không cho người ta đụng vào người không thể phát huy được chiêu thức mình muốn.

InuYaSha cũng biết Rin không muốn mình đụng vào người nên lấy sóng kiếm tấn công dưới chân để không làm bị thương Rin, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ thôi, còn tay trái còn lại trao ngang người, bứt Rin phải ngã xuống, lúc đó chỉ cần dễ kiếm ngay chỗ yết hầu rồi sẽ kết thúc. Hẳn không ngờ được rằng, Rin cầm kiếm xuống đất ngăn chặn được Thiết Toái Nha, sau đó cong người thấp ra sau thấp ngang mặt đất nhất có thể, né tránh được đòn của mình và ngay lập tức đánh bật thanh Thiết Toái Nha ra xa, kẹp kiếm vào chính giữa hai chân, tay chống mặt đất một cách chắc chắn mà hất chân lên cao làm kiếm chỉ thẳng ngay yết hầu của hẳn.

Hẳn thua, thua về tốc độ, chỉ cần nhanh một chút khi thanh Thiết Toái Nha bị đánh bật thì kịp nhảy ra xa hoàn toàn có thể tránh được. Rin đúng là một đối thủ khó nhằn, không nói đến kỹ xảo đánh nhau, chỉ cần tốc độ cũng làm đối thủ khó nhọc rồi. Hẳn cũng tuân theo lời hứa để Rin rút máu mình.

Ta sau khi rút một ít máu của hẳn và lấy nước thuốc chiết tách thì ta cần đến hai chén máu của hẳn để tách được năm giọt máu tinh khiết của cha hẳn, đưa hẳn mảnh Ngọc Tứ Hồn rồi theo Sesshomaru đi, ta cần chế thuốc cho hẳn uống mà, dù sao thì giải độc càng sớm càng tốt.

Ta tìm một nơi an tĩnh để Sesshomaru canh cơ thể, còn mình tiến vào không gian, theo trình tự mà chế thuốc giải độc. Nửa tiếng sau, ta ra ngoài...

- Sesshomaru, ngươi uống đi - Ta đưa hẳn viên đan dược vừa mới luyện xong.

- Ta không uống, ta không dùng đan dược.

- Ngươi sợ uống thuốc sao? - Ta cười, không ngờ hẳn nhất uống thuốc như vậy, dù hơi đắng nhưng cũng không có vấn đề gì mà, ta còn có kẹo đường đây. Lập tức lấy ra viên kẹo từ trong không gian mà hươu hươu trước mặt hẳn, ý đồ thật rõ ràng...

- Ta không có bệnh, không cần, ta tu luyện cũng không cần đan dược bổ trợ.

- Nếu như ta nói ngươi không uống viên đan dược này thì không được đâu?

- Nói cho ta tại sao?

- Từ lúc nào mà người lại phiền vậy? Ta đưa độc được, người không dám uống? - Trước khi trò chuyện với mẹ hân, ta không muốn lọt ra bất kỳ thông tin nào, có vẻ mẹ hân cũng không muốn cho hân biết hân trúng độc, ai hạ độc hân, chứng tỏ chuyện này rất quan trọng.

- Được, người muốn ta uống vậy thì uống. Ta không tin người độc chết ta.

Đúng thế, ta luyện tiếu người, nếu ta chết cũng muốn kéo người vào địa ngục cùng ta. Đây là lần đầu tiên ta muốn có người bồi ta, dù chết cũng muốn có người theo cùng, cảm giác không tệ...

Sau khi hân uống thuốc, ta đợi đến đêm khi hân ngủ lại lên bắt mạch cho hân. Điều kỳ lạ rằng độc không hề có dấu hiệu bị giải hay thuyên giảm. Chuyện gì thế này???

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40

Ta nghĩ đến một khả năng nhưng cái này ta không dám trao đổi với Sesshomaru vì sợ hân sẽ sốc, để khi nào gặp được mẹ hân rồi tính.

Sáng hôm sau, ta vừa nấu ăn vừa gọi chuyện:

- Này Sesshomaru, người có biết mẹ người ở đâu không?

- Có việc gì?

- Ta tò mò không biết người nào sinh ra được siêu cấp mỹ nam như người thôi mà.

- Muốn gặp mặt mẹ chồng sao? (Hự, thứ lỗi, tác giả không tìm được từ cổ trang nào mang nghĩa là mẹ chồng nên xài đỡ) - Sesshomaru ở chung lâu với Rin cũng sở hữu tính cách, muốn chiêm ngưỡng vẻ mặt cho đỡ thì cứ thế này là được...

Không phụ công của Sesshomaru mặt ta lập tức đỏ lên đồng thời sắc nước vì đang nếm thử canh.

- Khụ... Khụ... Khụ... Người... - Ta nghiêng răng nghiêng lợi đánh cho hân một quyền.

Trong vòng tay Tiểu Băng khinh bỉ chủ nhân mình ra mặt, thấy chưa, mỹ nam lên tiếng cho dù có đánh cũng chẳng có tí sức lực nào, đánh đối mắng yêu ả.

Nếu ta biết Tiểu Băng ý tưởng có đem hân ra bức cho đau khổ một trận, lần qua lần lại, dày vò không đủ không ăn tiền.

- Được rồi, sẽ dẫn người đi gặp mẹ chồng.

Ta trượt chân, lấy một bộ dáng xinh đẹp mà chụp ếch, cũng may Sesshomaru nhanh chân giữ lại.

Sesshomaru cảm thấy thật vui vẻ, thì ra con người này cũng có những lúc ngốc ngốc đáng yêu như vậy. Xem ra cũng nên đi học một chút, có gì đem Rin ra đùa đùa cho vui, cuộc sống sau này xem ra không còn nhàm chán.

Thật ra Sesshomaru không cần học ai, phúc hắc vốn là tính tiềm ẩn trong người hân chẳng qua vì hân không quan tâm ai, cứ lạnh lùng nên không thể hiện ra thôi. Nếu ta biết chuyện này không biết nên cảm tạ hân thật quan tâm ta không nữa...

Ta và Sesshomaru sau khi ăn xong lập tức lên đường đi đến nơi ở của mẹ hân. Tuy nhiên ta phải thất vọng mà về vì không biết mẹ hân đi đâu. Sesshomaru nói mẹ hân có tính tiêu dao hay đi lòng vòng chứ không ở một chỗ, cũng không biết khi nào về, hân lúc trước cũng không quan tâm cho lắm nên cũng không biết cách liên lạc.

Thật hết cách, đành phải nhờ người chuyển lời khi nào có tin tức, cảm phiền dùng tính thật liên lạc thông báo một tiếng.

Ta vào hân lại đi dạo dạo các sản nghiệp của ta, công nhận nhân công thời này cũng thật ngu, tất cả đã xây xong rồi. Ta tìm Thanh Thi, hân hiện nay là tổng quản hiện thời của sản nghiệp, ta ngoài ý muốn phát hiện hân có năng khiếu về thương nghiệp, đúng là nhất được cái bảo vật rồi. Ta cùng Thanh Thi trao đổi ngày khai trương và phương thức kinh doanh từng cửa hàng, tất nhiên ta không mở cùng một lúc tất cả, nếu không sẽ gây oanh động lớn, khiến các thế lực khác nhòm ngó.

Sau khi nói xong, trời vẫn còn sớm, ta và Sesshomaru vào quán gần đó để dùng cơm, dù sao lâu lâu vào quán ăn cũng là một lạc thú. Sesshomaru mặc kệ ta kêu món ăn. Đợi một chút, món ăn mang lên.

Sesshomaru chẳng thèm động đũa, hân gấp lên một miếng ăn tượng trưng rồi bỏ đũa xuống. Hân thấy mấy món ăn này thật khó ăn. Dù sao hân cũng là

yêu quái lúc trước mấy tháng ăn một lần chẳng sao, nhìn một bữa cơm chẳng nhắm nhò gì. Giờ hẳn mới hiểu, thì ra bất tri bất giác, Rin đã nuôi dưỡng khẩu vị của hắn lên một tầm cao mới, từ ăn để sống thành sống để ăn rồi...

Ta đang chiến đấu khí thế với món ăn thì một tiếng quát chói tai vang lên "Con nhỏ này... Ngươi đã là người của ta, khôn hồn thì đi theo ta mau lên". Dạng diễn hình của căn bã xuất hiện rồi. Trờì đánh tránh bữa ăn không biết hay sao? Còn xem xem hướng về phía bên này tới, theo mỹ nữ kia bị đẩy tới thì hướng đến ta một trăm phần trăm không lệch một ly. Rốt cuộc là thế nào đây, ăn có một miếng cũng không xong.

Từ trong không gian lấy ra một đoạn vải, mỹ nhân đưa đến cửa không muốn nhận thì cũng phải trả lại nguyên đai nguyên kiện. Đầu tiên là gói, lấy đoạn vải gói mỹ nhân thành cái bánh chưng, sau đó là vận chuyển, dùng huyền lực đẩy hàng về phía người nhận. Thế là xong.

Xoay người định ăn tiếp thì một màn khiến ta mở rộng tầm mắt xảy ra. Mỹ nhân bỗng nhiên lách người qua một bên, hình như không dám đụng vào người quần lụa áo là kia, nhưng vẫn không tránh khỏi, nam nhân thấy vậy cũng lách người qua một bên làm mỹ nhân ngã ở bên hạ nhân theo hầu ở phía sau. Ngay sau đó, nam nhân lại tiếp tục đùa bỡn nữ nhân như hồi nãy.

Mỹ nhân đụng vào người không chịu mà lại đi chọc ghẹo mỹ nhân? Đúng là có ý tứ...

Theo ta nghe ngóng đó là một hoàng tử trong bốn hoàng tử của Đại Huyền vương quốc. Đôi khi ta hoang mang về cái quái dị này, rõ ràng là xuyên vào một cuốn truyện của Nhật Bản, tại sao lại xưng hô kiểu cổ đại của Trung Quốc? Dần dà, cũng quen đi.

Hoàng tử Dương Lam Hàn, diễn hình của khi nam phách nữ, không việc ác nào không làm, gần như là phé vật, chẳng qua là nhờ phụ hoàng hắn thương tình nên cấp cho hắn một số người có huyền lực cao bảo vệ nên mới sống được đến hôm nay.

Sự thật là thế sao?

Huyền lực của ta lúc này không dùng nhiều nhưng một người như lời đồn có thể tránh được sao? Hơn nữa, trên tay hắn đừng cho là ta không biết, dù cực giống da người có thể qua mắt mọi người ở đây nhưng không thể qua mắt ta. Dùng bao tay mới đụng chạm vào nữ nhân, thì ra là người có khiết phích nặng, hèn gì lúc này lại né ra. Ngụy trang làm được cực tốt, làm mọi người không nhận ra có gì không đúng. Một con người thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Người Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Ta nhìn xem tiểu cô nương bị đùa giỡn kia cũng không phải bình thường. Dưới tình trạng bị trói như vậy mà còn có thể lách người tránh né. Ồ... càng thấy càng vui mắt đầu.

- Nương tử, ngươi chạy đi bị người ta đưa trở về. Xem như chúng ta có duyên phận về làm tiểu thiếp cho ta đi...

- Không... Không... - Tiểu cô nương kêu thất thanh nhưng không ai dám bước lên, người ta dù gì cũng là hoàng tử đầu.

- Dẫn đi - Dương Lam Hàn nói với bọn thị vệ rồi đi ra cửa.

Ta cảm một chiếc đuă phóng xuống. Dương Lam Hàn giả vờ vấp bậc cửa té ngã tránh thoát đi, làm chiếc đuă cắm xuống dưới đất. Chiếc đuă này chỉ còn 2 phần ở trên mặt đất đủ biết người phóng dùng sức như thế nào. Nếu mà trúng thì chỉ có xuyên thẳng qua người.

Mọi người cười khúc khích, đúng là ăn hại, chỉ có đi mà cũng có thể té ngã kiểu chó nằm sấp thế kia. Cơ bản Dương Lam Hàn không cần che giấu nhiều vì mọi người đều đang bật cười nhạo, hắn chỉ làm một động tác giả là có thể tìm theo phương hướng của người ném. Hắn chỉ nhìn thấy một đứa trẻ đang mỉm cười, một nụ cười ý vị thâm trường, bên cạnh là một người trưởng thành tóc trắng đẹp đến yêu mĩ, nhưng sự chú ý của hắn chỉ là vào đứa trẻ, trực giác nói cho hắn, người phóng là cô bé này. Bỗng khẩu hình miệng của cô bé ấy mở, hắn có thể hiểu được đó là: "Hẹn gặp lại, người thú vị đáng yêu".

Hắn cũng không dám nhìn nhiều, đánh dừng dậy, hét lớn bọn thị vệ phải dắt trên áo cho hắn. Nghe ngang mang theo cô nương đi. Dù chỉ là trong một ánh mắt hắn đã hiểu cô bé này đã nhìn xuyên qua lớp ngụy trang của hắn, thêm câu nói của cô bé hắn lại càng khẳng định. Trong lòng hắn càng ngày càng thấy bất an.

Ta cũng không dám đùa giỡn với mạng người, nếu hắn không tránh được thì chiếc đuă còn lại sẽ bay đến đánh chệch hướng của chiếc đuă kia. Ta quả nhiên phán đoán không sai.

Bỉ Ngạn Cung dù có lớn mạnh cũng là người trong giang hồ mà thôi, ta còn cần một hoàng thất chống lưng mới không gây nên phiền toái, nhất là khi hoàng thất nếu muốn đuổi cùng giết tận, không để cho Bỉ Ngạn Cung phát triển thì không xong, dù sao cũng xây trên đất của người ta, do người ta quản lý, muốn phát triển lớn mạnh thì không thể không giao hảo với hoàng thất. Người kia chính là một nhân tuyển tốt, ta không ngại ở đằng sau đẩy hắn lên trên kia để vị. Ba vị hoàng tử kia mình tranh ám đấu mà vẫn không hề phát hiện người đáng để diệt trừ đầu tiên là người này. Suy ra người này giấu tài

thật sâu đâu...

Đêm đến, ta và Sesshomaru đi vào rừng, dù sao cũng thanh tĩnh hơn là ở trong đường phố náo nhiệt, hắc không thích, ta cũng ít thích. Khi gần ra khỏi kinh đô, một chiếc xe ngựa phóng nhanh đến cổng kinh đô vì sợ bị đóng cửa. Ta đi ngang qua thì nghe được đó là công chúa Reju bên Hoàng Hoa Vương Quốc qua bên đây có một cuộc hôn nhân chính trị cho thân càng thêm thân. Ta thật buồn cười, hai nước vốn như nước với lửa, đâu ra thân càng thêm thân.

Điều đó chẳng cần được bước chân ta và hắc. Đi được một lúc thì hắc vẫn không thèm nói một lời nào. Không lẽ Sesshomaru lại quay về thời kỳ khó ở hay sao? Nên làm gì đây?

- Nè, Sesshomaru... Sesshomaru... Sesshomaru...

Ta cứ gọi hắc nhưng hắc chẳng buồn trả lời. Bắt đầu phải tốn tinh lực, vắt óc ra đoán thử hôm nay đã làm gì mà hắc khó ở vậy.

- Sesshomaru, ta nấu cho ngươi ăn nhé? - Nghĩ đi nghĩ lại chắc chỉ mỗi lý do này mà thôi.

- Hừ...

- Hay là ngươi định mua cái gì? Chúng ta quay lại nhé.

- Hừ...

....

Sau n lần đoán không trúng, nhận lại toàn hừ và hừ thì hắc thành công chọc giận ta. Ta có khi nào phải tự biên tự diễn để đoán ý một người đâu.

- Sesshomaru... Nếu ngươi không nói mà cứ hừ hừ thì ta sau này cũng không muốn nói chuyện với ngươi nữa...

- Ta thú vị hơn tên lúc nãy?

Đầu óc ta bắt đầu dừng hoạt động. Nói vậy là ý gì?

Không lẽ hắc đọc được khẩu hình miệng rồi ghen tị à?

Không phải chứ?

Hắc trong cảm nhận của ta sẽ không vì ba cái chuyện nhỏ như con chó kia mà giận hờn chứ. Hắc vốn là một kẻ lạnh lùng, không màng thế sự, thích thì làm, không thích thì trời có sập cũng không làm. Hắc giống ta nên ta cũng nghĩ mình sẽ không giận vì chuyện vu vơ kia. Tuy nhiên ta cũng nghiêm túc suy nghĩ trả lời câu hỏi đó. Chỉ cần hắc muốn biết ta đều nghiêm túc trả lời...

- Tên kia làm sao thú vị bằng ngươi. Ngươi bây giờ đối với ta quan trọng hơn tất cả các mối quan hệ mà ta từng có. Ta không hiểu đó là gì nhưng ta có thể khẳng định cho dù tất cả mọi người đứng trước mặt ta thì không ai bằng ngươi.

Một đường cong thật nhỏ ẩn hiện trên đôi môi của Sesshomaru. Trời quá tối nên ta không thể thấy, vậy mà ta cảm giác sau câu nói đó bỗng nhiên trời quang mây tạnh. Sesshomaru khó ở biến mất rồi thì phải.

Ta định châm chọc vài câu thì Thiên Sinh Nha phát ra ánh sáng xanh dương cực mạnh đẩy ta từ bên phải hắc bay ra, khiến ta phải lộn vòng và cách hắc 2m mới có thể yên ổn mà đứng.

Chuyện gì vậy???

Bạn đang đọc truyện *Sesshomaru...ta Yêu Ngươi Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.